

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Seni seviyorum
Ama sen olmadan da yaşayabilirim
Sadece sensizliği reddediyorum

medcezir

Emily Snow

Sister's Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi | <https://rantey.org>

**Seni seviyorum
Ama sen olmadan da yaşayabilirim
Sadece sensizliği reddediyorum**

Medcezir **Emily Snow**

1. Baskı: Ocak 2015
ISBN: 978-605-348-551-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©EMILY SNOW

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Sonsuz Matbaa Kağıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No:291 Topkapı / İstanbul
Sertifika No: 28487
Tel: (0 212) 674 85 28

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : Tidal
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Gülfem Çırak
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

Emily Snow

Çeviren: Gülfem Çırak

GİRİŞ

17 Ağustos

Benim adım Willow Avery.

Evet, *o* Willow Avery, *o* aktris. Üç yıl önce balatayı sıyıran, bu sabah bütün gazetelerde boy boy fotoğrafları yer alan aktris. Bende görünenden fazlası olup olmadığını, gözden düşmemin altında ne sebepler yattığını hiç kimse umursamıyor. Bu sebepleri anne babam ve menajerim dışında kimse bilmiyor. En azından birkaç saat öncesine kadar bilmiyordu...

Ve mesele şu ki, öyle görünmese bile ben insanların hakkımda ne düşündüklerini *her zaman* önemsiyorum. Biri-leri tarafından onaylanma arzum beni ne kadar incitse de yine de bundan vazgeçemeyen hastalıklı bir yanım var. Bu yanım

beğenilmeye hasret. Ama şu anda insanların hakkımdaki gerçeği bilmelerinin umurumda olup olmadığından emin değilim. Artık hayatımda bir adam var. Her şeyi batırmamı dört gözle beklemeyen biri. Daha önce yaptıklarımı hiç *umursamayan* biri.

Zaten bütün güzel ~~filmler~~ hikâyeler de bir adamla başlar hep...

BÖLÜM BİR

15 Haziran

Menajerimin bugün için tuttuğu şoför, arabanın frenine asılınca araç turuncu bir metrobüsün arkasında çığlıklar atarak durdu. Mercedes'imizin arkasında duran araçlardan biri kornasına sertçe ve uzun uzun bastı. Gürültüyü hoş karşıladım çünkü bu, son altı aydır hayatımı tüketen acı verici sessizlikten daha iyiydi. Fakat menajerim Kevin durumdan memnun değildi. Birlikte oturduğumuz arka koltukta olduğu yerde arkasını dönüp cama doğru ortaparmağını kaldırdı. Gerçi arkamızdaki şoför boyalı cam yüzünden muhtemelen onu görememişti.

“Kahrolası gerizekâlı cezayı hak ediyor. Trafiğin tıkan-
dığını göremeyecek kadar aptal herhalde,” diye mırıldandı
Kevin. Sonra gri gözlerini devirerek içini çekti. “Hiç değiş-
miyor, değil mi?”

Kafamı krem rengi koltuk başlığına dayayıp klimanın soğuşu iyice vursun diye sağa sola çevirdikten sonra camdan dışarıyı izlemeye başladım. Yanımızda, elma şekeri rengi bir Ducati motosiklete binmiş bir çift vardı. Kadın iki kolunu da adamın beline sıkıca sarmıştı ve parmaklarını pantolonunun önünde gezdiriyordu. Adamın yüzündeyse ukalaca bir sırıtış vardı. Önlerindeki polis olmasaydı muhtemelen şimdiye soyunmuş olurlardı.

“Evet.” Derin bir nefes alıp verdim. “Hiç değişmiyor. Çılgınca bir şey.”

Hollywood’un en sevdiğim yanı da bu çılgınlığıydı. Serenity Hills’te geçirdiğim yüz seksen günlük süreç boyunca buranın ne kadar yoğun bir yer olduğunu; sabahın onunda, çoğu insanın yatağından yeni kalktığı bu saatte bile vızır vızır işlediğini unutmuştum. Rehabilitasyonda her şey bunun tam tersiydi.

Serenity Hills insanın, “kendisini kurtarmak için içindeki kötülüklerle yüzleştiği”, huzur verici, terapilerle dolu bir yerdi.

Oradan nefret etmişim ama bir saat önce altı ayımı tamamlamıştım. Özgürlük hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Bu sefer onu kolay kolay bırakmayacaktım. Bu sefer, gerçeklikleri yok etmeden kendime sınır koyup duygularıma hâkim olacak kadar akıllı olacaktım.

Kendimden utanarak düşünceyi hemen kafamdan sildim. Hayır, bu sefer... bu sefer farklı olacaktım.

Rehabilitasyona kesinlikle geri dönmeyecektim.

“Kendimi kontrol edebilirim,” dedim kendi kendime, bakışlarımı sokak ortasında oynayan çiftten ayırmadan önce. Kevin’a tatlı bir tebessüm gönderip parmaklarımı çikolata rengi uzun saçlarımın arasından geçirdim. “Beni otelime götürüyorsun, değil mi?”

Tekrar kargaşa ve gürültüye atılmak için sabırsızlanıyordum. Sessizlik dışında herhangi bir şeyi kabul edebilirdim. Fakat bu, Kevin’dan ve geçen sene işi bırakmış olan korumam yerine geçici olarak hem korumam hem de şoförüm olarak görev yapacak olan adamdan kurtulmadan gerçekleşmeyecekti.

İnce dudakları şaşkınlıkla aralanan Kevin bana aptalmışım gibi baktı. Dalgalı saçlarımın arasındaki ellerim donup kaldı. Kevin düşünceli bir şekilde parmaklarıyla altdudağıyla oynarken yanaklarımın içini kemirdim. Bu hareketinden hiç hoşlanmıyordum çünkü benim için her zaman kötü bir şeyin habercisiydi. Mesela annemle babamın beni almaya gelmemelerinin sebebinin mahkemede beklemekte olmaları gibi bir haber.

Görünüşe göre yeni mesele yetişkin çocuklarının velayetini kimin alacağıydı.

Neon sarısı polo tişörtünün içinde boynunu geren Kevin dudağıyla oynamayı bırakıp konuştu. “Kırk beş dakika içinde James Dickson’la öğle yemeğinde buluşacaksın. Baban, annenin sana yazdığını...”

Annemle babam bana davalar, hükümler ve yine davalar hakkında bir şeyler yazmış, Paskalya’da da, üstünde ürkü-

tücü bir şekilde sırttan bir tavşan resmi olan simli bir kart atmışlardı. Rehabilitasyondan çıktığım gün bir yapımcıyla görüşmeye gideceğimden hiç bahsetmemişlerdi. Bu onlar için öyle tipik bir şeydi ki şaşırmamıştım bile. Sadece kızmış ve incinmiştim.

“İptal et,” dedim, Kevin’ın, aramızdaki bardak tutucuda duran iPhone’una işaret ederek.

Kafasını hafifçe iki yana sallayarak eğdiğinde tepedeki kelleşmeye başlayan yer göründü. On yıl önce beni temsil etmeye ilk başladığında gür olan kestane rengi saçlarını artık kısacık kestiriyordu.

“Akıllıca olmaz bu,” dedi imalı bir şekilde.

“Daha *yeni* çıktım.”

“Bundan daha erken çalışmaya dönen insanlar var, Wil-low.”

“Geçen sefer de hemen çalışmaya başlamıştım ama bak ne oldu,” dedim sertçe. Oynadığım *sitcom*, eleştirmenler tarafından olumsuz eleştiri yağmuruna tutulmuş, seyirciler tarafından da hiç beğenilmemişti. Oyunculüğunuzun ne kadar sahte olduğu, ne kadar derinlere düştüğünüz hakkında yazılanları okumak gibisi yoktu. “*Yeşil gözleri porselen bebekler gibi ya da daha kötüsü, TLC* güzellik yarışmasının katılımcıları gibi boş ve cansız bakıyor...*” diye yazmıştı sinir bozucu dedikodu sitelerinden biri.

İşte o zaman psikolojik bozukluğum nüksetmişti.

“Annem, ben kiralayacak yeni bir yer bulana kadar kalmam için bir otel ayarladığınızı söylemişti,” dedim sakın bir sesle.

* Bir TV kanalı. (ç.n.)

Kevin deri koltukta kayıp, vücutlarımızın yan tarafları birbirine değene kadar bana yaklaştı ve kısık, uyarıcı bir sesle, “Neredeyse beş parasızsın. Yani, o lüks otellerde kalmak istiyorsan Dickson’la görüşeceksin,” dedi. Ona öfkeli bir cevap verecektim ki, gözlerini önündeki trafiğe dikmiş olan şoföre bir bakış attı. “Şu an herkesin kara listesindesin. Dickson’la görüşmezsen bu yıl için başka rollere de elveda diyebilirsin. Tabii soyunup başka işler yapmayı düşünmüyorsan.”

“İğrençleşme,” diye fısıldadım, ondan uzaklaşarak. Deri koltuğun kenarını sıkıca tutup dikkatimi Kevin’ın benim için aldığı vücuda oturan, birkaç renkli elbisenin eteğine verdim. Serenity Hills’teyken beş kilo almıştım ve biraz daha kilolu olsaydım pembe-beyaz-kahverengi dar elbisenin içine tıkılmış bir sosise benzerdim ama bu yazlık elbise hoşuma gitmişti. Rehabilitasyondaki danışman bana, etiketleri hâlâ üzerlerinde sallanan giysilerle dolu bir Neiman Marcus torbası getirdiğinde bir şeyler döndüğünü hissetmeliydim.

Mesela bir yapımcıyla buluşmaya gideceğimi.

Ama itiraf etmeyi hiç istemesem de Kevin haklıydı. Şu anda tek çarem Dickson ya da seksti. Bir daha bir rol teklifi alıp almayacağım hiç umurumda değildi, ama çulsuz olduğum bir gerçektir. Oyunculuksa kolay, çabuk para demektir. Ve annemle babamın, yıllardır benim üstümden kazandıklarını ya da iki yıl önce on sekiz yaşıma girmeden önce kendi kazandığım parayı bana vermeyeceklerini biliyordum. Yirmi bir yaşıma basana kadar bu parayı alamazdım ve buna daha on üç ay vardı.

Derin bir nefes aldım. “Rolün ne olduğunu biliyor musun?” Büyük bir şey olacağını düşünmüyordum. Akli başında olan kimse bana başrol teklifi yapmazdı. Geçen senenin sonlarında, Serenity Hills’e gitmeden hemen önce çok popüler olan fantastik bir kitabın film projesini ekmişim.

Kitabı hiç okumamıştım ama rehabilitasyon merkezinde elden ele dolaşan bir kopyasını görmüştüm. Bazı kızlar, film çekimlerinin ertelenmesinin sebebinin ben olduğumu öğrendiklerinde günlerce yüzüme bakmamışlardı.

Kevin çenesini kaşıyıp kafasını yana yatırdı. “Baban sana senaryoyu gönderdiklerini söylemişti.”

Tabii öyle söyleyecekti. Kafamı pencereye çevirip yandaki çiftte bakarken parmaklarımı tekrar saçlarımdan geçirdim, bu defa öyle serttim ki kafamı acıtmıştım.

“Eh, göndermedi,” dedim.

“Bu davranışlarınla kimsenin seni işe almak istememesine şaşmamalı.”

“Siktir git, Kevin,” diye mırıldandım ama alnımı soğuk cama dayadığımda menajerimin dediklerini düşündüm. Davranışlarımdan yıllarca rol kapamamış olmamla alakası yoktu, gerçi kara listeye alınmanın eşiğine gelmişim. Yapmak üzere olduğum şey yüzünden kendime kızarak dudaklarımı gerip dişlerimi ortaya çıkardım.

“İyi, gideceğim,” dedim.

Daha ilk kelimemle birlikte Kevin rahat bir nefes almıştı bile.

En sevdiğim restoranlardan biri olan Junction’a on da-

kika gecikmeli olarak vardık. Karşılama görevlisi, Kevin’la ikimize kule gibi uzun bir şarap rafının yanındaki locaya kadar eşlik etti. Dickson gelmişti bile. Yanında da, karmakarışık sarı saçlarla kaplı kafasını eğip mönüye odaklanmış biri oturuyordu.

Belki de Dickson’ın yeni asistanıydı bu.

Hayır, olamazdı. James Dickson, çalışanlarının, özellikle de asistanlarının iş görüşmelerinde profesyonel bir şekilde giyinmeleri konusunda hep çok sert olmuştu. Oysa yanındaki, pazılarını ve göğsünü sıkıca saran, soluk limon yeşili bir tişört giymişti. Böyle kaslı görüntüler her zaman nefesimi keserdi.

Belki de bu Dickson’ın oğluydu. Bu düşünceyi de diğeri gibi çabuk sildim. İlk olarak, Dickson’ın hiç çocuğu olmadığından emindim ve olsa bile onu bir toplantıya getirmeyecek kadar profesyonel biriydi.

O zaman bu kimdi bu çocuk? Kafasının tepesine bakarken gözlerimi kıstım ve yüzünü iyice görebilmek için kafasını kaldırmamasını diledim ama hiç kıpırdamadı.

Junction’ın mönüsü o kadar da ilginç olamazdı.

Dickson kocaman gülümseyerek kalktı ve ellerini omuzlarıma koyarak sıktı. “Willow, seni tekrar görmek ne güzel,” dedi hevesli bir şekilde, karşılama görevlisi mönülerimizi masaya koyarken. Kadın, garsonumuzun hemen geleceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı.

“Seni de öyle,” dedim Dickson’a gülümseyerek. “Gerçekten.”

O sırada gözücüyla bir ışığın yanıp söndüğünü gördüm, bir akıllı telefonda gelmişti. Gözlerimi bile kırpmadım ama yine de yıllar önce kontrol etmeyi öğrendiğim küçük bir şok yaşadım. Rehabilitasyondayken özlemediğim tek şey flaşların patlamasıydı. Bu hiç değişmemişti. Ben daha öğle yemeğimi bitirmeden, az önce çekilen fotoğraf dedikodu sitelerine düşecekti.

Ne Giymemeli

*Willow Avery: Rehabilitasyon Sonrası
Beş Kilo Almış ve Junction'da Domuz Gibi Yiyor*

Bütün dünya benim düşüşümden beslenecek, her lokmasını afiyetle yiyecekti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Dickson'ın kollarından kurtulup masaya geçtim. Kevin da kanaryayı mideye indirmiş kedi gibi sırtarak yanıma oturdu.

“Hiç değişmemişsin,” dedi Dickson yerine yerleşince. Bu sözleri karşısında geri çekilmemek ve bozguna uğramışlık hissini gözlerime yansıtmamak için kendimi zor tuttum. Çünkü yalan söylüyordu.

Çünkü değişmiştim.

Ve bu değişim sadece gözlerimin kenarlarında oluşmuş ince çizgiler ya da sol dirseğimin iç kısmındaki küçük, gümüşü yara izlerinden (bir sene kadar önceki kaçış girişimlerinden kalma) ibaret değildi.

Dickson'la en son beş yıl önce çalışmışım. *Uyuyan Gü-*

zel'in, içinde ürkütücü periler olmayan modern bir uyarılmasında başrolde oynamıştım. O zamanlar gişelerin yıldızıydım ve tek yapmak istediğim şey oyunculuktu.

Ama artık...

"Sakız patlatmıyorum," dedim tiz bir sesle. Dickson kırdayınca ben de onunla birlikte gülmek için kendimi zorladım. *Uykusuz*'u çektiğimiz kış, çekim esnasında sakız çiğnediğim için Dickson beni sürekli uyarmıştı. Dickson'ın yanındaki çocuk bıkkın bir şekilde iç çekince dikkatim yeniden ona yöneldi.

Dickson da yalnız olmadığımızı birden hatırlamış gibi gözlerini kocaman açıp konuştu. "Ah, ne kabayım. Kevin, sen Cooper'la tanışmıştın zaten, değil mi?"

Kevin, kelleşmeye başlayan kırmızı kafasını salladı. "Geçen hafta Tiff ve Jason'la birlikte yaptığımız görüşmede," dedi bana özür diler gibi bir bakış atarak.

Annem, babam ve menajerim çoktan Dickson'la buluşmuşlardı. Bu demek oluyordu ki Kevin bana az önce arabada öğle yemeği hakkında yalan söylemişti. Masanın altından bacağına iç kısmını çimdiklediğimde irkilse de gevşek gevşek sırtmaya devam etti.

Dalkavuk.

"Willow, Cooper'la tanış," dedi Dickson, sarışın çocuğu işaret ederek. "Cooper..."

Cooper gözlerini mönüden ayırmadan, "Willow Avery'nin kim olduğunu bilmeyen yok," dedi, kısık sesine hafif alaycı bir ton katarak.

Aman Tanrım, aksanlı konuşuyordu.

Daha fazla duymak istediğim seksî, leziz bir sestî bu.

“Ben Cooper Taylor,” dedi.

Avustralyalı. Kesinlikle Avustralyalıydı.

Tokalaşmak için elini uzatırken sonunda bana bakmak için kafasını kaldırdı. Çocuk saniyeler önce benimle dalga geçmişti ama yine de gözlerine bakınca büyülenmişim. Klasik muhteşemlikteki yüzünde, kapkara kirpiklerle çerçevelenmiş masmavi –hayatımda gördüğüm en mavi– gözleri vardı.

Elimi uzattım. Parmakları avcuma değdiğinde, tenlerimiz birleştiğinde burnumdan derin bir nefes aldım. İkimizin de gözleri ellerimize indi ve nabzım bir saniye içinde sıfırdan altmışa yükseldi. Elini bırakmadan konuşmak için ağzımı açtım ama o elini çekti. Kafasını bir yana yatırarak dümdüz, beyaz dişlerini göstererek kısaca gülümsedi.

“Ben Willow Avery,” dedim aptal gibi.

“Evet, bunu biliyorum. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Cooper bir sörf eğitmeni,” dedi Dickson, kendimi ikinci sınıfa giden bir çocuk gibi hissetmemeneden olan bir sesle.

Kayıtsız görünme çabasıyla tek kaşımı kaldırarak sordum. “Sörf eğitmeni mi?” Cooper’ın dokunuşunun hatırasını silmesini umarak ellerimi dizlerimin arasına koyup bastırdım. Bir işe yaramadı. Cooper’ın gözlerinin yüzümde olduğunu hissedebiliyordum.

Uzun zamandır rehabilitasyonda olduğum için böyle, diye düşündüm kendi kendime. Ona karşı hissettiğim çekimin nedeni bu olmalı.

“Harika bir sörf eğitmenidir,” dedi Dickson.

“En iyilerden biri,” diye araya girdi menajerim.

Koyu renkli saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyup parmaklarımla kulak mememi ovalamaya başladım. “Burada olmasının nedeni film sanıyorum?”

Dickson sırtıttı. “Her zaman hemen sadede gelmek istersin. Evet. Prodüksiyona başlamak üzereyiz ve çekimlere ay sonunda Hawaii’de başlamayı planlıyoruz.”

“Sörfle ilgili bir film mi bu?” diye sordum.

“Biz buna...” Dickson parmaklarını tırnak işareti yapar gibi kaldırdı, “...plaj draması demeyi tercih ediyoruz. Aslında film, seksenlerin sonundaki popüler bir filmin yeniden yapımı olacak.” Yanındaki Cooper küçük bir ses çıkardı ama Dickson onu duymazdan geldi.

“Hangi film?”

“*Medcezir*. Hilary Norton’ın kariyerini başlatan filmi. Ben de orijinalinde yapım amiriydim.”

Hilary Norton’ın pek çok filmini izlesem de bunu görmemiştim ama Dickson’a bir şey söylemedim. “Ben nasıl bir rolde oynayacağım? Sörf yapan yardımcı oyuncu mu?” diye sordum enseme ovalayarak. Yanımdaki Kevin çenemi kapatmam için tuhaf bir homurdanma sesi çıkardı. Ona *seni keseceğim* der gibi baktım. Dickson bu bakışı kaçırmıştı ama Sörfçü Çocuk görüp kaşlarını kaldırdı, hafifçe gülümsedi.

“Başrol, canım,” dedi Dickson. Cevabı nefesimi kesmişti. Hemen karşılık veremedim çünkü garson siparişlerimizi almaya gelmişti. Hissiz bir şekilde, doğranmış salata ve

su sipariş ettikten sonra, diğerleri istediklerini söylerken parmağımı çatalımın kenarında dolaştırmaya başladım. Söylediklerini dinlediğim tek kişinin Cooper olduğunu fark ettim, bir hamburgerle kola istemişti.

Karnım guruldayınca, *keşke ben de onun siparişinin aynısını verseydim*, diye düşündüm. Rehabilitasyondaki yemekler berbattı.

“Çekimlere ay sonunda mı başlayacağız?” diye sordum, kafamda hesaplamayı yaptıktan sonra. Ay sonu on iki ya da on üç gün sonraydı. Hawaii’ye gitmeden önce arkadaşlarımı görebilecek vaktim olacaktı. Şanslıysam Kevin, orada günlerimi mutlu geçirebilmem için yeterince avans isteyebilirdi.

“Evet, doğru ama Hawaii’ye yarın akşam gideceksin,” dedi Dickson.

Ağzım açık kaldı, bakışlarımı ondan Kevin’a, Kevin’dan da sörfçüye çevirdim. “Ama başka... yükümlülüklerim var,” diye mırıldandım, son sözcüklere vurgu yaparak. Yükümlülük derken, Serenity Hills’ten çıktıktan sonra hemen başlamam gereken kamu hizmetini kastediyordum. Elli saatlik kamu hizmetini tamamlamak için dört ya da beş gün son sürat çalışmam gerekecekti.

Kevin kafasını iki yana salladı. “Onun icabına bakıldı. Annenle baban, kamu hizmetini Honolulu’da yapman için mahkemeye başvurdular.”

Öfkeyle kucağımdaki kumaş peçeteyi sıktım. Avukatım Clay, kamu hizmeti aktarımı için mahkemeye başvurmaya vakit buluyordu ama neredeyse üç yıl önce bir işletmeye aç-

tığım dava hakkında ona attığım mektuplara cevap yazamıyordu. Annemle babamsa benim adıma toplantılara katılabiliyor ama beni karşılamaya menajerimi gönderiyorlardı.

İnanılmaz.

“Her şeyi çözmüşsünüz bakıyorum,” dedim.

Cooper burnundan alaycı bir nefes verdi. “Benimle olmadığın zamanlarda banklardaki graffitileri silme işine kadar,” dedi bıyık altından. Her nedense bu alaycı sözler, onun yumuşak aksanlı sesinden duyulunca daha sert gelmişti. Gözlerimi masanın karşısına çevirip ona bakarken sıkıştığım gülümsememi bozmamaya çalıştım. Kahkahasını bastırmaya çalışırken yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Beni rolüm için çalıştıracak kişi bu muydu yani? Bana gülmeden öğle yemeğini bile geçiremiyordu.

“Bas git,” dedim sertçe. Sonra Dickson’a döndüm. “Beni eğitirken de mi böyle yapacak?”

“Hayır, tabii ki. Sadece patavatsızlık yapıyor,” dedi Dickson, beni teselli etmek için. Sonra sesi ciddileşti. “Sen bu rol için düşünülen tek kişisin.”

Bu sözler, her aktrisin duymak isteyeceği şeylerdi, işe dönmeye isteksiz olsa bile. James Dickson dürüst ve iyi bir adamdı, onunla *Uykusuz*’u çekmek de çok kolay olmuştu. En önemlisi de gerçekten meteliğe kurşun atıyordum. Menajerim haklıydı, bu role ihtiyacım vardı.

“Siz ikiniz detayları halledersiniz, değil mi?” Sorumu Dickson’la Kevin’a yöneltmiştim ama nedense gözlerimi Sörfçü Çocuk’tan ayıramıyordum. Bana sırtması hiç hoşuma

gitmemişti. Yoğun bakışları rahatsız ediciydi ve kendimi çıplak hissetmeme neden oluyordu.

Ve bu adam benim eğitmenim olacaktı.

“alışmalara başladık bile,” diye teminat verdi Dickson.

Gözlerimi Cooper’dan ayırıp yeni yapımcıma bakarken her gün birlikte çalışacağım potansiyel denyoyu değil de bu işin bana kazandıracaklarını düşünmeye çalıştım.

Fakat Cooper hâlâ orada, görüş alanımda bronz ve mavi bir sis halinde duruyordu.

“Yapacağım,” dedim, titrek bir sesle. Dickson elimi tuttu.

Ama o öğleden sonra, yemek buluşması bitip Kevin beni paramın yeteceği en iyi otele bıraktığında Dickson’ın yeni filmini araştırdım ve genç bir yıldızın, program uyumsuzluğı nedeniyle kısa süre önce başrolden ayrıldığını öğrendim. Kızın ve Dickson’ın fotoğrafları bulanıklaşana kadar ekrana baktıktan sonra en iyi arkadaşlarımdan biri olan Jessica’yı aradım ve sesli mesaja yönlendirildim.

“Jess, benim. Dışardayım, beni ara,” dedim. Sonra tanıdığım diğer herkesi aramayı denedim ama kimse açmadı. Annemle babamı aradığımda da ortak kullandıkları sesli mesajla karşılaştım.

“Tiffany ve Jason Avery’yı aradınız. şu anda Paris’te tatildegiz ama mesaj bırakırsanız...”

Öfkeli bir şekilde aramayı bitirme tuşuna basıp telefonu yatağın yanındaki komodinin üstüne fırlattım. Annemle babam tatildeydi demek. Televizyonu açıp MTV’deki program-

ların tekrarlarını izlerken arkadaşlarımdan birinin aramama dönmesini bekledim.

Ama gece yarısından sonra yatakta kıvrılıp mavi gözleri ve engin mavi denizleri düşünerek uykuya dalmak üzereyken telefonum bir kere bile çalmamıştı.

“Böylesi daha iyi,” dedim kollarımı kendime sararak. Eğer Jessica arasaydı dışarı çıkıp kafayı bulabilirdim. Artık böyle şeyler yapmamalıydım. Daha farklı bir kaçışa ihtiyacım vardı.

Ama bu sözleri söylemek, bu düşünceleri kafamdan geçirmek göğsümdeki sancıyı iyileştirmemişti.

Yumuşak, mavi battaniler hakkında rüyalar –hayır, kâbuslar– gördüm.

Gece boyunca her uyandığımda, uyuşup her şeyi unutmak için daha fazla mavi görmeyi –en sevdiğim kaçış olan Roxy’yi* – istedim. Ve zayıflıklarımın nefret ederek ve ağlayarak uykuya döndüm.

* Mavi renkli, uyuşturucu bir hap çeşidi. (ç.n.)

BÖLÜM İKİ

Otel odamın kapısının yumruklanmasıyla düzensiz uykumdan uyandım. Bir anlığına, yatağa vuran güneş ışığıyla gözlerimi kısarak hareketsiz kaldım. Sürekli gidip gelen kızlarla –sonuncusu bir *rock*çının çocuğuydu ve sadece sekiz haftalığına gelmişti– paylaştığım Serenity Hills'teki odamda hiç pencere yoktu. Altı ay boyunca güneş ışığıyla uyanmayı özlemiştim. Güneş, kısa bir süreliğine de olsa beni karanlıktan uzaklaştırıyordu.

Kapı tekrar sarsıldı ve bu defa boğuk bir ses adımı bağırdı. Homurdanarak dönüp yataktan kalkarak şal desenli halıda sessizce ilerledim, bedenimdeki gerginliği atmak için kollarımla bacaklarımı sallayıp kapı deliğinden baktım.

Koridorda duran Kevin ellerini cebine sokmuş, sabırsızca dudaklarını kemiriyordu. Menajerimin, diğer müşterilerinden çok benimle uğraştığını herkesten iyi biliyordum, ama benim o müşteri olduğumu her belli edişinde ağzım kuruyordu. Onun benim için yaptığı her şeye rağmen, işbirliği

yapmak istemeyen bir baş belasıydım.

Gerçi Kevin'ın önerileri ve çabaları her zaman istediği etkiyi yapıyordu.

Göğsümdeki sancıyı yok etmeye çalışarak derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtım. Kevin, kolunun altında bir dosyayla, tekerlekli bir valizi çekerek içeri girdi. Kapıyı kapatıp içimden ona kadar saymaya başladım, pişman olacağım bir şey söylemek istemiyordum. Karşımdaki Kevin ya da ebeveynlerimse bunu yapmamla bilinirdim çünkü.

Alaycı bir gülümseme takınıp ona döndüm. "Sana da günaydın," dedim, kollarımı göğsüme sarıp sırtımı duvara dayayarak.

Valizi yatağın ortasına bıraktıktan sonra konuşmaya başladı. "Sanıyorum sen..." Kafasını kaldırıp beni inceleyince cümlesini yarıda bıraktı. "Her şey yolunda mı, Willow?"

Beni karşısında tertemiz görmek onu çok şaşırtmıştı. Dramatik bir şekilde gözlerimi devirip ayağımla kendimi duvardan ittim. "Her zaman kafayı bulmak zorunda değilim." *Ama istedim*, diye ekledim içimden, tüm bedenimin utançla kızardığını hissederek. *Ve kimse beni aramadı*. Yatağın kenarına oturup halının üstündeki ayak parmaklarımı kıvırdım.

Kevin onaylayıcı bir şekilde kafa salladı. "Ayıkken iyi görünüyorsun."

Ona cevap vermemeyi seçtim. Bunun yerine başparmağımla valizin fermuarlarıyla oynamaya başladım. Metal sürgüler sallanıp birbirlerine çarparak sesler çıkardılar. "Bu ne için?"

“Tiff birkaç kıyafetini yanında götürmeni istedi. İhtiya-
cın olacak diğer şeyleri de ayarladı. Hepsi Honolulu’daki ki-
ralık evine gönderilecek.”

“Ne komik. Annem seni arıyor ama rehabilitasyondan
çıktığıma sevindiğini söylemek için bana bir sesli mesaj bile
bırakamıyor.” Son birkaç kelimedede sesim çatallandı.

“Telefonları aramaların çoğunu görmüyormuş.”

Bu boktan bir bahaneydi. Özellikle de gözünü bile kırp-
madan yalan söyleyebilecek Kevin için. Ama umursamadım.
Çünkü o bu saçmalığı sürdürmeye çalışacak, bense daha da
sindir olacaktım. Henüz tartışmaya girmek için çok erkendi.

“Peki ya...” diye konuşmaya başladım.

“Çekimler tamamlandığında alacağın iki yüz elli bin do-
larin yirmi binini avans olarak veriyorlar,” dedi, gidip koltu-
ğun koluna otururken. “Benim yüzdemi çıkartırsak sana...”

“On yedi bin dolar kalıyor,” dedim. Bu işi o kadar uzun
zamandır yapıyordum ki ücretin yüzde on beşini hesaplamak
artık çok kolay geliyordu. “Hesabıma yattı mı?”

Kevin kafasını iki yana salladı. “Hayır. Ama hafta so-
nuna yatmış olur.”

Kalbimin şarkı söylemeye başladığını, bedenimin heye-
canla uyandığını hissettim. Hawaii’ye gittiğimde her şey
daha güzel olacaktı. Sörfçü Çocuk orada olacaktı. Düşmanca
hisler besleyen, seksi Sörfçü Çocuk. Sertçe yutkunurken dün
hissettiğim çekimin önemsiz bir şey olmasını umdum.

Onun önümde bir engel oluşturmasına izin veremezdim.

“O güzel, küçük kafadaki çarkların dönmeye başladı-

ğını görüyorum. Kendini mahvedecek aptalca bir şey yapma sakın,” dedi Kevin, beni daldığım hayal âleminden uyandırarak. Sesindeki acıma tonu, gözlerindeki bakışlarla uyum sağlıyordu. Menajerim bana yıllardır böyle bakıyordu ama bugün kafam çok temizdi –tamamen temiz– ve bu bakışları sinirime dokunmuştu. Onun üç yıl önce bana yaptığı uyarıyı hâlâ hatırlıyordum.

Bu iş için yeterince sorumluluk sahibi biri değilsin, Willow. Böyle bir seçim daha yaptığın anda kendini mahvedersin.

Ve her nasılsa, onun bu uyarısına rağmen yapma dediği şeyi yapmıştım.

“Boğulurken güzeldi, yüzeye çıkarken mahvoldu,” diye mırıldandım kendi kendime, rehabilitasyondayken okuduğum bir şiiri hatırlayarak. Kevin bir kaşını kaldırdı ama kafamı iki yana salladım. “Uçağım ne zaman?”

Elindeki dosyayı uzattı, ben hemen almayınca da sağa sola salladı. Homurdanarak yanına gidip dosyayı aldım ve yatağa dönerken içindekilere baktım. Hawaii’deki kamu hizmetim ve rapor vermem gereken şartlı tahliye memuruyla ilgili bilgilerin yanı sıra özel antrenörümün adresi de vardı. En zayıf halimdeyken bile –geçen sene yemek yemeyi unuttuğum zamanlarda– asla Hollywood’un “zayıf” tanımına uymuyordum.

Uzun boyluydum, C beden sutyen takıyordum ve geniş kalçalarım vardı.

“Kıçımdaki yağlardan kurtulduğuma emin olmak lazım

tabii. Dur tahmin edeyim; bu, son kontratımdaki maddelerden biri olacak, değil mi?” diye sordum alaycı bir şekilde. Kevin’ın gırtlğından boğulur gibi bir ses yükseldi. “Bana bu konuda yalan söylemene gerek yok. Bu işi çok uzun zamandır yapıyoruz.”

Neyse ki Kevin çenesini kapalı tutmayı seçti. Özel antrenörün bilgilerinin yazılı olduğu sayfayı çevirip dosyadaki son belgeye ulaştım. Biletimi dikkatlice, sessizce inceledim. Birkaç saat içinde Los Angeles Havaalanı’ndan uçağı binecektim ama daha hazır bile değildim. Tam o sırada karnım guruldadı.

Kevin valize doğru elini salladı. “Sen giyinirken ben de ödemeyi yapayım.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım, onun sessizce odadan çıkmasını izlerken.

Hızlıca duş alıp bacaklarımı sıkın bir kot şort, göğüslerime çok dar gelen beyaz, askılı bir tişört ve ekose, büyük beden bir gömlek giydim. Valizin ön tarafında bulduğum tarakla ıslak, karmakarışık saçlarımı tararken bir yandan da ayaklarımı siyah Converse’lerime sokmaya çalıştım. Ardından uzunca bir süre banyo aynasının önünde durup yansımamı izledim. Rehabilitasyondan önce, annemin nefret ettiği beyzbol şapkası hariç hep böyle giyiniyordum ama artık o zamanki gibi özensiz görünmüyordum.

Şu anda kendim olmak için çaba sarf ediyormuş gibi hissediyordum.

“Sızlanmayı kes,” diye fısıldadım aynadaki, yeşil göz-

leri solgun yüzüne çok büyük gelen kıza. “Her şey yakında düzelecek.”

Sonra valizimi alıp odadan ayrılarak Kevin’ı aramaya gittim.

Junction’a öğle yemeğine gitmek istediğimi söyleyince Kevin hemen kabul etti. Sebebi beni mutlu etmek miydi, yoksa benimle uğraşmak mı istemiyordu bilmiyordum. Bugün arabayı kendi sürecekti. Gösterişli, gri bir Audi spor araba olduğunu bilmiyordum. Kapıyı benim için açtığında içimde küçük bir kıskançlık oluştu; kendi ehliyetimi bir sene önce, on dokuz yaşına bastıktan hemen sonra kaybetmişim. Tekrar araç kullanma hakkını da yakın gelecekte kazanamayacak gibi görünüyordum.

Aceleyle yediğimiz öğle yemeğinden sonra evrakları imzalamak için Kevin’la birlikte ofisine gittim. Evrakların yarısı bitmişti ki dev gibi bir adam içeri girdi. Bakışlarımı ofisin ön kısmına çevirip adamın, Kevin’ın asistanıyla konuşmasını izlerken onun benim için tutulan koruma olduğunu anladım. Yeni bakıcım. O tarafa baktığımı gören Kevin eliyle işaret ederek adamı çağırdı.

“Willow, bu bey stüdyo tarafından tutuldu. Fanatik fanları uzak tutmak gerek, bilirsin,” dedi Kevin.

Yani kameralar demek istiyordu.

“Tom Miller. Ama herkes bana Miller der,” dedi adam. Kafamı kaldırıp mırıldanarak merhaba dedim. Tepemde kule

gibi dikilen Miller saçlarını sıfıra yakın kestirmişti, yüzü tıraşlıydı ve teni, Yukarı Doğu Yakası hakkındaki kafa ütöleyici televizyon şovundaki oyuncular kadar turuncuydu. Muhtemelen vücuduna deli gibi steroit yüklemesi yapmıştı ve Jessica'nın "ayı omuzları" diye tabir ettiği türde omuzları vardı. Yirmili yaşların sonunda olduğunu tahmin ettim ama spor meraklılarının yaşından hiçbir zaman emin olamazdım.

"Willow," dedim en sonunda. Miller'in da Cooper gibi ukala bir şekilde, "Willow Avery'nin kim olduğunu bilmeyen yok," demesini bekledim ama demedi. Tam bir dallama olmamasına sevinmiştim.

Evrakları imzalamayı bitirince Kevin bana "düzgün davran" nutuğu çekti, sonra da asistanına, Miller'la beni havaalanına bırakmasını söyledi. Sessizce havaalanına gittik. Miller'la yalnız kaldığımda ondan gözüm korkmuştu. Paparazzi flaşlarının yüzümde patlamasına alışkın olduğum kadar yabancıların beni koruması olayına da alışmalıyım, ama vücudu benimkinin iki katı olan bir yabancıнын yanında oturmak çok rahatsız ediciydi. Her zaman da öyle olacaktı.

Terminalde sessizce beklerken birisinin bıraktığı eski bir magazin dergisini karıştırıp olabildiğince göze batmamaya çalıştım. Telefonu çalan Miller cevap verip birkaç rakam ve harf söyledi, otuz saniye içinde de telefonu kapattı. Merakla ona baktım.

"Kız kardeşim." Mahcup bir şekilde omuz silkti. "Ona banka şifremi söylemem gerekiyordu da." Sonra gülümseyip ön dişlerinin arasındaki küçük boşluğu ortaya çıkardı. Rahat

ifadesi sayesinde göğsümden bir yük kalkmıştı. Ödemesini düzgün bir şekilde alırsa muhtemelen Hawaii’de hep peşimde dolaşmayacaktı.

Biri gitti, diye düşündüm. Gözümün önüne Cooper’ın yüzü geldi. *Biri kaldı. Tanrım, kendini beğenmiş, alaycı denyo...*

“Dikkatli ol Wills, çok fazla düşünmek tehlikelidir,” dedi biri birkaç metre öteden. İngiliz ve Güneyli aksanlarının karışımı olan o seksi, yumuşak ses... Derin bir nefes aldım, vücudumdaki bütün kaslar gerildi.

İti an çomağı hazırla.

Yeni korumam alarına geçip yerinden fırladı ama elimi koluna koyup kafamı iki yana salladım. “O... bizimle,” diye mırıldandım, Cooper’ı daha iyi görebilmek için oturduğum yerde yana dönerken.

Birkaç metre ötede, siyah silindir valizini omzuna atmış duruyordu. Uzun, yapılı gövdesini iyice ortaya çıkaran siyah tişörtü ve yıpranmış kotu içinde kendine güveni tam ve rahat görünüyordu. Ve gülümsüyordu. Bir kadının kalbini durduracak, çamaşırını hemen çıkarmasına neden olacak bir gülümseme idi bu. Şu kahrolası çekimi yok etmek için ağzına bir tane patlatsam mı, yoksa dudaklarımız uyuşana kadar onu öpsem mi karar veremiyordum.

Duygularımı köreltip köreltmeyeceğime karar vermeden önce sadece bir kez tadına bakabilirdim.

Parmaklarımla gömleğimin buruşuk eteğini sıktım. Hayır, hayır, hayır; kötü alışkanlıklarım dışında hiçbir şeyi köreltmem gerekmiyordu. Sadece işimi yapmalı ve hayatıma

devam etmeliydim. Her şeyi bombok etmeden de istediğim şekilde hareket dolu bir hayat sürebilirdim.

Cooper, gürültücü bir çiftin aramızdan geçmesini bekledikten sonra sessiz adımlarla yaklaşarak yanımda durdu. Kafamı kaldırıp ona dik dik baktım. “Dallama gibi davranmaya çalışabilirsin,” dedim. Dilini dişlerinde gezdirdiğinde göğsümde, kaburgalarımın arasında keskin bir his oluştu.

Tanrım, neden yakışıklı adamlar hep böyle pislik olmak zorundaydı?

“Niye? Senin kızıışmış halini seviyorum ama,” dedi Cooper göz kırparak. Avcunu sandalyemin üst kısmında gezdirdi. Elinin alt kısmı kürekkemiklerimin arasına değdiğinde ürperdim. “Öyle daha az insaniyetsiz, daha çok...” Beni tanımlayacak sözcüğü bulamamış gibi sustu.

Söylemesini istiyordum. Hakkımda ne düşündüğünü bilmek istiyordum. “Daha çok neyim?”

Kafasını yana yatırıp beni inceledi. Miller alaycı bir şekilde homurdandı, ama bir şey demedi. Sonunda Cooper eğilip kulağıma fısıldadı, “Güzelsin.”

Ben kendimi bildim bileli bir oyuncuydum, bütün duygularını maskeleyebilen bir yalancıydım, ama Cooper’ın sözleri bedenimin baştan ayağa tutuşmasına neden olmuştu. Miller’la benim karşıma oturup valizini yere atarken ona yine bu şekilde, refleksle tepki verdiğim için kendimi içten içe azarladım.

Bu adam dallamanın teki. Senin eğitmenin. Başını tekrar belaya sokmadan önce hemen yavaşla seni aptal.

Bu yüzden söylediklerinin olumsuz yanına odaklanmaya karar verdim. “İnsaniyetsiz olduğumu bilmek güzel,” dedim buz gibi bir sesle.

Cooper’ın gülümsemesinin yerini özür diler gibi bir bakış aldı. “Belki de yanlış kelime kullandım. O kadar da... mekanik görünmüyorsun.”

Gırtlığımdan küçük bir homurtu yükseldi. Dickson bu adamı nereden bulmuştu? Gözlerimi iyice kısıp öne eğilerek kollarımın ön kısmını çıplak bacaklarıma dayadım. “Belki de kelimeleri kullanmayı kesmelisin, nokta,” dedim.

Elini dağınık, sarı saçlarından geçirdi. “Ah, Wills...”

“Benim adım Willow,” dedim sertçe, dişlerimi sıkarak. Sırıttı.

“Wikipedia’da adının Brittany olduğunu gördüğümünden eminim,” dediğinde dehşetle sindim. Hayatım boyunca bana gerçek adımla seslenen tek kişi, üç yıl önce beni paramparça eden adamdı. Yüzümdeki değişikliği görmemiş olan Cooper samimi bir ses tonuyla devam etti. “Eee, Wills, baştan almaya ne dersin?”

“Her neyse.”

Oturduğu yerde öne eğilip elini uzattı. “Ben Cooper Taylor. Burcum akrep. Kadınlardan, kumsalda uzun yürüyüşler yapmaktan hoşlanırım ve ev arkadaşım, kullandığım şampuanın kız şampuanı olduğunu söyler. Ah, bir de film endüstrisindeki çoğu kişiden nefret ederim, çünkü hepsi birer

pisliktir. Sanırım senin Pai Mei'n* olduğumu söyleyebiliriz.”

Dalga geçer gibi konuşmuş ve yine mesleğime hakaret etmişti ama her nedense bu sefer sesindeki alaycılık gülümsememe neden oldu. Belki uykusuzluk, belki de hiç sıkılmadan her gün seyredebileceğim bir film olan *Kill Bill*'e değinmesiydi sebep. Elimi uzatıp onunkini tuttum.

“Willow Avery. Aktrisim, yengeç burcuyum ve takımımın düşüncesine göre porno filmlere düşmeden önceki son demlerimi yaşıyorum.”

Bu sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez hata yaptığımı anlamıştım. Bakışlarımı sağ dizimdeki yaraya diktim ama Miller'ın yandan meraklı bir şekilde baktığını, Cooper'ınsa ifadesiz bakışlarını kafamın tepesine diktiğini hissedebiliyordum. Cooper boğazını temizlediğinde kendimi kötü bir yoruma hazırladım.

Sertçe yutkundum çünkü her ne kadar kendime, insanların hakkımda ne düşündüğünü önemsemediğimi söylesem de önemsiyordum. Birkaç yıl önce verdiğim karar da bunun kanıtıydı.

“Filmlerini izledim,” dedi Cooper nazik bir şekilde. Kafamı kaldırdığımda bana hiç mahcubiyet göstermeyen gözlerle baktı. “Müşterilerim hakkında araştırma yapmaktan hoşlandığımı söyleyebiliriz.”

Wikipedia'da tam adımı bulmuş ve filmlerimi izlemişti. Onun dünyaya gelmiş en mükemmel, en acı verici seksilikteki sörf eğitmeni olduğunu düşündüm.

* Quentin Trantino'nun *Kill Bill* filmindeki savunma sanatları ustası. (ç.n.)

“Dur tahmin edeyim... insaniyetsiz?” diye sordum çattallı bir sesle.

Başparmağını tenimde, işaretparmağımla başparmağım arasındaki bölgede gezdirdiğinde burnumdan derin bir nefes aldım. “Hayır, son derece yeteneklisin. Kahrolası ekranı aydınlatacak kadar yeteneklisin, Wills.”

Bir flaşın patladığını gördüğümde elimi hemen geri çektim. Cooper da ben de kafalarımızı makineyi tutana çevirdik ve Miller hemen ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturarak önüme dikildi. Bir paparazziyle karşılaşmayı bekleyerek arkasından gizlice bakınca fotoğrafı çekenin ailesiyle birlikte olan, on iki-on üç yaşlarında bir kız olduğunu fark ettim. Bir bebeğin feryatlarını duydum ve gözlerimi, kızın babasının tuttuğu bebek arabasına indirdim. Bir anlığına yüzümdeki ve tüm bedenimdeki kan çekildi, ama kendimi hemen toplayıp dikkatimi kıza çevirdim. Heyecanlı bir şekilde ayakuçlarında zıplıyor, babasına bir şeyler anlatıyordu. Kız öne doğru atılınca adam bana özür diler gibi baktı.

Miller omzunun üstünden bana baktı. “Görüşmek istiyor musun?” İçimde aniden beliren bir his yapmamamı söylese de kafamı salladım. Miller kenara çekildi.

“Aman Tanrım, *Uykusuz*’a bayılıyorum!” diye bağırdı. Kızın sesine bebeğin bağırışları da eklenince kulaklarımı tıkamak istedim. Ben hemen cevap vermeyince kız birkaç adım geriledi. “Bir dakika, siz Willow Avery’siniz, değil mi?”

O anda yüzümde gergin bir gülümseme belirdi. Mide bulantımı bastırmak için sertçe yutkundum. “Evet! *Uyku-*

suz'u sevdiğini duyduğuma çok sevindim. O benim de en sevdiğim filmim. Adın ne?" Sesim neşeli ve tatlı çıkıyordu ama aslında berbat haldeydim. Robot gibi konuşuyordum. Oysa daha on dakika önce Cooper öyle olmadığımı söylemişti.

"Lizzie," dedi kız. Geniş ekranlı, ince telefonunu kaldırıp salladı. "Acaba..."

Birkaç metre ötedeki bebek cıyakladı. Tekrar tekrar.

Kıza çok çabuk, çok mutlu bir şekilde cevap verdim. "Tabii ki!" Direkt olarak Lizzie'ye bakıyor olsam da Cooper'ın kafa karışıklığıyla dudaklarını büzdüğünü görebiliyordum. Onu görmezden gelecektim. Onu da bebeği de görmezden gelip şu işi hemen bitirecektim. Telefonu aceleyle Lizzie'den alıp Miller'a uzattım. Adam dev eliyle telefonu aldığı anda ona yalvarır gibi baktım.

"Fotoğrafi çekebilir misin?" diye yalvardım. *Çek de gitsinler. Lütfen.*

Miller sert bir şekilde kafa sallayıp Cooper'ın oturduğu tarafa giderek telefonu kaldırdı. Lizzie ince kolunu omzuma atıp ağzı kulaklarına vararak güldü. "Bu harika bir şey," dedi, annesiyle babasına mutlu bir şekilde bakarak. Kafamdaki bulanıklığın arasında –dakikalar önce Cooper'la konuştuklarımız nedeniyle oluşan bulanıklık– acaba kızın ailesi ne düşünüyor diye merak ettim. Acaba kızlarının benim gibi birini idol olarak görmesi nedeniyle hayal kırıklığına uğramışlar mıydı?

Lizzie yüzünü bana çevirdi. "Fotoğraf çekilirken ne diyelim?" diye sordu.

"Uykusuz'a ne dersin?" dedi Cooper gergin bir sesle.

“Evet, *Uykusuz*,” diye mırıldandım.

Miller’in fotoğrafı düzgünce çekmek için birkaç kez deneme yapması gerekti, dev parmakları ya fotoğraf çekme programından çıkıyordu ya da fotoğrafta beliriyordu. Ama en sonunda birkaç güzel fotoğraf çekmeyi başardı. Lizzie birkaç dakika daha filmlerim hakkında konuşurken sandalyemin ucunda oturdum. Sonunda kız mutlu bir şekilde mırıldanarak, anne babası ve bebekle birlikte uzaklaştı.

Uçağımızın kalkış anonsu yapıldığında rahatlayarak iç geçirdim. Cooper gözlerime bakmaktan kaçınarak yanımdan geçerken, “İyi gidiyorsun, Wills,” dedi. Sesi sert ve ifadesizdi.

Lizzie’nin ailesine o kadar yakın olmanın beni neredeyse öldüreceğini Cooper’a söyleyecek cesaretim yoktu.

Bunun, üç yıl önce vazgeçtiğim şeyi hatırlattığını söyleyemezdim.

BÖLÜM ÜÇ

Koltuklarımızın yan yana olduğunu daha önce öğrenmiş olsak da –Cooper pencere kenarında, ben ortada, Miller da sağımda, koridor tarafındaydı– Cooper hakkında havaalanında gösterdiğim ilerleme Honolulu’ya giden uçağa bindiğimiz anda buhar olup uçmuştu. Kahve kokulu, dar uçak koridorunda koltuklarımıza doğru onun arkasından ilerlerken kafamda sadece, *şöyle olsaydı nasıl olurdu*, soruları dönüyordu. *Şöyle yapsaydım böyle olabilirdi* ve de *ya öyle olsaydı*, gibi ifadelerle boğuşmaya alışıktım ama her nedense bu defa çok daha berbat hissediyordum. Nedenini bilmiyormuş gibi yapacak kadar da toy değildim.

Ayrıca kafam iyi değildi, yani fark edebiliyordum.

Rehabilitasyona girip çıktığım ilk seferde –iki sene kadar önce Four Seasons’ın bağimliılar için inşa edilen versiyonuna benzeyen lüks bir programda doksan gün kalmıştım– pes edip üç ay yetecek kadar Roxy satın alana dek ancak altı

saat dayanabilmiştim. Haplar üç ay yetmeliydi ama en iyi arkadaşım Jessica’yla birlikte hepsini bir haftada bitirmiştik. O yedi günü hâlâ hatırlayamıyordum.

“Pardon,” dedi Cooper kaba bir sesle, düşüncelerimi bölerek. Konuşmak istiyordu, çok şükür. Ona beklenti dolu gözlerle baktım, ama Cooper kafamın üzerindeki dolaplara bakıyordu. “Valizimi koymam gerek.”

Tamam, yani bana diyecek bir şeyi yoktu.

“Tabii,” dedim ve o, valizini koymak için uzanırken ben yerime oturup kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bir saniye sonra yerine geçtiğinde hemen arka cebinden bir dergi –*SURFING*, bak şu işe!– çıkarıp incelemeye başladı. Boğazımda keskin bir his, bir yumru oluştu; hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce hep hissettiğim şeydi bu. Omuzlarımı sarkıtıp koltuğuma gömüldüm.

Biliyor musun Cooper, ne düşündüğünü kıcıma bile takmıyorum.

Tabii ki bu koca bir yalandı. Takıyordum. Tanrım, ne kadar yapmamaya çalışsam da muhtemelen insanların düşündüğünden çok daha fazla takıyordum. Bu yüzden öylece oturdum, birinci sınıfta Cooper’ın yanına tıkılmışım ve havaalanında olanlar yüzünden tamamen perişan haldeydim. Sessizlik de kokuşmuş çamaşır gibi aramızda asılı kalmıştı.

İki saatlik sessizlik boyunca gözlerini benden kaçırdıktan sonra Cooper sonunda içini çekip fısıldadı, “İyi görünüyorsun.”

İrkilerek kafamı ona çevirdim. Bakışları pencereye dö-

nüktü, bulanık hiçliği izliyordu. Son bir saati, dikkatini bir dergisine, bir pencereye vererek geçirmişti. Miller'sa uykuya dalmış, hostes içecek arabasını koltuğunun kenarına çarptığında bile hareket etmemişti.

“İyi olacak mısın?” diye sordu Cooper.

“Sonunda konuşmaya karar verdi,” dedim. “Yokmuşum gibi davranmaktan yoruldun mu yoksa?”

“Üstüme kasma sakın, Wills,” diye uyardı beni, avcunu cama dayayarak. Soruma cevap vermemişti. Ondan özür dilemediğim için memnundum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp üçe kadar saydım. “Suyun üstünde uçmayı sevmiyorum,” dedim. Cooper kısık sesle homurdanıp küfretti.

“Lütfen bana sudan korkmadığımı söyle.”

Karada olsaydık ve aramızda büyük bir gerginlik olmasaydı evet diyebilirdim. Onu çileden çıkartmak eğlenceli olurdu. Ama kafamı iki yana sallayıp, “Hayır... sadece kırk bin fit üstünde olmaktan korkuyorum.”

Doğruyu söylüyordum. Kısmen. Birkaç ay önce rehabilitasyon danışmanım en büyük korkularımı yazmamı söylediğimde suyun üstünde uçmak üçüncüsüydü. Sessizlik, listemde ilk sıradaydı ama aslında ikinci korkumdu; birinciyi yazmaya çok korkmuştum. Bugün, beni milyonlarca parçaya ayırabilecek üç korkumla da yüz yüze gelmiş ve ilaçsız da başa çıkmıştım.

Bunu yapabilirdim.

Belki... belki inandığım kadar zayıf değildim.

“Biraz dinlen,” dedi Cooper alçak sesle. Ilık nefesi kulağıma, yüzümün yan tarafına vurmuştu. İçgüdüsel olarak ürperdim, boynumda nefesini hissettiğim taraf kasıldı. Pence-reden bana döndüğünü fark etmemiştim.

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü yarın sahile gittiğimizde dinlenmiş olman gerek.” Bu sefer dudakları tenime iyice yaklaştı ama bir tepki vermedim. Ama hissetmişim, karnımın ortasında başlayan alevler beni tutuşturana kadar büyümüşü.

“Daha az uykuyla çalıştığım da oldu,” diye cevap verdim gözlerimi açarak.

“Benimle olmaz, Wills. Başarısız olmana izin vermeyeceğim.”

Alaycı bir nefes verdim. “Bunu yaparken bir aptal gibi görünsem de sen yine de ödemeni alacaksın.”

“Bunun parayla ilgili olduğunu kim söyledi ki?” dedi. Sonra koltuğunda kıpırdanıp benden uzaklaştı ve tekrar sessizliğe gömüldü.

Uçak Hawaii topraklarına üç saat sonra, 19.15’te indi. Birkaç adım arkamızdan gelen Miller’la birlikte bagaj teslim bölümüne ilerlerken Cooper’a, “Ne? *Lei** yok mu?” diye espri yaptım.

Ukalalık akan gözlerle bana baktı. “Olmasını ne kadar çok isterdim bilemezsin, Wills.**”

* Hawaii’de takılan çiçek kolyesi. (ç.n.)

** İngilizcede “lei” kelimesiyle telaffuzu aynı olan ve “birlikte olmak, sevişmek” anlamlarına gelen “lay” kelimesine atıfta bulunuluyor. (ç.n.)

Kendim kaşınmıştım. Rezil olduğumu hissederek yüzüm kızarıırken valizimi almak için cilalı zemine baktım. “*Lei* almak için ödeme yapman gerek,” diye ekledi Cooper. Kafamı tam zamanında kaldırıp onun, koluna *lei*’lerle birlikte SATILIK yazılı bir karton asmış olan adamı işaret ettiğini gördüm.

“Filmlerdeki karşılamları ancak rüyamızda görürüz, ha?”

“İstersen seninle birlikte olabilirim*.”

“Eminim,” diye mırıldanıp önüme geçmesi için adımlarımı yavaşlatarak Miller’la yan yana geldim. Adam tamamen işine odaklanmıştı –katı bir ifade ve koca kaslar– ve bize dikkat eden kimse yokmuş gibi görünse de koyu renkli gözlerini dikkatli bir şekilde etrafta gezdiriyordu.

Neyse ki valizlerimizi, tek bir kamera ya da telefonla karşılaşmadan alabildik. Miller arabamızın anahtarlarını almak için araç kiralama standına gitti, ben de Cooper’ı takip ederek kayan kapılardan çıkıp kiralık araç garajına gittim. Yüzüme sıcak, boğucu hava çarpınca öksürdüm. Yanımdaki Cooper telefonunu çıkarıp dijital klavyede bir şeyler yazmaya başladı. Los Angeles’ta olanlardan hâlâ bahsetmemiştii, ama önümüzdeki haftalarda film endüstrisinden ne kadar nefret ettiğiyle ilgili şikâyetlerini muhtemelen yineleyecekti, böylece o konu da açılacaktı.

Midem büzüldü. Aramızdaki havayı yumuşatmam ve bunu hemen yapmam gerekiyordu.

“Cooper,” diye başladığımda çenesini hafifçe kaldırdı.

“Bak, ben...”

* Yine “*lay*” kelimesine atıfta bulunuluyor. (ç.n.)

“Alıştığınız gibi bir araba değil bu,” dedi Miller yüksek sesle arkamızdan. Sözümün kesilmesi nedeniyle hissettiğim öfkeyi bir kenara atarak arkama baktığımda korumamın havada araba anahtarlarını salladığını gördüm.

“Bir motosiklet, değil mi?” dedi Cooper, saatlerdir ilk kez candan bir kahkaha atarak. “Hadi canım! Özel jet yok, şimdi de bir motosiklete kaldık.” Miller ona kötü bakıp kafasını iki yana salladı.

“Hayır, aslında...” Anahtarlıktaki düğmeye birkaç kez sertçe bastı. Dönüp hangi arabanın farlarının yandığını kontrol ettiğimde küçük bir Kia’nın etrafı aydınlattığını gördüm. Miller haklıydı, bu alıştığım türden bir araba değildi ama umurumda da değildi. A noktasından B noktasına hangi araçla gideceğimden çok daha önemli şeyler hakkında endişelenmem gerekiyordu.

Mesela başımın ortasında yavaş yavaş başlayan migren ağrısı gibi.

Anne babamın beni hâlâ aramamış olması, hesabıma birkaç gün içinde aktarılacak olan para ve birkaç hafta sonra çekimlerine başlayacağım film gibi.

Cooper gibi.

“Çok küçük,” dedim, dar kot şortumun ceplerine ellerimi sokarak. Kafamı korumama doğru kaldırıp şüpheli bir şekilde yana yatırdım. “Sen buna sığabilir misin ki?”

Kaldırımda duraksayan Miller bana bakıp kaşlarını kaldırdı. “Daha küçüklerine de sığmışlığım var.” Sonra valizlerimizi alıp Kia’ya doğru ilerledi.

Ne diyeceğimi bilemediğimden sadece kafamı salladım.

Cooper da ilerlemeye başladı. İşleri yoluna koyma telaşıyla kaslı koluna yapıştım. “Dur, seninle konuşmam lazım,” dedim. Kaşlarını kaldırdı ama daha fazla gitmedi. “Bak, Los Angeles’ta o çocukla olanlar... düşündüğün gibi değildi,” dedim.

Dudaklarının kenarları bir sırtmayla kalktı. “Biliyorum. Konu o değil zaten. Sensin. İçimdeki en kötü şeyleri ortaya çıkartacaksın.”

İçindeki kötülükleri mi? Benim 1.68’lik boyumdan en az on beş santim daha uzun olduğu için mavi gözlerine bakabilmek için kafamı kaldırdım. “Bir aktris olduğum için mi?” diye sordum.

Garajdan ılık bir esinti geçtiğinde altın rengi saçları hafifçe havalanırken Cooper bana döndü. Kolunu benden kurtarıp ellerini omuzlarıma koydu, motoru çalışan Kia’nın içinde sessiz bir şekilde beklerken gözleri telefonuna yapışmış olan Miller’a bir bakış atıp sesini dengersiz bir fısıltı halinde çıkana dek alçalttı. “Çünkü bana zor zamanlar yaşatacağını şimdiden görebiliyorum, Wills.”

“Beni böyle yargılayacak kadar iyi tanıımıyorsun ki sen,” dedim sertçe. Yüzünü buruşturdu.

“Hemen sonuca varma,” dedi. Çenesi gerilmişti. “Geçmişte neler yaptığın hiç umurumda değil, tamam mı? Benim için önemli olan gelecekte neler olacağı.”

Açıklamasını beklerken ayağımın altını gergin bir şekilde yere sürttüm. Yürekten arzuladığım –düzeltme yapıyo-

rum: hâlâ da arzulamakta olduğum— o dudak uyuşturucu öpücük denklemin içinde yer almadığına göre bana en azından bir açıklama yapabilirdi.

“Birlikte çalıştığım insanlarla ilişkiye girmemek gibi bir kuralım vardır,” dedi.

Bir anlığına başım döndü. Ona öylece bakıp parmaklarını omuzlarıma batırmasına izin verdim. Bu adam bundan daha fazla ukalalaşabilir miydi acaba? “Pekâlâ, ilk olarak şunu belirtiyim ki beni daha iki saniyedir falan tanıyorsun. İkincisi de... seninle olmak isteyeceğimi sana düşündüren ne?”

“Gülünçleşme. Sen Willow Avery’sin, herkes seni tanır.” Kaba bir cevap vermekten kaçınmak için dişlerimi alt dudağıma bastırdığımda ekledi, “Ve ayrıca, duyguların...” bakışlarını gömleğime indirip parmak uçlarıyla kumaşın bir kısmını tuttu “... gömleğinden belli oluyor.”

Kaşlarımı çatıp ellerinden kurtuldum, geri çekilip kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Mekanik olduğumu söylediyini sanıyordum.”

“Öfkeliyken değilsin.” Geriye doğru birkaç adım atıp kiralık Kia’mızın tam tersi yönüne döndü. “İyi geceler, Wills,” dedi çıkışa ulaştığında.

“Bir dakika... hangi cehenneme gidiyorsun?” diye seldim öfkelenerek.

Kapıyı açıp omzunun üstünden baktı ve Hollywoodvari bir çıkış cümlesi olarak tanımlanabilecek şekilde konuştu, “Ben burada yaşıyorum, hatırlamıyor musun? Arabamı uzun süreli otoparka bırakmıştım.”

Hayır, Honolulu’da yaşadığını hatırlamıyordum, çünkü bana hiç söylememişti. Aksanı yüzünden Avustralya’dan geldiğini düşünmüştüm. Köşeden dönüp gözden kaybolmasını izledikten sonra beton zeminde Kia’ya doğru ilerledim. Yolcu kapısını çarparak kapattığımda Miller bana ne düşündüğünü belli eden alaycı bir bakış attı.

“Öyle bir şey değil,” dedim sertçe.

“Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok,” diye cevap verdi hemen, kahkahasını bastırarak. Dümdüz önüne bakıyordu, ama yüzünde her an belirmeye hazır salak gülümseme ne düşündüğünü anlatıyordu.

Havaalanı kaosundan kurtulduğumuzda trafik seyreldi. Bütün yol boyunca Miller’ın verdiği sakızı çiğneyip güneş yavaşça batarken oluşan manzarayı izledim. Otuz dakika sonra Kia’yı, evden çok bir garaja benzeyen ahşap iskeletli küçük bir binanın araba yoluna çekti. Kapıyı açıp dışarı adımımı attığım anda yakındaki denizin dalga sesleri kulağıma ulaştı. Ev okyanusa sıfır olmasa da havadaki tuzun kokusunu ve tadını alabiliyordum.

“Burası bomboş,” diye mırıldandım, içimi panik dalgaları sararken. Saat daha sekizi yeni geçmişti, ama çıkmaz sokakların sonunda basketbol oynayan birkaç çocuk dışında dışarıda kimsecikler yoktu. Burası benim istediğim kargaşayı barındırmayan boş ve düzenli bir yerdi. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleşmeye, mekânın pozitif yanlarını düşünmeye zorladım. Mesela dalgaların sesi gibi.

Tam sevdiğim gibi gürültülü ve dikkat dağıtıcıydı.

Şanslıysam bu sesler bu gece ve burada kalacağım diğer gecelerde rüyasız uykular uyumamı sağlardı. Gözlerimi kapattığımda aklımdaki görüntüleri ve “eğer”leri yok eder, kendimi kurtaramadığım şeylere batmamı engellerdi.

Artık bu kahrolası şeyleri aşacağım, diye söz verdim kendi kendime.

Arabanın kaputuna yaslanmış olan Miller boğazını temizleyip dikkatimi kendisine çekti. Güneş batarken oluşan gölgelerde kesinlikle göz korkutucu görünüyordu, ama yüzünde benimle Cooper hakkında sessizce dalga geçerken takındığı, ona çok kızmamı engelleyen tasasız gülümseme vardı.

“Sanıyorum bu da alışkın olduğun bir şey değil, öyle mi?” diye sordu. Bakışlarını takip edip minik eve dönerek nefesimi bıraktım.

“En azından rehabilitasyon değil, öyle mi?” diye mırıldandım, beni duyup duyamadığından emin olmadığım kadar kısık sesle.

Arabanın etrafından dönüp bagajı açtı. Birkaç saniye sonra kapağı kapattığında benim tekerlekli valizim de kendi çantası da devasa kollarının arasındaydı. Kendiminkini almaya çalıştım ama inatla homurdandı.

“Bu benim işim,” dedi.

Eve doğru yürümeye başladım. “Kendimi cüce gibi hissetmeme neden oluyorsun.”

“Bu da benim işim,” diye karşılık verdi.

Kafa salladım ama ona dönmedim. Üzücü olan şeydu ki her zaman bir korumaya ihtiyacım olmamıştı. Dört ya da

beş yıl kadar önce yeterince tanınıp bunun güzel yanlarından yararlandığım, fakat korunmamı gerektirecek kadar meşhur olmadığım zamanlar olmuştu. Dürüst olmak gerekirse şan şöhretin istenmeyen taraflarına katlanmak zorunda kalacak kadar düşmek ve işverenin koruma –yani bakıcı– tutmak zorunda kaldığı, herkesin diline düşen o aktris olmak berbat bir şeydi. Muhtemelen Miller’a benden daha çok ödeme yapılıyordu.

Gülümsemem soldu.

Miller’ın ifadesi de değişti. Öne doğru tereddütlü bir adım attı. “İyi misin?” diye sordu.

Kafamı fazla hevesli şekilde sallayarak ön kapıya dönüp anahtar kutusunu Kevin’in verdiği şifreyle açtım. İçindeki iki set anahtarın tekini Miller’ın uzattığı avcuna bıraktım.

“Tavanı delme sakın, Dev. Sonra kiralık evimi mahvettiğim için bütün gazeteler beni yazar,” dedim, ortamı biraz neşelendirmek için. Miller kafasını geriye atıp bir kahkaha patlattı ama benim göğsümün içi boştu ve bir el tarafından sıkılıyormuş gibiydi. Yüzümdeki bakışı görmesin diye kapıyı açmak için döndüm.

“Elimden geleni yaparım,” dedi ciddi bir şekilde.

Miller’ın üst kattaki dairesine çıkan ahşap merdivenleri tırmanmasını dinlerken dışarda bekledim. Kapımı açtığım anda midem bulandı, içeride boğucu bir sıcak vardı. Eşiğe doğru gerileyip ciğerlerime temiz hava çektim, sonra ahşap kapı çerçevesine tutunarak son nefeslerimi alıyormuşçasına derin derin soluklandım.

Kendimi toplamam gerekiyordu.

O eve girip bir an önce yatmalıydım çünkü yarın sabah Cooper’la yüzleşmek zorunda kalacaktım. Bir an önce...

Arka cebimdeki ceptelefonum titreyerek beni değişken düşüncelerimden uyandırdı. Sonunda içeri girip ayağımla kapıyı arkamdan kapatınca telefonumu çıkardım. Termostatu bulup en düşük seviyeye getirdikten sonra yıpranmış, kahverengi süet koltuğa çöküp mesajlarımı kontrol ettim.

Üç okunmamış mesajım vardı. İkisi annemdendi: bir tanesinde buzdolabının en sevdiğim yiyeceklerle dolu olduğunu söylüyordu (bunu zaten biliyordum çünkü saatler önce Kevin’in asistanı Miller’a, Miller da bana söylemişti), ikincisinde de birkaç eşyamın iki gün içinde bana gönderileceğini, babamla ikisinin beni özlediklerini yazmıştı.

“Telefon bozukmuş, kıçıma anlatın siz onu,” dedim, Kevin’in sabah otelde bana söylediği yalanı düşünerek. Sonra da cevap yazdım:

Teşekkürler, sizinle konuşmak için sabırsızlanıyorum.

Diğer mesajın Jessica’dan olduğunu düşünmüştüm çünkü henüz aramamış ya da mesaj göndermemişti ama bu mesaj 808 bölge kodlu yabancı bir numaradan gelmişti. Oda-
nın karşı tarafında, üstünde yerel bir sigorta şirketinin reklamı bulunan takvime göz attığımda 808’in Hawaii’nin kodu olduğunu gördüm. Numaramı ona vermemiş olsam da kimin gönderdiğinden %99 emin olarak mesajı açtım.

20.14: Hadi tekrar deneyelim... Özür dilerim, Wills. Birlikte bir şeyler yapmak ister misin? İkimiz de bu akşam yalnız kalmak istemiyoruz.

“Seni kafa karıştırıcı, manyak çocuk,” diye fısıldadım, inanamayarak kafamı iki yana sallarken. Onun gibilerle yıllardır uğraştığımı anlasın diye basıp gitmesini söylemek için parmaklarımı dijital klavyeye yerleştirdim ama sonra daha iyi bir fikir geldi aklıma. Onu aradım.

“Senin mesajlaşmayı daha çok tercih edeceğini düşünmüştüm,” dedi telefonu açtığı an. Arkasından dalga seslerinin geldiğini duyabiliyordum.

“Bazı şeyler yazılmayıp söylenirse daha iyi anlaşılır.”

“Ne gibi şeyler?”

“ ‘Selam Cooper, ben Willow. Davetin için teşekkürler ama bu akşam seni becermiyorum,’ gibi şeyler.”

Gırtlığının gerisinden kısık bir homurtu yükseldi ve bir şeylere sertçe vurduğunu duydum. “Diğer mesajı göndermemin sebebi de buydu, Wills,” dedi uyarıcı bir sesle. Ekrana baktığımda gerçekten de ben onu aramadan hemen önce bir başka mesaj daha attığını gördüm.

20.19: Bu, külotunu indirmek istiyormuşum gibi anlaşıldı, değil mi? Öyle bir şey yok.

“Zırva. Ayrıca sizin külotu don dediğinizi sanıyordum,”

dedim. Kıkırdadı. Ahh, gülüşünde bile seksi bir aksan vardı. Acınası klimanın yüzüme hava üflemesi için koltuğa uzanıp uzun kollu gömleğimi çıkardım.

“Müşterilerimle yatmam,” dedi. “Ve on yıldır Avustralya’da yaşamıyorum. On iki yaşımdayken annemle birlikte Hawaii’ye taşındık.”

“Her neyse.” Ayaklarımı kullanarak ayakkabılarımı çıkardım. “İyi geceler, Cooper,” dedim, havaalanında bana söylediği son sözleri tekrarlayarak.

“On beş dakika içinde seni almaya geliyorum.”

“Ne?” dedim, hızla oturma pozisyonuna geçerek. Birden kalbim deli gibi çarpmaya, ağzım kurumaya başlamıştı. Elimi koyu kahverengi saçlarımdan geçirdim. “Olmaz. Yani, niye geliyorsun ki?”

“Bir şeyler yemelisin, Wills. Kimse hastalıklı bir görüntüsü olan bir sörfçüyü izlemek istemez. Ayrıca seninle ilgilenmek benim işim.”

“Dickson’ın verdiği işi fazla abarttığını düşünmüyor musun?”

“Bunun Dickson’la alakası yok.”

“Müşterilerinle ilgili kuralına ne oldu?” diye sordum, kesik kesik nefesler halinde çıkan sesimle. “Fikrini mi değiştirdin?”

Bir anlığına duraksadı, bir kapının çarpıldığını duydum. Arabasının motoru çalıştı, cennetten atılmakla ilgili bir Bruno Mars şarkısı bangır bangır çalmaya başladı. Ses irkilme neden olmuştu ama Cooper sesi kıstığında onun sessizce güldüğünü duydum.

“Seninle yemek yemek, kuralımı bozmak anlamına gelmez... İkimiz de ne zaman duracağımızı bildiğimiz sürece,” dedi.

İçimde kanat çırpın kelebekleri sakinleştirme çabasıyla serbest kolumu karnımın alt kısmına sarıp kuru dudaklarımı yaladım. “Haberin yok mu? Ben ne zaman duracağımı bilmem.”

Muhtemelen onunla flörtleşme isteğime karşı gelemememin nedeni de buydu.

Cooper tekrar sessizleşti. Onun nefes alış verişlerini ve çatlak bir cama vuran rüzgâr sesine benzeyen gürültüyü dinlerken parmaklarımı askılı tişörtümün üstünde gezdirdim. Onunla yemek yemek istemesem de konuşmasını istiyordum. Kelimelere, seslere ihtiyacım vardı.

Cooper içini çekti. “Yalan söyledim.”

“Kuralların hakkında mı?”

“Hayır, on beş dakikada orada olacağım konusunda. Şu anda senin garaj yoluna girmek üzereyim.”

“Atıyorsun,” dedim.

“Hayır... Bu mekânı anne babana öneren bendim. Arkadaşım Paige’in ailesinin evi orası.” Söylediklerinin kanıtıymış gibi ahşap jaluzinin arasında far ışıklarının parladığını gördüm.

Lanet olası takipçi.

Öfkeyle yerimden kalktım ve tam kapıyı çalmak için elini kaldırırken kapıya ulaştım. Dümdüz burnunun ucuna küçücük kum parçaları yapışmıştı ve ıslak saçları darmada-

ğınaktı. Ellerimi saçlarının arasına sokup onu içeri çekmek ve...

Üç yıl önce bütün problemlerini başlatan şey böyle düşüncelerdi, diye tısladı kafamın gerisindeki ses.

“Sen benim eğitmenimsin,” dedim uyarıcı bir sesle, ondan çok kendime. “Ve kuralların olduğunu çoktan konuştuk. Seninle yemeğe çıkmayacağım.” Midemdeki açlık sancılarını görmezden geldim. Buzdolabında yiyebileceğim bir sürü yiyecek vardı.

“Anlaşıldı. Ben sadece... Off, siktir.” Ve sonra beni sertçe kendine çekti, sırtımı kapı çerçevesine yasladı ve ellerimi kafamın tepesinde birleştirdi. Parmaklarımın ucu tırtıklı ahşabı sıyrırıyordu. Dudakları yumuşak ve tuzluydu. Dili dudaklarımı ayırmaya çalışırken inledim. Evin önünden geçen biri kornasını çalıp, “Lanet işinizi evinizde görün!” diye bağırınca bedenlerimiz ayrılmadan içeri girdik ve yan tarafımızla kapıyı kapattık.

“Bir teoriyi test etmek istemiştım,” diye homurdandı, sırtımı kapıya yaslarırken. Değdiği her yerde alevler bırakarak ellerini vücudumda yukarı doğru gezdirip yanaklarıma ulaştı.

Nasıl bir kahrolası teoriden bahsediyordu bu?

“Seni becermeyeceğim,” diye homurdandım. Sonra beni tekrar öptü, bu defa sertçe. Altdudağımı dişlerinin arasına alıp nefesim kesilene, çözölmeme beş saniye kalana dek nazıkçe çekiştirdi. Titrek ellerimi uzatıp nemli altın saçlarına gömerek mavi gözlerini görene kadar kafasını geri çektim. “Seni becermeyeceğim,” diye tekrar ettim sert bir sesle.

“Denemeye niyetim yok zaten, Wills. Sadece yarından önce bunu kafamdan atmam gerekiyordu.”

Nefesim kesildi, ona uzun bir süre bakakaldım. Ben de tam olarak aynı şeyi istiyordum ve şimdi elime fırsat geçtiğine göre bırakmak zor olacaktı. Cooper beni tekrar öpmek için eğildi ama saçlarını daha da sıktım. Yüzünü buruştursa da sırttı.

“Şimdi istediğini elde ettin mi?” diye sordum.

Çünkü tek amacının yemek yediğimden emin olmak olmadığı belliydi.

Başparmağını dudaklarımda gezdirdikten sonra gönülsüzce benden uzaklaştı. Kapıdan biraz uzak duran bordo renkli tekli koltuğun koluna oturup yoğun bakışlarını bana dikerek elini dalgalı saçlarından geçirdi.

“Eee?” diye sordum, üstümü düzeltirken. Göbek deliğimin üstüne kadar sıyrılmış olan tişörtümü aşağı, şortumun üstüne doğru çektim.

“Tadın sakız gibi,” diye fısıldadığında geriye doğru sen-deledim. *Sakız ve tuz*, diye düşündüm. *Ne saçma bir kombinasyon*. Ayağa kalkıp yavaşça bana doğru geldi. Ona uzanmamak için yanımda sallanan ellerimi yumruk yaptım.

Bu çocuğa kesinlikle bulaşamazdım.

Şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra elmacikkemiğimin üstüne geçti. Bu hareketinin çekingence olduğunu söyleyebilirdim, ama sonra dudaklarımı son kez kendisinininkilere hapsedip beni neredeyse çaresiz bir şekilde öptü.

Tanrım, Sörfçü Çocuğun fena bir ağzı vardı.

İlk çekilen ben oldum. Nefes almaya çalışırken onu ittim, sonra gözlerimi yerden ayırmadan onun için kapıyı açıp dışarıyı işaret ettim. “Sanırım artık kafandakini atmışsındır. İyi geceler, Cooper,” dedim.

“İyi geceler, Willow. Yarın erkenden görüşürüz.”

“Bekliyor olacağım,” dedim mümkün olduğu kadar kuru bir sesle, nabzımın yavaşlamasını ve bacaklarımın arasındaki sinir bozucu gerilimin kaybolmasını dilerken.

O, yeni görünümlü Jeep Wrangler’ına doğru ilerlerken arkasından uzun uzun baktım. Ayrılmadan önce gözlerimiz bir kez daha birleşti ve Cooper hafifçe gülümsedi. İçeri girip yalnızlığım ve Kevin’in eve gönderdiği sağlıklı, boktan yiyeceklerimle baş başa kaldım.

En azından bu gece Cooper benimle alay etmemiş, bana Willow demişti. Bu da bir şeydi.

BÖLÜM DÖRT

Cooper sözünü tutarak sabahın beş buçuğunda evimde belirdi. Ellerimin tersiyle uykulu gözlerimi silerek, üstümde sadece rehabilitasyondan önce erkek arkadaşım olan, fakat banal erkek pop grubunun TV programını yayınlayan kanaldan birisinin gönderdiği mektupla benden ayrılan Gavin'in imzalı bir tişörtüyle kapıyı açtım. Kumaş ancak kalçalarımı örtüyordu. Cooper'ın parlak mavi gözleri bedenimde dolaşırken –çıplak ayaklarımdan yukarı doğru– tamamen uyan-dığımı hissettim.

Burnumdan alaycı bir nefes vererek kapıyı iyice açtım. “Gizliliğe pek önem veriyorsun bakıyorum.” Dışarısı hâlâ karanlıktı, içeri girmesini işaret ederken yüksek sesle sızlandım. Kafasını iki yana sallayıp verandada geriye doğru bir adım attı. Boynumu uzatıp bakınca aracının hâlâ çalışır halde olduğunu fark ettim. Kaşlarımı çatarak, “Acelen mi var?” diye sordum.

“Uyuyakalmışım,” dedi. “Yani evet, acelemiz var.”

Kapı çerçevesine yaslandım. “Uyku bazen insana iyi gelir.”

Çenesini oynattı. “Akşam buradan ayrıldıktan sonra pek uyuyamadım.” Karşılık vermemi beklerken o mavi gözleri doğrudan içime bakıyor gibiydi. Öpüşmemizi aklından çıkaramadığını mı ima ediyordu yoksa başka bir yere mi gitmişti? Başka birisiyle mi yatmıştı?

“Sıkı parti yaptın herhalde?” Elimden geldiğince kayıtsız bir sesle konuşmaya çalışırken parmak uçlarımı karışık saçlarımdan geçirdim. Sonra umursamadığımı göstermek için elimi ağzıma götürüp esnedim. Çünkü umursamamalıydım. Kendimi yola sokmak için uğraşırken Cooper’a çekilemezdim.

Ama onun benim evimden ayrılıp başka bir kızı becermeye gitmesi fikri midemde kötü hislerin oluşmasına neden olmuştu.

Kollarını göğsünde birleştirip omuz silkti. “Pek sayılmaz. Dinle, seni arabada bekleyeceğim. On dakikaya gel.”

Gözlerimi kısıp tişörtümün eteğini aşağı çekerek çıplak ayaklarımla verandaya çıktım ve ayak parmaklarımız birbirine dokunana kadar ona yaklaştım. Derin bir nefes almış olsa da rahat yüz ifadesi değişmemiştir. “Bu çok hoşuna gidiyor, değil mi?” diye sordum. Kaşlarından biri kalktı.

“Ne?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp altdudağımın içini ısır-dım. Alt dişleriyle ağzının köşesini dişlediğinde aklıma he-

men dün gece bunu benim dudaklarıma yapışı geldi. Geceyi başka bir kızla geçirdiği düşüncesiyle oluşan kıskançlık hissinin yerini büsbütün başka bir şey aldı.

İhtiyaç.

Tanrım, tam bir enkazdım. Duygularımı saklayarak, hiçbir şey hissetmeden hareket ederek yıllarımı geçirmiştım ve şimdi birisinden etkilendiğimde ne yapacağımı bilemiyordum. “Bir şey yok,” dedim, içeri girmek için arkamı dönerken. Kapıyı örtmek için döndüğümde tam önümde durduğunu gördüm. Yüzünde kafasının karıştığını gösteren bir ifade vardı.

“Ne?” diye sordu tekrar.

Gözlerimi devirdim. “Bir düşün bakalım. On beş dakikaya hazır olurum, sen de...”

Cooper ayağını evin içine uzattı. “Dur,” diye emretti. Sonra içeri girmek için kapıyı itti. Hâlâ duyduğum ihtiyaca bir de öfke eklenince öne doğru gittim.

Arkasında çalışmakta olan cipi işaret ettim. “Geç kaldığımızı sanıyordum.”

Söyleyecek bir şey bulmak istiyormuş gibi bir saniyeliliğine yere baktı. Kafasını kaldırdığında mavi gözleri gülüyordu. Benimle alay ettiği için ona lanet okudum.

“Geç *kahıyoruz*. Ama bunun hoşuma gitmesiyle ilgili sorunun cevabı hayır. Hiçbir erkek tahrik olduktan sonra evine dönüp sertleşmiş halde öylece yatağında uzanmaktan hoşlanmaz.”

Ağzım bir karış açık kaldı ama hemen toparlandım. “O

senin kendi kahrolası hatandı. Teorilerini test etmeye gelmeseydin,” dedim.

Sırıtmamak için kendisini tutuyordu, dudaklarının titreşmesinden bunu anlayabiliyordum. Hislerimi bulanıklaştıran yoğun bir bakış atarak, “Haklısın,” dedi.

Benimle aynı fikirdeydi. Yok. Artık! Daha ben bir şey diyemeden elini enseme yerleştirip beni kendisine çekti. “Yapma,” diye fısıldadım. Ama onun beni dün akşamki gibi öpmesini istiyordum.

Ama hiçbir şey olmadı. Orada öylece, bedenlerimiz birbirine yapışık, dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzak halde durduk. Parmaklarını nazikçe ensemdaki saçlara geçirdiğinde karnımın içine bir ısı yayıldığını hissettim. İçimi çekip kafamı yavaşça yana çevirdim.

“Haklısın, yapmamalıyım. Bunu yapılacak işlerin olmadığı bir zaman yapmalıyız,” diye fısıldadı, nefesi dudaklarıma vuruyordu. Sonra geri çekildi. “On dakikaya görüşürüz.”

Beni öpmediği için hissettiğim hayal kırıklığından dolayı kendime kızarak onu arabasına giderken izledim. Sürücü koltuğuna tırmanıp bana sırtıttığında kapıyı sertçe çarparak kapattım.

Kendine gel, Willow, diye uyardım kendimi.

On iki dakika sonra bir mayo, neon yeşil askılı tişört, şort ve terlik giyerek dışarı çıkmıştım. Cooper’ın cipinde hindistancevizi kokusu vardı, tıpkı saçlarındaki gibi. Dün gece parmaklarımı saçlarının arasına geçirdiğim anları hatırlayarak ürperdim.

“Hoş görünüyorsun,” dedi, aracı geri vitese alıp dar garaj yolunda geri geri giderken. Posta kutusunun yanına geldiğimizde aklıma bir şey geldi.

“Hey, dur,” dediğimde frene asıldı. Garajın üstündeki küçük daireyi işaret ettim. “Korumama nereye gittiğimi söylemeliyim.”

Kafasını iki yana salladı. “Ben onunla konuştum zaten. Yalnız gidiyoruz.” Hızla ona döndüğümde ellerini savunmacı bir şekilde kaldırdı. “Bak, senin rahat olmanı istedim. Koca koruman yüzünden gerginleşmeni istemem.”

“Seni gerginleştirdiğini söylemek istiyorsun herhalde.” Beni aşırp Miller’la konuştuğu için ona çok kızmıştım. Ve hâlâ beni öpmesini istediğim için de kendime kızıyordum. Kollarımı kavuşturdum. “Onun etrafımda olmasını sorun etmem ben,” dedim.

Cooper alaycı bir şekilde güldü. Sonra geri geri gitmeyi kesip arabayı ilerletti. “Yüzünün ortasına yumruğu patlatacağım,” diye mırıldandım, o hız limitinin on kilometre üstünde sürerken.

“Seni ne durduruyor?”

“Şartlı tahliye sonrası gözetim altındayım.”

Tekrar güldü ama bu defa alaycı değildi. Sesi neredeyse benim için üzgünmüş gibi çıkmıştı ki bu beni daha da sinirlendirdi. “Bilesin diye söylüyorum Wills, koruman beni germiyor, hem de hiç. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Sana bir şey olmasına izin vermem. Benimleyken başına hiçbir şey gelmez.” Sesinde öyle bir sertlik vardı ki söylediğin-

den şüphe duymamı imkânsız hale getiriyordu.

Zerre kadar bile şüphe duymak imkânsızdı.

Direkt olarak kumsala gitmek yerine Cooper beni etrafı palmiyelerle çevrili iki katlı bir sahil evine götürdü. “Burası Kailua Plajı,” diye açıkladı, cipini, en az benim kadar yaşlı olan bir Ford Ranger’ın arkasına park ederken. “Burası da benim yaşadığım... ve çalıştığım yer.”

Kum rengi sıvalı eve gözlerimi kısarak baktım. Ön kapının üstünde de *Blue Flame Sörf Akademisi* yazılı bir tabela vardı. Tek kaşımı kaldırdığımda omuzlarını silktilti. “Tahtalarımızı almayı unutmuşum,” dedi. “Kafam biraz... doluydu da.”

Cipinden indiğinde ben de peşinden gittim. “Yani gerçek bir ev arkadaşıyla değil de patronunla mı yaşıyorsun?”

Olduğum yerde kalakalmama sebep olacak tebessümlerinden birini attı. Sol yanağında daha önce fark etmediğim bir gamze vardı. “Eh, teknik olarak ev arkadaşım patronuyla yaşıyor diyebiliriz.”

Bu sefer gerçekten yürümeyi kestim. “Sörf okulu senin mi yani?” diye cıyaktım.

Bana kendinden emin bir bakış atarak, “Ben en iyisiyim, unuttun mu?”

Basamaklardan hızla çıkıp binaya girdi. Ben orada durup birkaç dakika boyunca açık kapıdan içeri, apaydınlık antreye baktım. Cooper yirmi iki yaşındaydı; dün gece bana

Avustralya'dan on yıl önce, on iki yaşındayken ayrıldığını söylemişti. İnsanlara sörf eğitimi verip yarışmalar düzenleyerek iyi para kazandığından emindim ama burası harikaydı. Okyanusa sıfır, iki katlı bina özel bir mülkün üstündeydi, bir servete mal olduğu şüphe götürmezdi.

"İyy, kes şunu Willow," dedim yüksek sesle. Benim parayı elimde tutma konusunda berbat olmam, Cooper'ın da öyle olacağı anlamına gelmezdi.

Taş basamakları tırmanırken Cooper'ın maddi gücünün tüm bunlara nasıl yettiğinin bana dert olmadığını kendime hatırlattım. Güneş losyonu ve temiz çamaşır kokan antreye ulaştığımda sesleri dinleyip köşeyi dönünce, tişörtlerin ve sörf takımlarının satıldığı bir alışveriş bölgesiyle karşılaştım.

Cooper, hayatımda gördüğüm en sıra dışı tezgâhın arkasında duruyordu. Tezgâh, üstleri yazılarla kaplı eski sörf tahtalarından yapılmıştı. Cooper, Miller kadar uzun fakat benden daha az kilolu, yalnızca *boxer* giymiş bir çocukla konuşuyordu. Görüş alanlarına girdiğim anda konuşmaları kesildi ve oğlan ellerini karmakarışık kahverengi saçlarından geçirdi. Hiçbir surette Cooper gibi seksi değildi, hatta yakışıklı bile değildi –kirli sakalı, Zach Galifinakis'in gururla ağlamasına yol açardı– ama bana sırtıttığında ona gülümseyerek karşılık vermeden edemedim.

"Ben Cooper'ın ev arkadaşıyım," dedi. Kahverengi gözlerinde, eğlendiğini gösteren bir pırıltıyla ekledi: "Eskiden senin kliplerini izleyip mastürbasyon yapardım."

Ne güzel bir tanışmaydı bu.

Korkunç bir şarkıcıydım ve bütün şarkılarım –bir albümlük– çok fazla otomatik melodi kullanılarak yapılmıştı. Cooper’ın sapık ev arkadaşına bakılırsa en azından kliplerim seksiydi. “İyi miydi bari?” diye sordum. Gülsem mi yoksa arkamı dönüp kaçsam mı emin olamıyordum.

“Fena değildi... Bronzlaştırıcı losyon felaketini saymazsak.”

Aman Tanrım, bu çocuğun ne sorunu vardı böyle?

Sıska Ev Arkadaşı sırtıp bana doğru gelerek elini uzattı. İğrenerek bakıp kafamı çevirdim ve ona şüpheli bir bakış attım. “Ah, hadi ama, onlar uzun zaman öncesinde kaldı,” dedi, iki elini de kaldırıp suratımın önünde sallayarak. “Bak, bronzlaştırıcı izi falan yok.”

Mide bulandırıcı.

Bu çocuk densizin tekiydi ama her nedense gülmeye başladım. Beni, Cooper’ı düşünmekten alıkoymuştu. Sıska Ev Arkadaşı beni kollarının arasına çekip saçlarımı koklayabilmek için iyice eğildi. Daha fazla ilham verici dokunuş olmasın diye geri çekilip bedenlerimizi ayırdım. “Tanrım, Willow Avery’nin şeftali gibi koktuğunu kim bilebilirdi? Şeftali ve...”

“Müşterime sarkıntılık etmeyi kes, Eric,” diye uyardı, Cooper. Eric kokumu birkaç kez daha içine çekti ve yüksek sesle homurdanarak geri çekildi.

Cooper’a dramatik bir bakış attı. “Eğlenceli olanlar hep sana düşüyor.”

Cooper onu görmezden geldi. “Onun bir kız arkadaşı

var. Ve sörf yapmaz,” dedi siyah bir sırt çantasını omzuna asarken. Tezgâhın arkasından iki uzun sörf tahtası alıp kolunun altına sıkıştırdı. “Ayrıca otlakçının tekidir.”

Eric tezgâha yaslanıp göğsünü kabarttı. “Sanırım bu miskin, ciğeri beş para etmez torbacı Rick’in oğlu olmanın getirisi.” Bakışlarını bana çevirdi. “Sana tavsiye, ondan bir şey alma sakın. Anında seninle *ters düşer*.”

Son sözlerini vurgulamak için parmaklarını şıklattığında gözlerimi yere çevirdim. Onun bronzlaştırıcı losyon hakkındaki şakalarını gözlerimi kırpmadan dinleyebilirdim ama sorunlardan kaçış tercihimden bahsettiği anda bütün bedenim yanmaya başlamıştı. Bunun da şaka olduğunu biliyordum –muhtemelen ne dediğini düşünmemiştii bile– ama yine de son birkaç gündür aklımdan geçen her şeyi bildiğini hissetmiştim.

Kendimi, fotoğraflarımı çeken, her hareketimi, her sözümü yargılayan insanlarla dolu bir odada kalmışım gibi hissediyordum. Pes edip rehabilitasyona dönüp dönmeyeceğimi konuşuyorlardı.

Dönmeyecektim.

En inandırıcı gülümsememi yüzüme yerleştirip hayatı bombok olmamış, tamamen iyi durumdaki birinin ifadesini takındım. Bu benim en iyi yaptığım roldü. Sonra kafamı kaldırdım. “Not aldım,” dedim kendimden emin bir sesle.

Eric’in yüzü kızarmıştı ve Cooper ona dik dik bakıyordu. “Size iyi eğlenceler. Yaramazlık yapmayın sakın.”

“Sen de bronzlaştırıcı losyondan uzak dur,” diye cevabı yapıştırdım, Cooper tezgâhın arkasındaki çift kapılara doğru

kendisini takip etmemi işaret ederken. Eric'in kahkahasıyla arkama bakınca bana gözleri parlayarak baktığını gördüm.

"Merak etme. O aptal şey elimde ısıltılı lekeler oluşmasına neden oluyordu zaten."

"Her zaman böyle midir?" diye sordum Cooper'a, mermer döşeli kısa koridordan ilerleyip kirişli, ahşap verandaya çıkarken. Tepemizde fenerler asılıydı ama hepsini incelemek için vaktim yoktu. Cooper kumsala doğru yönelmişti bile. Çantamla telefonumu sandalyelerden birinin altına bıraktım.

"Eric her gün böyledir," diye cevap verdi Cooper, ona yettiğinde. Kumların üstünde ilerlerken birbirimize öyle yakındık ki elimin arkası taşıdığı sörf tahtalarından birine çarpıyordu.

"Oldukça tuhaf bir ikilisiniz."

O sırtıttığında ben de kendi dudaklarımın bir gülümsemeyle gerildiğini hissettim. "En tuhafıyız." Kıyıya beş metre kadar kala durup tahtalarımızı kuma yerleştirirken birkaç adım gerisinde durdum. Ayağa kalktığında denize bakıp, "Eric, Hawaii Üniversitesi'nde birinci sınıftayken oda arkadaşım, çok iyi geçindiğimizi söyleyebiliriz. Babası Rick onu birkaç ay önce, okuldan mezun olduğumuzda evden atınca benimle yaşamaya başladı."

"Yağlanmak için bronzlaştırıcı losyon kullanıp sana kız şampuanı kullandığını söylese bile mi?" diye takıldım ona.

"Dürüst biridir," dedi Cooper sakın bir şekilde. Sonra tişörtünü kafasının üstünden çekti. Açgözlü bir şekilde çıplak tenini süzdüm. Gözlerim sırtının alt kısmından başlayıp yu-

karı doğru ilerleyerek sol kürekkemiğinden sol koltukaltına kadar çaprazlama uzayan çentikli yara izinde dolaştı.

Yüzümü buruşturduğumda dönüp bana bakarak acı acı gülümsedi. “Hazır mısın?” Başka bir şey söylemeden tişörtünü çantasına tıkıp tahtalarımızı kaldırdığı gibi kıyıya doğru koştu.

Ben de içimi çekerek tişörtümle şortumu çıkartıp top haline getirdim. Cooper elini gözlerine siper ederek, “Senin mayo giyecek bir kız olduğunu düşünmemiştim,” diye seslendi.

Ona doğru yürürken kıyafetlerimi karnıma, kendi yara izimin olduğu yere canım acıyana dek bastırdım. “Yapacağımı düşünmediğin pek çok şey var, ha?” dedim ona dokunacak kadar yakınına vardığımda.

Bana bakıp gözünü kırptı. “Seni tanımayı daha ilginç hale getiriyor.”

BÖLÜM BEŞ

Cooper söylediğinin ayrıntısına girmedim. Zaten bunu yapmasını da beklemiyordum ama yine de daha çok şey söylemesini istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Bundan sonra hep böyle mi olacaktı? Dudaklarından dökülmesinden çok uzun süre sonra bile aklımdan çıkmayacak küçük, rasgele yorumlar yapıp duracak mıydı?

“Deniz bu sabah aşırı güzel,” dedi Cooper en sonunda sessizliği bozarak. “Dengesiz ve huysuz, ne zaman yamuk yapacağını kestiremezsin. Ama ondan uzak duramıyorum.” Gözlerini, berrak sabah göğünün altında parıldayan engin maviliğe diktiğinde bakışlarını takip ederek öne doğru iki ürkek adım attım. Dürüst olmak gerekirse deniz bana daha önce gördüğüm zamanlardan hiç de farklı gelmiyordu. Hâlâ çok korkutucuydu.

Fakat Cooper’ın yüzündeki puslu ifadeyi, vücudunun her bir parçasının dalgalara doğru çekilmesini izlerken, ha-

yatım boyunca sahip olamayacağım –sahip olmamam gereken– tek şey dışındaki bir şeyler için onun kadar tutkulu hissetmek istediğimi fark ettim.

Bu şey tekrar boğulmama ve rehabilitasyonu boylamama neden olmadığı sürece.

“Çok güzel,” dedim. Çıplak ayaklarıma buz gibi köpükler çarptığında keskin bir nefes aldım ama Cooper bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Hâlâ hayranlıkla denize bakıyordu. Benim okyanusa bakmayı kesip geriye, yana doğru çekildiğimi göremeyecek kadar büyülenmişti. Olduğu yerde mihlanıp kaldığı için bakışlarımın yüzünün yan tarafında, kaburgasının üstüne yazılmış olan, ne olduğunu pek anlayamadığım dövmede ve sırtındaki yara izinde dolaştığını da görmemişti.

Bu yara sörf yaparken mi olmuştu acaba?

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp kendimi buna benzer bir yara iziyle düşündüm. Karnımın alt kısmındakine benzeyen bir yara iziyle...

Bugün olmaz, Willow. Cooper'a ve şu aptal işi öğrenmeye odaklan, o şeye değil.

Gözlerimi açıp derin bir nefes aldım. “Sörf yaparken yaralandığın oldu mu hiç?” diye sordum boğuk ve kısık bir sesle. Nasıl yaralandığını pat diye sormaktan daha iyiydi bu. Bana gülünç bir şey söylediğimi gösterir gibi bir bakış atmak için kafasını hafifçe çevirdi. Onun bir otuz saniye kadar daha beni incelemesine izin verdikten sonra alaycı bir nefes verip kollarımı göğsümde kavuşturdum. O mavi gözleriyle yü-

zümde iki delik açıyormuş gibi hissetmeme neden olmak zorunda mıydı?

“Basit bir evet ya da hayır diyeceksin,” dedim.

“Sen oyunculuk yaparken hiç yaralandın mı?”

Her zaman. Ona gerçekte ne düşündüğümü, oyunculuğun bana fiziksel acıdan çok ruhsal acı verdiğini söyleyebildim, ama sonra boğazımı temizleyip omuz silktim ve mayomun üstündeki bir iplik parçasıyla oynuyormuş gibi yaptım. “Ayak parmağını bir yerlere çarpmayı ya da tırnağımı kırmayı sayarsan evet. Sanırım yaralandım.”

Yüzünden küçük bir hayal kırıklığı geçti ama hemen kayboldu. İç çekip kafasını kaşıdıktan sonra elini geniş bir açıyla savurarak denizi gösterdi. “Burada yaralanacaksın,” dedi. “Hem de çok fazla. Diğer oyuncular gelene kadar muhtemelen her tarafın morarmış olacak.”

“Güven verdiğin için sağ ol ya,” diye karşılık verdim kuru bir sesle, Cooper yere çömelip tahtalarımızı kumdan birkaç metre öteye koyarken.

Gözünü kırptığında kendime, bunun nedeninin rüzgâr yüzünden altın rengi saçlarının gözlerine doğru gelmesi olduğunu, Cooper’ın alaycı pisliğin teki olmadığını söyledim.

“Adilik olsun diye söylemiyorum, Wills.” Mor-beyaz tahtanın üstüne vurup kafasıyla işaret etti. Dilimi yanağımın içinde dolaştırdım ve ona siktirip gitmesini söylememek için yumuşak eti sertçe ısırdım. Tek kaşını kaldırdığında derin bir iç geçirip onun yanında, tahtamın önünde diz çöktüm.

“Meditasyon yapacağımızı söyleme bana.”

“Film endüstrisindeki insanlar hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Hepsinden nefret ediyorsun.”

Birkaç saniyeliğine turkuaz-kırmızı renklerdeki tahtasına bakıp bir şey hakkında karar vermek ister gibi kaşlarını çatı. “Benimle uğraşma yoksa seni boğarım,” diye mırıldandı sonunda. Konuşurken sırtıyordu.

Parmaklarımı kuma gömüp avuçlarımı kumla doldurdum.

“Temelden başlayacağız,” dedi, mavi gözlerini üstüme dikerek. “Bugün açılmak yok.”

“Nasıl temelden?” Kumu bırakıp avuçlarımı silktim.

“Nedense onları suratıma fırlatmak istiyormuşsun gibi geldi,” diye alay etti. Ona bakıp burnumu kırıştırdım. “Tah-taya yüzüstü uzan.”

Yüzeye dümdüz, gönülsüzce uzandığımda yüzüm retro görünümlü Manş Adaları logosunun birkaç santim uzağına denk geldi. Uzun saçlarımı omzumun arkasına atıp ona dönünce gözlerinin vücudumda dolaştığını gördüm. Tanrım, bu çocuk gizlilik konusunda azıcık bile endişeli değildi!

“Keşke korumamı getirseydim,” dedim sertçe.

Ayaklarımı sürüyerek bana doğru gelip vücudumu, tah-tanın tam ortasına gelecek şekilde ayarladı. “Seninle yata-caksak bu kumsalın ortasında olmayacak. Gerçi seni tam bu pozisyonda, tamamen çıplak olarak görmeyi planlıyorum.”

O, duruşumu incelemek için etrafımda dizlerinin üstünde dolaşırken kaşlarımı çatıp boynumu bükerek onu izle-

dim. “Kendine çok güveniyorsun, değil mi?”

Durakladı. “Bu varsayımsal bir ifade ama doğruyu söylemek gerekirse öyleyim.”

“Eğittiğin tüm kızlarla böyle varsayımsal mısındır?” diye sordum.

Ayaklarımdan birini kaldırıp parmak uçlarını kaviste biraz uzun süre tuttu, sonra ayağımı tahtaya geri koydu. “Diğer ayağımı da aynen böyle tut,” diye buyurdu. Dediğini yaptım. “Ve hayır, eğittiğim tüm kızlarla böyle değilim, çünkü müşterilerimle samimi olmam. Yani şimdiye kadar olmadım.”

O aksanla konuşunca neden dedikleri bu kadar seksi geliyordu?

“Beni farklı kılan ne?”

Yüzüme bakmak, beni biraz daha incelemek için önüme geçti. Orada yüzüstü yatarken kendimi çıplak gibi hissediyordum. Kafamı, uzatıp elmas şeklinde birleştirdiğim kollarıma yasladım. “Öyle olduğunu kim söyledi?” diye sordu.

Kafamı hemen kaldırmadım çünkü yüzüme yayılan kızarıklığı görmesini istemiyordum.

Sonraki iki saat boyunca Cooper’ın temel öğeler dediği şeyleri, duruşu ve tahtanın üstüne atlamayı çalıştık. Bu hareketleri kendimi sürekli tahtanın üstüne çekmekten ve üstünde saldırıya geçmeye hazırmış gibi durmaktan dolayı bacaklarımın ve kollarımın kopacakmış gibi olduğunu hissedene kadar on sekiz kez tekrar ettikten sonra Cooper sonunda hoşnut görüldü.

“Sevinç gösterisi mi yapıyorsun?” diye homurdandım

asabi bir şekilde, kumda sırtüstü dönerek. Mor-beyaz tahtaya dik dik baktım. Bu lanet şeyi bir ya da iki gün boyunca bir daha görmek istemiyordum, kaslarım o kadar sancıyordu işte.

Gülümseyerek, “Seninle gurur duyuyorum Wills. Başarıyorsun.”

O, tahtalarımızın üstündeki kumları silerken gözlerimi devirdim. “Bir şey yapmadım ki,” dedim, onunla göz göze gelmek için dirseklerimin üstünde kalkarak.

“Yaptın. Sabırsızlanıp öfkelenmedin, değil mi?”

Beni överken de standartları düşüktü.

Tahtamı bana uzattı. Homurdanarak kalkıp şortumla tişörtümü alıp tahtayı iki elimle tuttum. “Bak, şu şekilde kafanın üstünde taşıyacaksın.” Kendi tahtasını çevirip kafasının üstüne yerleştirdi.

“Neden?”

Yüksek sesle nefes verdi. “Çünkü zamanı geldiğinde ne yaptığını biliyormuşsun gibi görünmen gerek. Zaten eğitim için çok fazla vaktimiz yok.”

Haklıydı. Bu düşünceyle midemin büküldüğünü hissettim. İki haftadan kısa süre içinde film çekimine başlayacaktım. Ve bu, daha şimdiden sadık pek çok fanı olan kahrolası bir sörf filmiydi.

Ürperip tahtamı kafamın üstünde dengeledim.

“Tanrım, bu şey çok ağır ya,” dedim, kumda zorlukla Cooper’ın evine ya da işyerine doğru ilerlemeye başlarken. Artık orayı her ne olarak kabul ediyorsa. “Bu arada, sen gelirken tahtaların ikisini de elinde taşımıştın.”

Bana ukalaca sırtıttı. “Evet, o şekilde de yapabilirsin.” Verandaya ulaştığımızda tahtasını ahşap bir bankın üzerine bırakıp benimkini de kafamın üstünden kolayca aldı.

“O zaman neden o şekilde yapmadık?”

“Seni kızıştırmak için.”

Daha az insaniyetsiz, daha çok güzel.

Los Angeles Havaalanı’nda bana söylediklerini hatırlamak midemin gerilmesine neden oldu ama bu hissi görmezden geldim. “Keşke o kışını işten kovabilseydim,” dedim.

Bana öyle yaklaştı ki bronz göğsü benimkine değdi. “Kovamazsın.” Sonra saçımın bir tutamını alıp parmaklarının arasında kaydırdı. “Zaten istemiyorsun.”

Veranda kapısının hızla açılmasıyla Cooper korumacı bir şekilde beni kendisine çekti, ben de flaşların patlayacağından emin olduğum için ellerimi kaldırıp yüzümü kapattım.

Burada bile kameralar peşimdeydi.

“Aman Tanrım, beni silahlı biri sandınız!” Kalın bir kadın sesi güldü.

“Paige,” dedi Cooper ikaz edici şekilde, dişlerini sıkarak. Sonra kenara çekildi ve siyah saçları olan, kolları dövme dolu, kapkara göz kalemi sayesinde ela gözleri ortaya çıkmış ufak tefek bir kız görüldü. Kız, Cooper’a bakıp kaşlarını kaldırdı ve sabırsızca ayağını yere vurmaya başladı. Cooper homurdanıp ekledi, “Wills, bu Paige. O da burada eğitmen.”

Paige. Anne babası kiralık evimin sahibi olan kız.

“Ben Eric’in kız arkadaşayım,” dedi sırtarak.

Birkaç saat önce benim videolarımı izleyerek mastürbasyon yaptığını itiraf eden Bronzlaştırıcı Losyon Çocuk. Tuhaf.

“Ben Willow.”

“Biliyor,” dedi Cooper. Aynı anda Paige de, “Tanıştığımıza memnun oldum,” demişti.

Paige ona dik dik bakarak, “Kahvaltı hazırladım,” dedi.

“Senaryoyu çalışmak için eve dönmem gerek.” Bu bir nevi doğrudu. Suflör kullanamayacak kadar çok repliğim vardı çünkü. Ve Cooper’dan bir an önce uzaklaşmak istiyordum, çünkü yanında uzun süre kalmak akıl sağlığıma zararlıydı.

“Ah hadi ama, bir saatini ayıramaz mısın?” diye sordu Paige. Kafamı iki yana salladığımda ahşap verandada ilerleyip elimi tuttu. İrkildim ama Paige fark etmemiş gibiydi. “Seninle tanışmak için ölüyordum, Avery. Ve krep hazırlamıştım.”

Yanlış anlaşılmasın, Paige oldukça hoş biriydi ve bana umutlu bir gülümsemeyle bakıyordu. Eric de evin içinden, “Ona çıplak olacağımı söyle,” diye bağırdı şakacı bir şekilde. Ama gözlerimi Cooper’a çevirince onun ne kadar rahatsız görüldüğünü fark edip elimi Paige’in elinden çektim.

“Bugünlük kalmayayım.”

Paige kaşlarını çatsa da anlayışlı bir şekilde kafasını salladı. “Bir sonraki sefere o zaman?”

“Kesinlikle,” dedim.

Eve dönüş yolculuğumuzda aramızda öyle rahatsız edici bir sessizlik vardı ki cipin tabanı açılrsa da asfaltın üstüne düşüversem diye bile düşünmeme neden oldu. Cooper arabayı

evin sokağına çektiğinde kişisel eşyalarımı getiren kamyonetin garaj yolunda olduğunu görünce çok sevindim. Eşyalarımı taşıyan adamları yönlendiren Miller, arabayla evin önüne vardığımızda bize hafifçe başıyla selam verip yan yan gülümsedi.

Cooper daha arabayı park etmeden inmeye davrandım.

“Bekle,” diye buyurduğunda parmaklarım kapı koluna sarılmış halde kaldım.

“Ne?” dedim geveleyerek.

Cooper derin bir nefes aldığında onun Hollywoodvari bir özür dileyeceğini, birlikte kahvaltı etmeyi teklif edeceğini ya da şortumu indirmek için yine ukalaca ve arsızca bir yorum yapacağını düşündüm. Fakat birkaç dakika sonra konuştüğunda hiçbirini söylemedi. “Yarın ilk iş ders veriyorum, bu yüzden sabah dokuzda koruman seni benim oraya getirsin.”

Ona dönüp sıırttım. “Sen neden buraya gelmiyorsun? Tahtanın üstüne çıkıp inme alıştırmalarını ön bahçede de yapabiliriz.”

Yavaş ve tembel gülümsemesi ta içimin derinliklerine işledi. “Benim ortamımda olmanı daha çok seviyorum, Wills.”

Tabii ki de öyle olacaktı. Cipten apar topar inip kapıyı arkamdan sertçe çarparak, arkama bir kez bile bakmadan eve doğru giderken bütün yol boyunca onun gülerek o mavi gözleriyle beni takip ettiğini hissettim.

Bana asırlar kadar uzun gelen bir süre sonra annem be-

nimle iletişime geçme sözünü tuttu. Miller’la ikimiz eve getirilen kutuları boşaltma işinin ortasındaydık ki (giysilerin çoğu istikrarsız kilom yüzünden ya çok küçük ya çok büyüktü) telefonum çaldı.

“Annemle babam arıyor,” dedim, ANNE-BABA kelimelerinin neon yeşil harflerle parladığı ekrana bakarak. Koltuğun kıyısına oturdum.

Miller ayağa kalkıp ön kapıya yöneldi. “Bana ihtiyacın olduğunda mesaj at istersen,” dedi geriye bakarak.

Tereddüt ettim. Eşyalarımı ayırma konusunda yardım etmek Miller’ın işinin bir parçası değildi. Bunu yapmasının nedeninin, yalnız olduğumdan dolayı benim için üzülmesi ve nazik olmaya çalışması olduğunu biliyordum ama gelip benimle sohbet etmesini çok istiyordum. Kahve sehпасındaki telefonum titrerken biraz sonra muhtemelen duyacağım küçük düşürücü sözler yüzünden gözlerimin yandığını hissettim.

Rehabilitasyondan çıkalı dört gün olmuştu ama annemle babam beni daha yeni arıyorlardı. Arkadaşlarım ne zaman arayacaktı, Tanrı bilirdi.

“Willow?” dedi Miller.

“Gerek yok,” dedim. “Repliklerimi çalışıp filmin orijinal versiyonunu izlemeliyim.” Bu öğleden sonra posta kutumda bulduğum filmi yapımcım Dickson göndermiş, yanına da benimle tekrar çalıştığı için çok mutlu olduğunu söyleyen bir not yazmıştı.

“Ben spor yapmaya gideceğim. Fikrini değiştirirsen beni ara.”

“Tamam,” dedim hemen. Sineklik kapı kapanıp Miller gözden kaybolduğu anda telefonu açıp kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım. “Anne?” dedim.

“Sesin çok iyi geliyor, tatlım!” diye şakıdı annem hemen.

“Seninle konuşmak da çok güzel.”

“Nasıl gidiyor... İyi misin?” diye sordu çekinerek.

Bunun çevirisi: Gökkuşağı haplarını yutmaya başladın mı? Koltuğun diğer ucundaki bir ayakkabı kutusunu alıp evin arkasındaki yatak odama taşıırken kartonu sıktım.

“Hayır,” dedim ama sonra hemen kafamı iki yana salladım. “Yani evet. Harikayım. Rehabilitasyon çok iyi geldi, müthiş hissediyorum.”

Arada bir bedenimdeki tüm hisleri uyuşturmak istediğimi fark etsem de, diye ekledim sessizce.

“Hawaii nasıl? Sevdin mi? Bir sürü fotoğraf çekiyor musun?”

Cooper’ı ve onun için ilk görüşte hissettiğim arzuyu düşününce ayakkabı kutusunu yere fırlatıp yanına çöktüm. “Güzel... bir yer.”

“Bu ses tonunu sevmedim,” dedi annem. “Sorun ne?”

Cooper.

Ama annemle ilişkiler konusunu konuşmayacaktım, çünkü milyonlarca soru soracağını biliyordum. Doğum kontrol haplarını alıyor musun? Prezervatif kullanıyor musunuz? Sen... *bilirsin*... tekrar olmadı değil mi? Konuyu değiştirdim. “On gün kadar sonra çekimlere başlıyoruz.” Alakasız bir konuya girmiştim ama annemin sesi hemen canlandı.

“Biliyorum. Heyecanlısın, değil mi?”

“Babamla sen neden benim için bir rol ayarladığınızı söylemediniz?” diye sordum, bir çift Christian Louboutin topukluyu dolabın arkasına tıkarken. Biri yana devrildi, parlak kırmızı tabanı göründü.

“Seni boğmak istemedik.”

“Anne, bana açılan milyarlarca davanın detayını gönderdiniz ya. Lanet bir rolle de başa çıkabilirdim.”

Derin bir nefes aldı. “Kabalaşma, Willow.”

Kabalaşmıyordum ki. Ona, birkaç gün önce Serenity Hills’ten çıktığım zaman veya şu anda nerede olduğunu sorsaydım kabalaşmış olurdum. Dolaba bir çift ayakkabı daha tıkarken dişlerimi sıktım. “Babam oralarda mı?”

“Akşam yemeği için giyiniyor ama sana kendine iyi bakmanı söylememi istedi.”

Yani benimle konuşmak istemiyordu. Babamın, kırıdığım cevizlerle başa çıkma yolu buydu, ama neden böyle yaptığını hiç anlamıyordum. Rehabilitasyondaki danışmanım, hatalarımı telafi ettiğimde babamın da düzeleceğini söylemişti. Çünkü ona göre, babamın onayını almak için kendimi kanıtlamam gerekiyordu. Kaç insanın Serenity Hills’ten, geldikleri zamankinden daha berbat baba sorunlarıyla ayrıldığını merak ettim.

“Sessizleştin. Her şey yolunda mı?” diye sordu annem.

Dolabın içine girdim ve göğsüme çektiğim dizlerime başımı yasladım. “O büroya karşı açtığım dava hakkında avukattan haber aldın mı?” diye sordum.

“Bu işler zaman alır,” dedi annem tekdüze bir sesle.

Tabii, çünkü üç kahrolası yıl yeterli değildi.

Annemle konuşmamızın geri kalanı çabucak bitti. Şartlı tahliye memurumla konuşup kamu hizmetine başlamam gerektiğini hatırlattı. Gözlerimi devirip unutmayacağımı söyledim. Kapatma vakti gelince annem birden nefes alıp, “Kahretsin, unutmadan sorayım, spor yapmaya başladın mı?”

Boynum ve omuzlarım gerildi. “Başlamadım daha,” diye cevap verdim sözcükleri ağzımda geveleyerek.

“Formda kalman önemli, biliyorsun,” diye ihtar etti. Aklıma birden, birkaç yıl önce beni ızgara tavuklu salata ve su diyetine soktuğu geldi. O zaman annemin olanlardan hiç haberi yoktu, çünkü ona söylemeye çok korkmuştum. Yaptığım şeyi ailemin öğrenmesinden korkmuştum. Şimdi bile o günleri düşünmek beni üzüyordu.

Şimdi de annemle konuşmamızın hemen bitmesini istiyordum.

“Anladım anne,” dedim.

“Güzel. Seni seviyoruz, Willow.”

“Hı hı. Ben de sizi.”

Annem telefonu kapatır kapatmaz Kevin’ın birkaç gün önce verdiği karton dosyayı bulup arkalardan, spor hocasının iletişim bilgilerini çıkardım. Cooper’ın geçen gün söyledikleri de zihnimde yankılanıyordu. “Kimse hastalıklı bir görüntüsü olan bir sörfçüyü izlemek istemez.”

Kâğıdı parçalara ayırdım ve Miller’a mesaj attım:

13.43: Biraz gezmek ister misin? Biliyorsun...
bu benim Hawaii'ye ilk gelişim.

Beş dakika sonra attığı cevapla rahat bir nefes aldım.

13.48: Benim de ilk gelişim. Bir saat daha spor
yapmam gerek, sonra şehre inebiliriz.

Bu, hayatımda ilk kez aşırı sarhoş ya da berbat halde olmadan bir korumayla birlikte “şehre” gideceğim zamandı.

BÖLÜM ALTI

Hâlâ meteliksiz olsam da Miller’la birlikte akşam geç saatlere dek dışarıda kalıp ucuz bir lunaparkta zaman geçirdik. Miller daha önceki korumalarımдан çok farklıydı. Benim aptal olduğumu düşünüyormuş ya da gözünün önünde çıplak halimi canlandırıyormuş gibi bakmıyordu. Ben büyük ihtimalle bütün gece dışarıda kalabilirdim ama birlikte parktaki tek düzgün hız trenine binmek için sırada beklerken Miller yavaşça bana döndü.

Dişlerini gergin bir şekilde üstdudağında gezdirdiğini, solmaya başlayan spreyci bronzlaştırıcının altında yüzünün kızardığını fark ettim.

“İnsanların bana öyle bakmasından nefret ederim,” dedim, bu süklüm püklüm haliyle gecenin ve gürültülü zamanların sonuna geldiğimizi belirttiğini bilerek.

Buna hiç hazır değildim.

Miller kaslı omuzlarını kaldırdı. “Artık gitsek iyi olmaz mı? İnsanlar da azalmaya başladı.” Karanlıkta dolaşmakta olan bir avuç turiste işaret etti. İki üç saat önce geldiğimizde park çok kalabalıktı.

Dev güneş gözlüğümü burnumda yukarı itip dikkatimi sıranın önüne ve etrafımızı saran seslere verdim. “Saat daha dokuz,” diye karşı çıktım.

Miller alaycı bir nefes verdi. “Evet, bir buçuk saat önce öyleydi.” Tamam, dört saatten fazladır buradaydık. Ellerimi, öyleyse ne olmuş der gibi kaldırıp ona öfkeli bir bakış attığımda nazik bir sesle konuştu. “Senaryonu çalışmak ve yarın Billabong’la* olan dersinize erken kalkabilmek için saat on birden önce eve dönmemiz gerektiğini iki saat önce kendin söyledin, unuttun mu?”

Miller’a böyle bir söz verdiğim için çok sinirli olmasaydım onun Cooper’a taktığı isme gülebilirdim. Ama bunun yerine kaşlarımı daha da çattım. Cooper’la sörf derslerini düşünmek göğsümde bir sancı oluşmasına neden olmuştu. Ve bir adamı düşünerek kalbimin, göğsümün ya da *başka bir yerimin* acıdığı son zaman...

İşler çok kötü gitmişti.

“Bir saat daha,” diye yalvardım. Miller bunu onaylamasa da kafasını eğdi ve önümüzdeki kişi görevliye bileğindeki bandı gösterirken öne adım attı.

“Tıpkı kız kardeşim gibisin. Tamam, bir saat daha kalalım. Sonra zorunda kalırsam kışını sırtlanıp götüreceğim ama.”

* İlk kurulduğu zamanlar ürünleri sörfçülere yönelik olan Avustralyalı giyim firması. (ç.n.)

Hollywood'daki arkadaşlarım korumamla arkadaşım-mış gibi takıldığımı, onun benimle sanki yıllardır tanışıyor-muşuz gibi konuştuğunu görseler kesin ukalaca yorumlar yapar, onunla yatıp yatmadığımı sorarlardı. Neyse ki Hollywood'da değildim. Ayrıca benimle hiç iletişime geçmedik-lerine göre şu anda fikirlerini kıcıma bile sallamıyordum. En iyi arkadaşım olacak Jessica'nın fikirlerini bile.

Miller'a gülümsedim, o da aralıklı dişlerini göstererek sırıttı. Parmaklarımı kalbimin üstünde çaprazladım. "Söz veriyorum, sadece bir saat daha," dedim.

Tabii ki ertesi sabah telefonum 8.45'te çalıp beni uyan-dırdığında eve daha erken dönmüş olmayı diledim. Görünüşe göre eskisi gibi bir parti kızı değildim artık. Arayanın kim olduğuna bakmak için gözlerimi bile açmadan doğru tuşu bulmak için elimi ekranda gezdirerek telefona cevap verdim.

"Alo?" diye mırıldandım.

"Merhaba, Willow Avery'ye ulaşmaya çalışıyordum," dedi bir kadın sesi.

Yattığım yerden fırlayıp oturdum ve gözlerime düşen saçları çektim. "Benim. Anne?" dedim, hattın diğer ucunda-kinin Kevin'in asistanı olduğunu sanarak. Gözlerimi koca-man açmış, iyi haber bekliyordum.

"Hayır, kusura bakmayın. Ben şartlı tahliyeden Memur Stewart."

Hayatıma sığayım.

"Ah," derken sesimdeki hayal kırıklığını saklayamamış-tım.

“Ofisimize ilk ziyaretinizi ayarlamak ve adresinizi doğrulamak için aramıştım.”

Stewart’ın verdiği bilgileri komodin çekmecesinde bulduğum bir parça kâğıda yazıp bütün sorularına monoton bir sesle cevap verirken göğsümün ortasından bir ürperti geçtiğini hissettim. İdrar testini geçememe riskim yoktu –Los Angeles’ta geçemediğim pek çok testi oradaki memur görmezden gelmişti, çünkü Kevin onun oğlunun da menajeriydi– ama yine de duvarlar üstüme üstüme geliyordu sanki. Kapanana kısılmış gibi hissediyordum.

“Kamu hizmetine ne zaman başlamayı düşünüyorsunuz?” diye sordu Memur Stewart.

Yüzümü ekşittim. Bu sorunun geleceğini tahmin etmeliydim. Boğazımda oluşan yumru nedeniyle hırıltılı bir sesle sordum, “Emin değilim. Tam olarak ne iş yapacağım?”

“Harmony House’ta çalışacaksınız,” dedi kadın. Sonra orada beni denetleyecek kişinin ismiyle numarasını verdi. “O halde, cuma sabahı dokuz buçukta görüşecek miyiz?”

“Orada olacağım,” dedim yavaşça, ehliyetim olmadığı için şartlı tahliye ofisine korumamın beni götürmesinin ne kadar utanç verici olacağını düşünerek. *Daha da kötüsü olabilirdi*, diye hatırlattım kendime. Mesela Miller’dan beni jinekoloğa götürmesini istiyor ya da bir otelde adamın biriyle takılırken dışarıda beni beklemesini söylüyor da olabilirdim. Ben hiç rasgele kişilerle yatmazdım ama Jessica gibi arkadaşlarım, korumaları otelin dışında arabada beklerken her hafta yeni bir adamla birlikte olurlardı.

Telefona bakıp saati gördüğümde yüzümü buruşturdum. Saat 8.58 olmuştu ve Cooper’la iki dakika içinde buluşmam gerekiyordu. Ona geç kalacağımı bildiren bir mesaj attıktan sonra bir mesaj da Miller’a yazıp beş dakika içinde hazır olacağımı söyledim. Hızlıca üstümdekileri çıkartıp dünkü eşyalarla birlikte gelen mütevazı bir bikini giydim. Her nasılsa bikini karnımdaki yarayı saklamış, aynı zamanda da göğüslerimi vurgulamıştı.

Dışarıda bekleyen Miller’ın yanına koşarken tek elimle sarı mini şortumun düğmesini kapatmaya çalışıyor, diğer elimle de tadı fazla pişmiş mukavvaya benzeyen *waffle*’ı ağızıma tikiyordum. Miller kafasını iki yana sallayarak sırttı ve sürücü koltuğuna geçti. Cebimdeki telefonum titreyince *waffle*’ı dışlerimin arasına sıkıştırıp telefonu kontrol ettim.

Cooper cevap atmıştı.

09.08: James Dickson geceleri geç saate kadar parti yapmana müsamaha göstermezdi, biliyorsun değil mi?

Boş zamanlarımı nasıl geçirdiğim hakkındaki düşüncelerini umursamak istemiyordum, ama ona cevap yazmadan önce yine de tereddüt ettim.

09.09: Uyarı için sağ ol ukala dümbeleği. Bedenim senin “temel eğitimin” yüzünden o kadar yorgun olmasaydı zamanında kalkabilirdim.

Telefonu cebime koydum. Yüzümdeki ifade her şeyi belli ediyor olmalıydı ki arabaya girdiğimde Miller bir karşını kaldırıp sıfır tıraşlı kafasının arkasını kaşdı. “Birisine ağzının payını vermiş gibisin,” dedi sürmeye başlarken.

“Ah, kesinlikle.”

“Dur tahmin edeyim, Billabong’a mı?” diye sordu kırkdayarak. Ona sert bir bakış attığımda olduğu yerde sinip ciddi bir tonla konuştu. “Pardon, işsiz kalıp kalmayacağıma senin karar vereceğini unutup duruyorum. Sen sadece benim...”

“Umduğun gibi biri değil miyim?” diye sordum. Kalçamdaki telefon yine titreyince kalbimin sıçradığını hissettim.

“Öyle de diyebilirsin,” dedi Miller.

“Aslında oldukça cazibeliyimdir,” dedim. Sonra zoraki ama samimi bir gülümsemeyle ona baktım. “Ve kovulmakla ilgili endişelerin olmasın. Kirli külotlarımı satmaya çalışmadığın sürece aramız iyi olacaktır.”

“İğrenç.”

“Daha önce olmuştu,” dedim telefonumu çıkartırken. Gelen mesajlar yüzünden hâlâ titriyordu. “Bu mankafaların nelere para ödeyeceğini tahmin bile edemezsin.” Jessica’nın başına gelen külot meselesini ve kızın hain korumasıyla yat-tığını anlatmadım.

Cooper’ın yeni mesajlarıyla meşguldüm çünkü.

09.15: Yani geceyi ağrıyan kaslarla geçirip beni düşündüğünü mü söylüyorsun?

09.16: Söylemek zorundayım Wills,
şu anda bayağı tahrik oldum.

Gözlerimi devirdim. Onu haşlamaya hazırlandığım sırada bir mesaj daha geldi. Bu seferki rehberimdeki kişilerden biriydi. Mesaja tıklayınca fotoğrafı ekranda belirdi. Bal sarısı saçları, mavi gözleri ve kocaman bir gülümsemesi olan kız bir şat bardağını havaya kaldırmıştı. Jessica'nın bu fotoğrafını çektiğim gece hakkındaki ufak tefek şeyleri hâlâ hatırlıyorum.

Alkolik arkadaşım tam da onu düşünmüşken bana ulaşmıştı.

09.18: Nerede kalıyorsun??? Ben de Ibiza'da
tatildeyim. Seni görmek istiyorum, sürtük!!!

Ona cevap yazmaya başladım. Miller, "Hey, Willow... Tatil günlerim hakkında konuşabilir miyiz acaba?" diye sorarken onu zar zor dinliyordum.

"Hafta sonu," dedim düşünmeden. Onun hareket ettiğini duydum. Muhtemelen bana bakmak için kafasını çevirmişti. "Çünkü hafta sonları dışarı çıkmayacağım. Cidden, eğer beni bir yere götürmeni söylersem yapma."

Jessica'ya gönderdiğim mesaja da şunları yazmıştım:

09.20: Keşke birlikte bir şeyler yapabilseydik
ama ben Hawaii'ye film çekimi için geldim!

Kusura bakma.

“Ne? Fiziksel güç uygulayarak mı?” diye sordu Miller alaycı bir şekilde.

“Ben zayıf biriyim,” dedim telefonu sessize alırken. Bu sayede Jessica’nın, Ibiza’da neler yaptığını, kimlerle takıldığını anlattığı mesajları görmeyecektim. Bu sayede onu kıskanmayacak, onunla birlikte olup dünyayı unutacak kadar kafayı bulmayı dilemeyecektim.

“Rehabilitasyona ya da hapse tekrar düşmeyeceğim. Bir daha olmaz,” diye fısıldadım.

Tekrar o hale düşmemeyi istemene neden olan başka şeyler de olmalı, diye mırıldandı vicdanım.

Dikkatimi önümüzdeki kavisli yola verdim.

“Kimse oralara geri dönmeni istemiyor,” dedi Miller kısık sesle. Ama gözlerimi kapattığımda gözkapaklarımın arkasında yanıp sönen flaşları ve manşetleri görebiliyordum. Miller yanıliyordu, bu yüzden ona bir şey demedim.

Arabayı Cooper’ın kaldırımının önüne park ettiğinde inmeden önce bir anlığına tereddüt ettim. Elimi kapı kolundan çekip Miller’ın koyu kahverengi gözlerine baktım. “Tatil günlerinde ne yapacaksın?” diye sordum.

Şaşırmış görünüyordu. “Yarızamanlı bir iş... Taşındığımda çıkacak masraflar için.” Çünkü Honolulu turumuzda bana kız arkadaşından bahsetmişti. Benim korumalığımı yapmak bu sektördeki son işi olacaktı, sonra kız arkadaşıyla birlikte Doğu Sahili’ne taşınacaklardı.

Bakışlarımı Cooper'ın sıva kaplı evine, sonra tekrar Miller'in yüzüne çevirdim. "Güvenlikle ilgili bir iş mi?"

Miller cevap vermek için ağzını açtı ama sonra vazgeçmiş gibi göründü. Kaşlarını çatıp dilinin ucunu ön dişlerinin arasındaki boşluğa soktu. "Willow, burada oyalanıyor musun sen?"

Evet. Ama bunun nedenini ona –hatta kendime bile– itiraf etmeyecektim. Omuzlarımı sarkıtıp neşeli görünmekten uzak, daha çok ürkütücü ve mekanik olan bir gülümseme takındım. "Sörfçü Çocuk'la işimiz bittiğinde sana mesaj atarım."

Boş alışveriş alanına adım attığım anda Eric sörf tahtasından yapılmış tezgâhın arkasındaki kapılardan çıktı. Bir cilde yarısı yenmiş enerji barı, diğer elinde de koca bir şişe su vardı. "Bugün bana kaldığını söylesem?" dedi bir kaşını kaldırarak.

Satılık tişörtlerden biriyle ilgileniyormuş gibi yaptım ama gözümün ucuyla onu görebiliyordum. "Sen bana ne öğreteceksin ki? Ha bu arada, kız arkadaşınla tanıştım."

Suyundan büyük bir yudum aldıktan sonra omuzlarını silkti. "Paige benim flörtleşmelerimin zararsız olduğunu bilir." Gözlerimi devirdiğimde ekledi, "Ne diyebilirim, yıldız çarpması yaşıyorum. Brad Pitt evine gelse sen ne yapardın?"

Yüzümü ekşittim. "Hiçbir bok yapmazdım, çünkü o babamdan iki yaş büyük." Sonra aklıma gelen fikirle tek kaşımı kaldırdım. "Sen her sabah bu kadar erken kalkıyorsan otlakçı falan değilsindir."

“Senin o güzel, ünlü suratını görmek için kalkıyorum. Ama gerçekten, dokuz buçuğu geçirdiğim olmamıştır hiç. Şunları parlatıp...” salonun uzak bir köşesindeki duvara dayalı üç sörf tahtasını işaret etti, “...markete gitmem gerekiyor. Erkek arkadaşının ayakçısıym bir nevi.”

“Cooper’la benim aramda bir şey yok,” dedim sıkıldığım dişlerimin arasından. Sonra uzun, rahatlatıcı bir nefes alıp tezgâha yürüyerek dirseklerimi dümdüz tahtaya yasladım. “Cooper nerede?”

Eric ensesini gerip esnedi. “Cooper zoru seven biridir. Şu anda kumsalda çünkü orasının stresini aldığına yemin ediyor.” Bir sır paylaşılmış gibi eğilip bana iyice yaklaştı. “Ve inan bana, sen onu çok fena strese sokuyorsun.”

“Uyarı için teşekkürler. Sana ayakçılık işlerinde iyi şanslar.”

İçini çekti. “Bu kolay bir iş değil ama birileri yapmak zorunda.”

Kafamı iki yana sallayarak Eric’i orada aptal gibi sırtırken bıraktım ve dün gittiğimiz yoldan arka bahçeye ilerledim. Altın rengi ıslak saçları yüzüne düşmüş olan Cooper, sörf tahtasını koltuk altına sıkıştırmış, kıyıya doğru gidiyordu. Çok huzurlu görünüyordu.

Fakat beni gördüğü anda hemen ukala bir gülümseme takındı. Bikini üstümün boyundan bağlama ipini gördüğünde yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Elini hafifçe kaldırıp salladı. Gülümsememi bastırmak için yumruğumu ağzıma bastırıp birkaç saniye verandada durup kendimi sakinleştirdikten

sonra kumsalda yavaşça ona doğru ilerlemeye başladım.

Yarı yolda beni karşıladı.

“Bu şekilde giyinip işten kaytarmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu.

“Ah, lütfen. Bana kıyak geçmen için bir bikiniden fazlası gerekir.”

“Mmmm, iyi noktaya parmak bastın, Wills. Sana asla ama asla kıyak geçmem.”

Vücut ısıım birden yükseldi ama sarı şortumla ayakbılarımı çıkartırken kendime güvenim tammış gibi görünmeye çalıştım. Sonra kıyafetlerimi, daha önce buraya gelirken getirmiş olduğu sörf tahtamın üstüne fırlattım.

“Bugün bana nasıl işkence çektireceksin, patron?” diye sordum.

Ağzının köşesi kalktı. “Senin böyle bir aktris olduğunu hiç düşünmemiştim, Wills.”

İşkencem dünkünün aynısıydı ama bu sefer ona bu eğitimin üstesinden gelebileceğimi göstermeye kararlıyım. Sonraki bir saat boyunca duruş çalışırken bir yandan da ona geçmiş hakkında sorular sordum.

“Ne zamandır sörf yapıyorsun?”

“Altı yaşımdan beri. Yani on altı, –neredeyse on yediyıldır,” diye cevap verdi. Önümde durup kafasını yana yatırdı ve sol ayağımı birazcık geriye çekmem için işaret etti. Durmamı işaret edene kadar ayağımı mor-beyaz tahtamın yüzeyinde kaydardım.

“Kaç yarışma kazandın?”

Düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra, “Sen kaç filmde oynadın?” diye sordu.

Gözlerimi kısıtım. “Sayamayacak kadar çok.”

“Eh, benimkiler de o kadar.” Bir daire çizerek yürüdü, duruşumu inceledi ve arkama geçtiğinde sinir olmuş gibi içini çekti. Sol elini kalçama, bacağımın iç kısmına koyup bacağımı öne doğru itti. Parmak uçlarının çıplak tenimde gezmesini izlerken ağzım sulandı. “İşte, mükemmel. Şimdi dizlerini bük.” Sesindeki boğukluğu, görevi beni eğitmek olan birine göre tenime ne kadar nazik ve uzun dokunduğunu fark etmiştim.

Oturma odamdaki o gece ellerini ve ağzını üstümde hissetmenin nasıl olduğunu hatırlayıp dilimin ucunu dişlerimden geçirdim ve boğazımı temizledim. “Eee, neden Avustralya’dan buraya geldin?”

Güneşte çok kalmaktan yıpranmış olan burun köprüsünü sıkı. “Bana öğrendiğin her şeyi göster şimdi. Tahtandan nasıl ineceğinle başla.”

Bu, duymazdan geldiği ilk sorumdu, bu yüzden cevaplamasını istiyordum doğal olarak. “Bana Avustralya’dan bahsedersen yaparım.”

“Niye? Orayı ziyaret etmeyi mi planlıyorsun?”

Omuz silktim. “Kim bilir? Belki.”

“Sadece...” Ellerini saçlarından geçirirken yüzünde birden hüsrana belirmişti. “Şu kahrolası temel derslerin üstünden geçelim, Wills.” Oldukça sert söylediği son sözleriyle bütün bedenim gerildi.

Bu, Cooper’ın farklı –kırılgan– yanıydı ve ne kötü ki bu

hali nedeniyle tahrik olmuştum. Belki de sandığımdan daha mazoşist ya da beterdim ama beni kızıştırmak istediği zamanlar Cooper da böyle hissediyorsa bunu neden yaptığına şaşmamak gerekirdi.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan bana son birkaç gündür öğrettiği şeyleri tek tek gösterdim. Tahtaya yüzüstü uzanıp ayak parmaklarımı tahtanın kıyısında tuttum, sonra hemen kalıp ayaklarımı ustalıkla tahtanın ortasına yerleştirdim.

Yüzümü ona doğru kaldırarak, kollarım ve kalçamdaki sancıya rağmen gülümsedim. “Şimdi, neden Avustralya’dan ayrıldın?” diye sordum. Tahtadan inip kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bacaklarımı sallayarak acıyı dindirmeye çalıştım.

“On iki yaşındayken annemle babam boşandılar,” dedi hafifçe omuz silkerek. “Annem Amerikalıydı, yani...”

“Buraya taşındınız,” diye cümlesini tamamladığımda kafa salladı. “Eminim o senin kaç yarışma kazandığını biliyordur,” diye ekledim. Annem beni rehabilitasyondan almaya gelmemiş olabilirdi ama ilk ve son filmlerimi, hatta ikisinin arasındaki her bir filmi biliyordu.

Ama kafasını kaldıran Cooper’ın yüzünü doğru düzgün gördüğümde göğsümde, ona karşı hissettiğim çekim ya da kendi utancımdan kaynaklanmayan bir sancı hissettim. Cooper’ın yüz ifadesi bomboştu. Söyleyeceklerini daha ağzından çıkmadan tahmin etmiştim.

“Annem ben on yedi yaşındayken öldü, Wills.”

“Ah,” diye fısıldadım. Gözlerimi eğip ayağımı kuma

soktum. İnsanlarla çok fazla haşır neşir olmuştum ve çok fazla role girmiştım ama hâlâ birisinin kaybı karşısında ne diyeceğimi bilemiyordum. “Cooper... Çok üzgünüm.”

“Yapma bunu,” dedi ama kafamı iki yana salladım. Bir an sonra ayaklarımız birbirine değecek kadar yakındık. Cooper gözlerine bakmam için ellerini nazıkçe yanaklarıma koymuştu. Bana bu şekilde baktığında şu kahrolası kumsalda bizden başkaları da olduğunu unutuveriyordum. Ve bana dokunduğunda ona bulaşmama –duygusal ya da fiziksel olarak– planlarım da kafamdan uçuyordu.

“Annemden bahsettiğin için sana kızgın değilim. Bu masumca bir soruydu, kötü bir niyetin yoktu,” dedi.

Omuzlarımı sarkıttım. “Ben gerçekten...”

“Yeter,” dediğinde sesi sertleşmişti. İrkildim ama bir şey demedim.

Dersimiz birkaç dakika sonra bitti. Üstümü giyinirken Paige yine bizi verandada karşıladı ve bu sefer onunla birlikte kahvaltı etmeyi teklif ettiğinde –düzeltme: edeceğimi söylediğinde– kabul ettim. Ellerini mutlulukla çırpı.

“Yarım saat sonra dersim var ama yine de zamanımız var. Vay anasını ya, bir ünlüyle birlikte yemek yiyeceğim,” dedi. Cooper sahte bir neşeyle parmaklarını kıvırdığında Paige ona bakıp gözlerini devirdi. “Eğer bu geri zekâlıyı kovup yerine beni işe almak istersen kabul edebilirim. Paraya ihtiyacım var. Baktan arabam miadını doldurmak üzere!”

Bu kız hakkında sörfçü olması, bir abazanla çıkması ve ailesinin şu anda kaldığım eve sahip olması dışında hiçbir

şey bilmesem de yıllar sonra ilk kez bir hemcinsime sıcaklık hissettiğimi fark etmiştim ve bunun, kafayı bulmak ya da bir şeylere para akıtmakla alakası yoktu. Boğazımı temizledim. “Korumamı arayıp haber vermem lazım.”

Paige kapıyı benim için açıp beni içeri ittikten sonra Cooper’a dönüp bir kaşını kaldırdı. “Geliyor musun?”

Cooper kafasını salladı. “Hayır, siz gidin... Ben birkaç dakika daha dışarıda kalacağım. Tahtanı getirip seni eve götürmek için kısa süre içinde gelirim,” dedi. Tereddüt ettiğimi gördüğündeyse, “Merak etme, ısırmaz,” dedi.

“Çok sert ısırمام,” diye ekledi arkamdan gelen Paige. Terliklerimi yere sürterek ilerledim. Bir tarafım geriye dönüp Cooper’a bir bakış daha atmak, az önce konuştuklarımızın onu hâlâ rahatsız edip etmediğini görmek istedi ama o büyük ihtimalle denize girmişti bile. Stresini atmak için.

Koridorda ilerleyip küçük bir çamaşır odasına girdiğimizde Paige yanımdan geçip bir HGTV* programından fırlamışa benzeyen geniş mutfağın kapısını açtı. “Sen gidip şuraya otur.” Önünde uzun tabureler olan tezgâha işaret ediyordu. Miller’a mesaj yazarak tezgâha doğru ilerlerken buzdolabının açıldığını duydum. “Eee, nasıl gidiyor?” diye sordu.

Omzumun üstünden baktım. “Ne? Sörf mü?”

Bir kahkaha attı. Sebebi muhtemelen rahatsızlığımın çok belli olmasıydı. “Daha iyi olacaktır. Cooper, bana öğretmeye başladığında berbattım.”

İlk tabureye çıkıp öne eğilerek dirseklerimi granit tez-

* Dekorasyonla ilgili program yayınları yapan bir TV kanalı. (ç.n.)

gâhın üzerine koydum. “Ne zamandır yapıyorsun?”

“Altı yıldır.”

Cooper on altı yaşından, yani hemen hemen bir çocuk olduğu zamanlardan beri sörf eğitmenliği yapıyordu. Buna şaşırmak isterdim ama nedense şaşırmamıştım. Birden, acaba Paige’e de bana yaptığı gibi iki gün üst üste duruşu ve tahtaya inip çıkmayı çalıştırdı mı diye merak ettim. Bunu Paige’e direkt sorduğumdaysa kız, siyah saçlarını omuzlarına değdirene dek kafasını geriye atıp güldü.

“Sana iki gün onları mı çalıştırdı?” diye sordu. Tezgâha iki tabak getirip birini benim önüme koydu. Sonra eğilip bir dolaptan aldığı iki şişe suyun birini bana uzattı. “Yarın yürümeni falan mı istemiyor bu çocuk?”

Ilık suyu açıp bir yudum alarak Cooper için sıralamak istediğim küfürleri yuttum. Suyla işim bitince kafamı pencereye çevirdim. Onu uzaklarda bir yerlerde dalgaların üstünde süzülen küçük bir nokta olarak görebiliyordum, yani o olduğunu düşünüyordum. Belki bana kumun üstünde sörf tahtasında nasıl duracağımdan daha fazlasını öğretseydi oraya gidip onu suya itiverirdim.

“Ona iyi geleceksin,” dedi Paige, kafasını yana eğerek.

“Ne? Beni eğittiği için alacağı ödemedenden mi bahsediyorsun? Şu anda Dickson’dan onun yerine seni işe almasını istemeyi düşünüyorum.”

Bana “benimle dalga mı geçiyorsun sen” der gibi bakıp hafifçe güldü. “Tabii. Ödeme. Ama beni işe almak istersen kabul edebilirim yani.”

Kahvaltımızı edip birkaç dakika daha sörf hakkında konuştuk, sonra Eric, müşterisinin geldiğini Paige'e haber vermek için başını içeri uzattı. Paige gözlerini benden ayırmadan tezgâhtan atladı.

“Gidip şu gruba sörf dersi vermeliyim, sen de Cooper'ın işi bitene kadar rahatına bak. Senaryonu çalışmak konusunda da iyi şanslar!”

O ve Eric gidene kadar bekleyip telefonumu çıkardım. Eğer Cooper'ı beklersem geldiğinde, onunla çalışmayı benim için daha da zor hale getirecek çok kötü şeyler söyleyebilirdim. Miller'a mesaj atıp beni almaya gelmesini söyledim.

Miller'ı beklemek için evin ön tarafına, alışveriş alanına gitmeden önce tezgâhın üstündeki mavi, yapışkanlı not kâğıtlarından birine Cooper için bir not bıraktım.

Varsayımsal olarak konuşuyorum...

*Her yerim bu kadar sancırken beni yatağa
atmak oldukça zor olurdu.*

*İki gün boyunca boşu boşuna bana
işkence çektirdiğin için sağ ol.*

-W

Kâğıdı katlayıp üstüne adını yazdıktan sonra hâlâ verandada duran mor-beyaz sörf tahtasının altına sıkıştırdım. O gece Dickson'ın bana gönderdiği filmi ikinci kez izleyip Hilary Norton'ın, Alyssa rolünü nefes almak kadar doğal bir hale getirişini incelerken, benimle konuşmak istediğini söy-

leyen bir mesaj atmış olan Jessica'nın aramasını bekliyordum ama onun yerine Cooper'dan bir mesaj aldım.

22.53: Seni yatağa taşıyıp kalan
her şeyi kendim yapabilirim.

22.54: Ve sen küçük kuralımı tekrar
gündeme getirmeden önce söyleyeyim:
Her zaman müşterim olmayacaksın.

Bu, bir erkeğin benimle yatma isteğini bu kadar açık şekilde ilk kez söyleyişi değildi ve sonuncu da olmayacaktı ama on beş dakika sonra senaryomu kucaklayıp yatağıma girdiğimde yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Karanlıkta, bir mesaj daha atarsa diye telefonumu suratımın dibinde tutarak uzandım. Acaba şu anda ne yapıyordu? Acaba onunla olup kendimi gülünç duruma düşürür, her şeyi tekrardan bombok eder miydim?

Fakat uykuya dalarken tek bildiğim şeydi ki dört gece-
dir tek bir kâbus görmeden uyuyordum.

BÖLÜM YEDİ

21 Haziran

“... kullanılabilir bakiye yirmi bin yüz seksen dokuz dolar yetmiş üç sent,” dedi bankomat. Yarım saat önce Miller’la birlikte, şartlı tahliye ofisine gitmek için evden çıktığımızdan beri en az yirmi kez bakiyemi dinlemiştim ama bedenimi saran, yüzümün ve ellerimin hissizleşmesine neden olan adrenalin hâlâ yok olmamıştı.

Dün akşam, bütün günü Cooper’la çalışarak –şafak sökerken farklı bir tip tahtanın üstünde ayakta ilerlemeyi çalışmış, ardından da normalde kullandığımız tahtalarımızı hindistancevizi kokulu yapışkan bir maddeyle bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca cilalamıştık– geçirdikten sonra kendimi eve atıp senaryoyu çalışmıştım. Sonunda on

birde yatağa girdiğimde sabaha yine uzun zamandır aynı olan felaket banka hesabımla karşılaşacağımı düşünmüştüm.

Ve uyumadan önce karar vermiştim. Sabah, dünyanın hangi köşesinde olursa olsun son seferden beri bir daha beni aramamış olan annemi arayacak ve gerekirse on sekiz yaşına girmeden önce kazandığım paranın bir kısmını isteyecektim.

Fakat bunun yerine, uyandığımda Kevin'ın dediğini yaptığını öğrenmiştim. Avansım bu sabah ben daha yataktan kalkmadan hesabıma yatırılmıştı.

“Sersemlemiş görünüyorsun,” dedi Miller. Derinlerden gelen sesi beni o ana, Kia'nın içine geri çekti.

Monoton sesin bakiyemi söylemesini son kez dinledikten sonra telefonu kapatıp darmadağınık çantama attım. “İyi-yim,” dedi Miller’a.

Ama konuşurken bile nefesim kesik kesikti. Açık mavi yazlık elbisemin yakasına uzanıp çekiştirdim. Tanrım, neden birden boğuluyormuş gibi hissetmişim?

Cevap belliydi. Sorunlarım ve az önce telefonda duyduklarım yüzünden olduğunu biliyordum. Avans yüzünden o kadar stres yapmıştım ki para geldiğinde nasıl bir tepki vereceğimi düşünmemiştim bile. Mutlu olmalıydım. Tekrar çalışmaya ve para kazanmaya başladığım için sevinçli ve heyecanlı olmalıydım, bütün paramı suyunu çekene dek Roxy'ye ve eğlenceye yatırdığım bir geçmişim olduğu için değil.

Ama aptal değildim. Kendime, her şeyi yine batırmayacak kadar güçlü olduğumu söylemenin, geçmişi tekrar etmeme engel olmayacağını herkesten iyi biliyordum.

Koyu kahverengi saçlarımı nemli alnımdan çekip yüksek sesle, “İyiym,” dedim. Çünkü iyi olmalıydım, değil mi? “*Tabii,*” dedi Miller kelimeyi uzatarak.

Omuz silkip uzun bir nefes daha aldığımda araba parfümünün kokusu genzimi yaktı. “Şunların bir tanesi de aynı işi görürdü, biliyorsun değil mi?” dedim iki parmağımla, hava deliğine takılmış olan yeşillik kokulu parfümleri işaret ederek.

“İkisini de aldım çünkü araba çok...” Miller cümlemin ortasında sustu. Bakışlarını yoldan ayırmasa da kahverengi saçlarını iyice çatığını görebiliyordum. “Bir aktris için konu değiştirmekte pek de iyi değilsin. Ya da yüzünü ifadesiz tutmakta.”

Bunu daha önce de duymuştum, diye düşündüm. Yüzümü buruşturduğumu göremesin diye güneşlikteki aynaya bakıyormuş gibi yaptım. “Porno Yıldızı Dansçılar işi nasıl gidiyor?” Miller hiç uğraşmadan bir striptiz kulübü fedaisi olarak iş kapmıştı. Gecenin bir yarısı onun ayaklarını sürüyerek dairesine girdiğini duymuştum.

“En azından konuyu değiştirmeye çalıştığını inkâr etmiyorsun.” Sonra sırtarak ekledi, “Billabong’la dersler seni bu kadar kötü etkiliyorsa neden bir günlük tatil istemiyorsun? Ya da daha yavaş gitmek istediğini söyleyebilirsin.”

Salladığım ayaklarım donakaldı ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Miller ani rahatsızlığımın nedeninin Cooper olduğunu sanmıştı. Birden yüzüm ısındı ve kafamın iki yanında alev makinesi varmış gibi hissetmeye başladım.

Cooper’la ilgilendiğim o kadar çok mu belli oluyordu?

“Onunla alakalı bir şey değil,” dedim hararetle.

“Sen öyle diyorsan.”

Miller’la daha fazla konuşmadık çünkü bir dakika sonra şartlı tahliye ofisinin park alanına girip bir polis arabasıyla dev bir Hummer’ın arasına park etmiştik. “Birkaç dakikaya görüşürüz,” diye mırıldandım çantamı alırken.

Binanın dışı daha önce bulunduğum şartlı tahliye ofislerinden çok daha küçük olsa da içeri adım attığım anda, klimadan gelen soğuk esinti nedeniyle ürperirken kendimi çok tanıdık bir yerde hissettim. Danışma masasında kayıt yaptır-
dım –görevli kadın, ismimi fısıldadığımda bana meraklı bir şekilde baktı– ve bekleme odasındaki vinil sandalyelerden birine oturdum.

“Buraya aitmiş gibi görünmüyorsun,” dedi yanımdaki kız, çatallı sesiyle. İrkilerek ona baktım. Kız gençti –belki benden bir ya da iki yaş büyüktü– ama gözlerinde solgun bakışlar vardı. İncecik alınmış kaşlarından birini kaldırıp, “Dur tahmin edeyim. Golf kulübünde herkesin ortasında sarhoş mu oldun?”

Bana bakışından, beni tanımadığı belliydi. Bu yüzden içim rahatladı. Buraya geldiğimden beri bütün insanların beni tanımaması bu filmin bana en güzel getirisiydi.

Paranın yanında tabii.

Ve seksi Avustralyalı sörf eğitmenin, diye ekledi kafamın içindeki ses.

Kaşını biraz daha kaldıran kız cevap beklerken kafasını öne doğru eğdi.

“Evet,” dedim. “Olabilir.”

Dişlerini altdudağına bastırıp kafasını yana eğdiğinde kırmızıya boyanmış saçları savrularak ter ve sigara kokusu yaydı. “Bana yalan söylemenin anlamı yok. Yani, ikimiz de buradayız, değil mi?”

Evet, ve muhtemelen aynı nedenden buradayız, demek istedim. Ama bunun yerine omuz silkip, “Sen öyle dedin. Ben de senin duymak istediğin cevabı verdim,” dedim.

Dudakları bir sırtımayla gerildi. Simli tırnaklarını koltuğun kollarına bastırıldığını fark ettim. Birkaç saniye daha bana baktıktan sonra kafasını çevirip koltuğunda pat diye arkasına yaslandı.

Bir dakika sonra ismim söylendi. Açık kapının eşliğinde beni bekleyen adama doğru yürürken kırmızı kafalı kızın gözlerinin beni takip ettiğini hissediyordum. Odaya girmeden önce kafası karışmış bir şekilde arkamdan baktığını gördüm. Gözlerini kısıp burnunu kırıştırmış, ağzını sessizce hareket ettirerek adımı söylüyordu.

Onun uzun süre boyunca bağlantıyı kuramamasını umdum.

“Bu, Memur Stewart’ın masası,” dedi adam, beşinci bölmenin üstüne hafifçe vurarak. “İçeri girin.”

Memur Stewart’ın, Kaliforniya’daki memurumdan çok daha genç olduğunu ve kafasının üstünde topuz yapılmış açık kahverengi saçları, kolalı gömleği, yüksek belli pantolonu ve inceleyebilmek için yüzümü yere yapıştırmak istememe neden olan topuklu ayakkabılarıyla manken gibi görüldüğünü gördüğümde çok şaşırdım. Masanın karşısındaki san-

dalyeye oturduğumda kadın bıkkın şekilde bana bir göz attı ama birkaç dakika sonra bardağa işlemeye giderken bana eşlik ettiği süre boyunca gözlerini üstümden ayırmadı.

Uyuşturucu testini geçtiğimde –bardağı kocaman bir çöp kutusuna atmadan önce bir bardağa bir bana bakışından anlaşıldığı üzere Stewart buna çok şaşırmişti– kadının masasına geçtik. Dizüstü bilgisayarını açıp bana sorular sormaya başladı.

“Tam adınız Brittany Willow Avery mi?” diye sordu, ilk adımı okurken kaşını hafifçe kaldırırken.

“Evet.”

“Doğum gününüz 15 Temmuz 1993?”

“Hı hı,” dedim.

“Hâlâ geçen gün verdiğiniz adreste mi kalıyorsunuz?” Kafamı salladım ama bana sabırsızca bakınca mırıldanarak, “Evet,” dedim.

“Faal olarak çalışıyor musunuz?” diye sordu. Bunların standart sorular olduğunu biliyordum –yani bunları daha önce çok duymuştum– ama yine de dişlerimi sıkmadan edemedim. Tam gözlerimi deviriyordum ki Memur Stewart kafasını kaldırdı. “İşinizle ilgili bir sorun mu var, Bayan Avery?” diye sordu her kelimeye vurgu yaparak.

“Hayır, ben... çalışıyorum,” dedim ama sesimdeki hiddeti saklayamamıştım. Birdenbire savunma haline geçmiş, bana bu şekilde baktığından dolayı hiç tanımadığım bu kadına kendimi ispatlamam gerekiyormuş gibi hissetmiştim.

Memur Stewart tekerlekli sandalyesini, arkasındaki iki

dosya dolabına dokunana kadar geri itti, mavi-yeşil gözle-riyle beni incelerken parmaklarını birbirine bastırıp ileri geri hareket ettirmeye başladı. Berbat hissetmeme neden olacak sorunun yaklaştığını hissederek kendimi hazırladım.

Gerçekten de birkaç saniye sonra, “Dosyamdaki not-larda film çekimlerine...” bilgisayarının ekranına bakmak için gözlerini benden kısa süreliğine ayırdı “... Bir Tem-muz’da başlayacağınız yazıyor.”

“Doğru.”

“O halde neden bu kadar erken geldiniz?”

Görüşmenin daha hızlı geçmesini sağlayacakmış gibi saate bakıp ellerimi birleştirip dizlerimin arasına soktum. “Çünkü rolüm için bir sörf eğitmeniyle çalışıyorum.” Dili-min ucunu üstdudağımda gezdirdim ve gözlerimi tekrar ku-cağıma indirdim. “Filmde bir... sörfçüyü oynayacağım.”

Bunu yüksek sesle söyleyince kahrolası bir şaka gibi gelmişti.

“Örijinal,” diye mırıldandı, Stewart. Sandalyesini tekrar öne çekip bilgisayarına bir şeyler yazdı. Klavyenin çıkardığı tık, tık, tık sesleri sinirlerimi bozmuştu. Neler yazdığını hayal etmeye çalıştım ama sonra kendimi durdurdum. Bunu umur-samamalıydım. Kısa süre içinde şartlı tahliyeyle işim bitecekti ve Memur Stewart’ı bir daha hiç görmeyecektim. “Kiminle bir-likte çalışıyorsunuz? Honolulu’da pek çok iyi eğitmen var.” Kadın ne kafasını kaldırdı ne de tuşlara basmayı kesti.

“Blue Flame Akademi’den Cooper Taylor,” dedim. Ste-wart’ın omuzları gerildi. Parmaklarını da sıkıyordu ama bir

saniye sonra kendini topladı. Ne oluyordu bu kadına böyle?

“Çekeceğiniz film...” Öksürdü. “...bir Hilary Norton filmi, değil mi?”

Bunu zaten bildiğinden emindim ama yine de kafamı salladım. “Evet, ben oyum; yani, onun oynadığı karakteri oynuyorum.”

“İronik,” dedi ve başını yana eğdi. Yüzüm kızardı. Beni Hilary Norton’la karşılaştırdığını anlamam için üstün zekâlı olmam gerekmiyordu. Orijinal filmde benim rolümü oynamış olan Hilary Norton birinci sınıf bir esrarkeşti. Dedikodu köşelerinde de önünde sonunda ikimizin arasındaki benzerliğe parmak basılacağından emindim. “Ve Cooper’la birlikte çalışıyorsun. O iyi bir eğitmendir, orası kesin,” diye ekledi, dudaklarının köşesinde gergin bir gülümsemeyle.

Yapacağımın sürtükçe ve çocukça olduğunu bilsem de ona yarım bir tebessüm atıp, “Kesinlikle. Cooper en iyisi,” dedim. Ses tonumda ima yoktu ama bu şekilde anlamış olan Stewart hafifçe başını salladı ya da başı seğirdi. Sonra kendimi tutamadan sordum, “Siz de ondan sörf dersi mi alıyorsunuz?”

Masasının köşesindeki köpük kahve bardağını alıp büyük bir yudum içtikten sonra başını iki yana salladı. “O ve kız kardeşim birkaç yıl çıkmışlardı. Hâlâ... *arkadaşlar*.”

Gözlerimin önünde zıplamaya başlayan kırmızı noktalar da, Stewart’ın *arkadaş* demeden önce öksürmesi de sinirimi bozmuştu. Dudaklarımı birbirine bastırıp arkama yaslanırken bu görüşmenin bir an önce bitmesini diledim.

Stewart beni rahatsız etmek için ne diyeceğini iyi biliyordu. Ben de aynısını ona yapmak istediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Şimdi Cooper’la derslerimizde düşüneceğim tek şey onun, şartlı tahliye memurumun kız kardeşiyle yatıp yatmadığı olacaktı.

Gerçi bu, en azından kafamı hesabımdaki paradan ve onunla başıma getirebileceğim felaketleri düşünmeme engel olacaktı.

Stewart’la görüşmemiz birkaç dakika daha sürdü, sonra kadın diğer buluşmamızın tarihini ayarladı. Bir ay sonra, doğum günümde görüşecektik. Binanın ön tarafına kadar bana eşlik ederken dönüp, “Bu sabah kamu hizmeti saatlerini doğrulamak için Dave’i aradığımda henüz oraya kayıt yaptırmadığını söyledi.”

Ona cevap vermeyip, banyonun dışındaki çeşmeden höpürdeterek su içen dövmeleli bir adamı izliyormuş gibi yaptığımda Stewart bana, arkasına bir adres karalanmış bir iş kartı uzattı.

“Bugün öğleden sonrası için onunla bir randevu ayarladım sana.” Omuz silkip hafifçe gülümsedi. “Böylece tanışabilirsiniz.”

“Sörf dersim var,” dedim otomatik olarak. Stewart’ın gülümsemesi biraz soldu.

“Cooper’ın anlayacağına eminim. Sonuçta o en iyisi.”

Tabii. En iyisi. Stewart’ın kahrolası kız kardeşiyle.

Birkaç dakika sonra temiz havayı ciğerlerime çekip şartlı tahliye ofisine bir kez bile bakmadan Kia’ya doğru

hızla giderken Cooper'ın ne düşüneceğini bilemiyordum. Dünkü dersimizde tamamen sessizdi ve işe odaklanmış haldeydi. Hiç flörtleşmemiştik ve bana sadece birkaç kez dokunmuştu. Bu yüzden kafam karışmıştı çünkü ikisini de yapmasını istiyordum.

Bugün de evindeki alışveriş alanına adımımı attığımda ve Cooper, annemle babam yaşındaki bir çiftte katalogdan sörf tahtalarını gösterdiği tezgâhın arkasından bana baş döndürücü bir gülümseme attığında yine dünkü gibi kafamın karışacağını fark ettim.

“Bana birkaç dakika ver,” dedi ağzını sessizce oynatarak, kafasıyla evin arka tarafını işaret ederken. Kafamı salladım, verandaya çıktım ve kıyafetlerimi çıkardım.

Onun dışarı çıktığını duyduğumda dolgu topuklu Steve Madden sandaletlerimin bağcıklarını çözüyordum. Ona hemen bakmadım ama alevli bakışlarının ayak bileklerimden çıplak bacaklarıma çıktığını hissedebiliyordum. Bakışlarının göğüslerime ulaştığını hissettiğimde çenemi kaldırdım. Bana bakarken yakalandığı için utanmış olsa da belli etmedi. Onun yerine, elbisemi düzgünce katlayıp banka koyarken tamamen kızaran ben oldum.

“Çok etkilendim, Wills. Zamanında geldin ve benim hiç...”

Sözünü kestim. “Bugün erken ayrılmam gerek.”

Onun, “Dickson’la çekime erken mi başlayacaksın?” gibisinden ukalaca bir yorum yapacağını düşündüm ama banka yanıma oturup kolunu merdiven tırabzanının üstüne dayayarak gözlerime baktı. “Sen iyisin, değil mi?” Sesinde, gar-

dlımı düşüren samimi bir endişe vardı. Kafamı sallayıp yüzüme düşen bir saç tutamımı kulağımın arkasına atarken birden Cooper'ın hindistancevizi ve güneş kremi karışımı kokusunu aldım.

“Bu sabah Memur Stewart’la ilk şartlı tahliye görüşmemi yaptım,” dedim boğuk bir sesle. Kadının adını sindirmesi için durakladım ama yüz ifadesi değişmedi, bedeni de rahattı. “Şimdi de kamu hizmeti patronumla görüşmem var.”

Kafasını yavaşça sallayıp tişörtünü başından çekmeye başladı. “Kaçta?”

“Öğlen.”

Yarı gülüp yarı homurdanırken tişörtünü tekrar giydi. Ona boş boş baktığımda, “O zaman neden korumana seni oraya bırakmasını söylemedin. Saat 10.45 oldu.”

Dürüst olmak gerekirse saate bakmamıştım bile. Stewart’la yaptığım görüşme ve hesabımdaki para nedeniyle çok sarsılmış durumdaydım. Çantamı bankın altından çektim. “Miller’ı arayayım da...”

Cooper bileğimi tuttu. İçime bir ürperti yayıldı ve parmaklarım gerildi. Bir nefes aldım –sonra kendimden emin olmak için iki nefes daha aldım– ve gözlerine baktım. Mavi gözlerindeki kafa karışıklığı, arzu ve şaşkınlık karışımı duygular kendimi ona bırakmak istememe neden oldu.

Nefesimi tamamen kesti.

Cooper’ın dudakları ayrıldı. “Arama.”

“Niye?” diye fısıldadım yalvarır gibi, çok ağır bir tonla.

“Seni ben götürürüm.”

Dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kafamı çevirip verandadan birkaç metre ötedeki şezlonglarda uzanan tatilcilere odaklanmaya çalıştım ama insanların radyolarından yükselen sesler ve çarpıştırdıkları bira şişelerinin görüntüleri bile bulanıklaşmıştı. Net olan tek şey, çenemi tutarak yüzümü kendisine çeviren ve o aksarıyla adımı fısıldayan Cooper'ın yüzüydü.

“Senin çalışman lazım,” dedim ama sözlerim daha çok kendime yönelikti. Cooper'ın müşterilerle ilgili bir kuralı vardı. Ben de onun müşterisiydim. Ayrıca yaz sonunda film çekimim bitecekti ve buradan gidecektim. O gün geldiğinde kalbimin parçalanmasını istemiyorsam Cooper'ı bu şekilde arzulayamazdım.

Çenemi sabit tutarken, diğer elini bileğimden dirseğime, oradan da omzuma çıkardı. Öne uzanıp başımı da birazcık eğdiğinde nefesinin boğazıma vurduğunu hissettim.

“Ben kendi kendimin patronuyum, Willow.” Parmak uçlarından biri dudaklarıma değdiğinde kendime engel olamadan dilimin ucunu sert tenine sürdüm. Omzumdaki eli gerildi, köprücük kemiğime doğru bir küfür savurdu.

“Miller'ı arayabilirim.”

“Seni ben götürüyorum.” Sesi öncekinden daha kararlıydı şimdi.

“Beni götürmeni isteyeceğimi nereden çıkartıyorsun ya?”

Benden uzaklaştığında göğsüme dolan nefes boşaldı. Ellerini başının arkasında birleştirirken yüzümdeki ilgisiz ifadeyi korumaya çalıştım. O sırtışından usanmıştım, kendisi de

bunu biliyordu. “Bana şu anki bakışlarından çıkartıyorum.”

“Nasıl bakıyormuşum?”

“Ben buraya gelmeden önce Eric ve Paige eve dönmemiş olsalardı beş dakika içinde bacaklarını belime saracaktıydın gibi.”

“Şu özgüvenin üstüne kusmak istememe neden oluyor.”

Ellerini kafasından indirdi. “Üstünü giyin yoksa...”

“Yoksa ne?” diye meydan okudum.

Beni tutup kendisiyle birlikte yere çekti. Birilerinin bizi görmesini, göz önünde olmamızı ya da daha bir haftadır tanıyor olmamızı umursamıyor gibiydi. Dudakları ve dili benimkileri kuşatmışken beynim çılgınlık atıyor, onu *sadece* bir haftadır tanıdığımı hatırlamam için yalvarıyordu.

Avuçlarımla göğsünden sertçe iterek ayağa kalktım ve sırtımı ona dönüp kıyafetlerimi yerden alarak öfkeli şekilde üstüme geçirmeye başladım. Nefesim kesik kesik çıkıyordu ve titriyordum. Daha fazlasını istememe neden olduğu için Cooper’a, onun beni etkilemesine izin verdiğim için de kendime çok kızgındım.

Onunla yüzleşebilecek kadar sakinleştiğimde hâlâ yerde oturduğunu, gözlerinin neşeyle parladığını gördüm.

“Niye gülüyorsun?” diye sordum sertçe, sandaletlerimi giyebilmek için sandalyelerden birine çökerken.

Ayağa kalkıp bana, giysilerimi yırtıp atmak istiyormuş gibi baktı. “Çünkü üstüme kusmadın ve o ayakkabılarla, parklardaki banklara yapışmış sakızları kazımaya çalışırken boyununu kıracaksın.”

Kalkıp elbisemi düzelttim. Kahverengi uzun saçlarımı sallayıp topuz yaparken nefesinin kesildiğini duydum. “Hazır mısın?”

“Benimle tartışmayacak mısın?” diye sorduğunda ona dik dik baktım. Bunun karşısında, dudaklarımı sol yanağındaki gamzeye yapıştırmak istememe neden olacak şekilde sırtıttı. “Tanrım, bu şekilde çözüldüğünde sana bayılıyorum, Wills.”

BÖLÜM SEKİZ

Cooper, park banklarındaki sakızları temizleyeceğim konusunda yanılmıştı –Stewart’ın verdiği kart bizi kadınlar ve çocuklar için yapılmış bir sığınağa götürmüştü– ama ayakkabılar hakkında çok haklıydı. Bugün kamu hizmetine başlamayacağımı öğrenmiş olsam da patronum Dave beni sı-ğınmakta iki saatlik bir oryantasyon gezisine çıkardı. Etrafı üçüncü kez gezerken ayakkabılarımı umutsuzca fırlatıp atma isteği ve Cooper’ın dışarı çıkacağımdan umudu kesip eve gidip gitmediği düşüncesi arasında kalmıştım.

Gitmemiş olmasını umuyordum çünkü salak gibi, çantamla telefonumu arabasının ön koltuğunda bırakmıştım.

“Ne yapacağını anladın mı?” diye sordu Dave.

Kafamı salladım. “Mutfak işleri.” Temizlik ve servis yapacak, gelen malları boşaltmaya yardım edecektim. İçinden

geçtiğimiz devasa büyüklükteki yemek salonunu son kez inceledim. Doğruyu söylemek gerekirse burası bana, mahkeme emriyle gittiğim rehabilitasyon merkezindeki yemek salonunu hatırlatmıştı; çamaşır suyu kokusu, yıpranmış ahşaptan üç sıra masa ve sandalye ve salonun ön tarafındaki, servis penceresi olan mutfak rehabilitasyon merkezindekilere benziyordu.

Rehabilitasyonu düşünmek boğazımda isterik bir his oluşmasına neden olmuştu ama salonun diğer tarafındaki masaya dolmuş çocukları görünce bu hissi yuttum. Çocuklar Dave’le bana bakıp yüksek sesle fısıldaşıyorlardı. Onlara hafifçe el salladım.

“Burada fanların var gibi,” dedi Dave, büyük salondan ayrılırken. Heyecan yüklü kıkırtıların sesi peşimizden geldi. “Eski filmlerinden birkaçının DVD’leri var burada.”

Bir parti kızına dönüşmeden önce oynadığın filmler, diye ekledim içimden onun için.

“Buraya geldiğimden beri ilk kez tanınıyorum,” diye itiraf ettim.

İçten bir kahkaha attı ve beni binanın dışına kadar geçirdi. Çok şükür ki Cooper’ın cipi hâlâ caddenin karşısındaydı. “Çekimlerine başlamak üzere olduğun filminle eminim ki her yerde tanınacaksın artık,” dedi Dave.

Bununla bir şey kastetmediğini biliyordum ama yine de kaslarım gerildi. “Sabırsızlanıyorum,” dedim dalgın, *mekanik* bir sesle.

“Harmony House’ta ne zaman çalışmaya başlayabilece-

ğini düşünüyorsun?” diye sordu Dave.

“Pazartesi,” diye cevap verdim hemen. Kamu hizmetini mümkün olduğunca çabuk tamamlamak istiyordum. Ayrıca sörf, iş ya da yalnız kalmak dışında bir şeylere dikkatimi vermem gerekiyordu artık. “İşten sonra korumamdan beni buraya bırakmasını isterim.”

Cevabımdan memnun olmuş gibi görünüyordu. Elimi sıkarak, “Görüşürüz o zaman,” dedi. Kaldırımın kenarına yöneldiğimde boğazını temizledi. Ona dönüp tek kaşımı kaldırdım. “Buraya gelirken... çalışma kıyafeti giysen iyi olur.”

Kafamı sallayarak anladığımı belirttim. “Olur.” Cipe bindiğimde Cooper bana soru soran gözlerle baktı. “Ayakların ne durumda, Wills?”

“Bütün gün boyunca sörf tahtasında ayakta durabilirim, Billabong.”

Yüzünden bir sırıtiş geçti ve omuzları hafifçe sarsıldı. “İyi, ama bugünkü dersi iptal ediyorum.”

“Ne? Neden?”

Elini göğsüne sürüp gri Alternative Apparel tişörtünü kırıttırdı. “Çünkü seni çok fazla düşünüyorum.”

“Beni eğitmek için para alıyorsun,” dedim.

Dikkatini yola ve radyoda çalan Incubus şarkısına verdi. Kollarımı göğsümde kavuşturdum çünkü Brandon Boyd’un, birisinin yüzünü gözünde canlandırmasıyla ilgili şarkısını değil, Cooper’ın söyleyeceklerini dinlemek istiyordum. Gerçi şarkının sözleri yanımda oturan çocukla ilgili ikilemimi çok güzel anlatıyordu. Şarkı sona erip bir gece kulübünün

reklamı başladığında Cooper içini çekti.

“Bana eğitim için para ödeyen kırk yaşındaki bir genç erkek avcısı var ama derslerimiz bittiğinde o kadını hiç düşünmüyorum,” dedi.

“Cooper, ben...”

“Sana benimle birlikte olman için yalvarmayacağım, Wills. Peşinden de koşmayacağım. Ama seni istediğimi bil. Ve sen söylemeden ekleyeyim, kuralımı siktir et.” Bana bakıp gergince sıırttı. “Gerçi bozduğumu söylemiyorum.”

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” dedim. *Ben de senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum; her karşılaşmamızda kendimi kollarına atmak istediğimden başka, diye düşündüm.*

“Sana daha önce, seni istemek için tanımam gerekmediğini söylemiştim. Seninle yapacağımız seks...”

Konuşmaya devam etmek yerine, doğru kelimeyi bulmaya çalışırken elleriyle direksiyonu sıkıp yola çevrili gözlerini kısıtığında onun da benimle aynı şeyleri düşündüğünden emindim.

Harika olurdu.

Çarpıcı olurdu.

Yüreğim için felaket olurdu.

Bir dakika sonra evimin boş garaj yoluna park ettik ve Cooper motoru kapattı. “Cooper, benden tam olarak ne istiyorsun?” diye sordum. Bana, göğsümün sancımasına ve boğazımın daralmasına neden olan gergin bir ifadeyle baktı.

“Hiçbir şey. Kahretsin, her şeyi istiyorum. Sana hakkında nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyordu, Wills. Evet,

senin eğitmeninim ama aynı zamanda bir erkeğim ve sen te-nime işliyorsun.” Kafasını deri başlığa yaslayıp çenesini kal-dırdı ve gözlerini sıkıca kapattı. Kendime engel olamayıp emniyet kemerimi çıkararak dudaklarımı boğazına bastırdım. Homurdandı. “Bana. Bunu. Yapma.”

“Bu yazı kariyerime odaklanarak geçirmeye çalışıyo-rum,” diye fısıldadığımda beni incelemek için mavi gözlerini açtı. Yüzüme düşen saçları kenara çekti. “Rehabilitasyondan yeni çıktım ve...”

“Anlıyorum.”

“Anlamıyorsun,” dedim sertçe. “Senden böyle etki-lenme k hiç hoşuma gitmiyor. Tenine işlediğimi söylüyorsun ya, sen bana neler yapıyorsun bir düşün. Ben... ben uzun za-mandır bir ilişki yaşamadım, Cooper. Ama şimdi sen karşıma çıktın ve ödümü patlatıyorsun.”

Gözlerinde önce anlayış, sonra acıma belirdi. Midemde başlayan yanma hissi göğsüme doğru yükselirken kapı ko-luna uzandım. Bileğimi tutup beni kendine çekti.

“Kahrolası biri senin canını yakmış,” dedi tehlike yayan bir sesle.

“Evet.”

“Kim?”

“Ne önemi var? Sörf tahtanla adamın bacaklarını mı kı-racaksın?” dedim ama dudaklarını kararlı bir şekilde sıkıt-ğında derin bir nefes alıp verdim. “Tyler Leonard.” Şimdi, üç yıl sonra bile adını söylerken sesim çatallanıyordu. Onun filmlerini izlemiyordum. Fotoğrafları *US Weekly*’nin kapak-

larına basıldığında fark etmemiş gibi yapıyordum.

Ama yine de onu unutamıyordum.

“Aktör olan mı?” diye sordu Cooper.

Kafamı sallarken hayal kırıklığımı saklamak için bütün oyunculuk yeteneğimi kullanmaya çalıştım. “Onunla film çekerken tanışmıştık.” *Karanlıkta*. Bu, ilk ve tek korku filmimdi ve düşüşümden önceki son başarılı çalışmamdı.

“O senden... on yaş falan büyük değil mi? Ne oldu? Ona âşık oldun da seni geri mi çevirdi?” Cooper’ın sesinde umut vardı, bir anlığına ona duymak istediklerini söylemeyi düşündüm ama sonra serbest elimle elbisemin kumaşını sıktım.

“Hollywood’da küçük bir çocuk olsan da senin rezil, yavan biri olduğunu düşünen pek çok insanla tanışırsın. Ama ben o zamanlar öyle değildim. Yani, evet, arkadaşlarımla partilere giderdim ama hiç...”

“O senin ilk aşkındı.” Cevap vermeyince bir küfür savurdu. “Ve bu da şeyi başlatan...”

Uyuşturucuyu.

“Hayır. Ve evet. Kısmen onunla aramızda olanlar, kısmen de benim yüzümden.” Vazgeçmek zorunda kaldığım şeyin hatıralarını unutmak için kalıcı bir hissizlik istemiştim.

“Willow,” dedi Cooper, parmaklarını bileğimden çekip elini sarı saçlarından geçirdi. Damarlarım yine kaygıyla doldu ama bu sefer kaçmak yerine onu kendime çekip acımasını susturmak için dudaklarına yapıştım.

Arabanın konsolu belime, kapı kolu kafama batıyordu ama tek hissedebildiğim Cooper’ın, yüzümü kaplayıp yanak-

larımı okşayan parmakları, dudaklarımın üstündeki dudaklarıydı.

Bedenindeki bütün sert çizgiler benimkinin üstündeydi.

“Wills, bunu yapmak zorunda...” Geri çekilmeye başladı ama kafamı iki yana sallayıp kollarımı boynuna sararak onu kendime çektim. Diliyle dudaklarımı ayırıp bir eliyle göğsümü sıkarken ben de parmaklarımı gri tişörtünün üstünde gezdirdim. Elim omzundaki yara izine değince Cooper ürperdi.

Geriye çekildiğinde arkasından vuran ışık nedeniyle öyle insanüstü göründü ki başımın döndüğünü hissettim. “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu kısık bir sesle, ağzıma doğru.

Kâbuslarımı uzaklaştırıyorsun, demek istedim ona. Kahretsin, seni tanımıyorum ama seninleyken tekrar hissetmek istediğimi fark ediyorum. Haplara, gürültüye ya da dikkatimi dağıtacak şeylere ihtiyaç duymuyorum.

Ama bunların yerine, “Çünkü her zaman bana göz kulak olacağını söylemiştin,” diye fısıldadım.

Âdemelması inip kalktı. “Senden faydalanmayacağım.”

“Tyler hakkında anlattıklarım yüzünden mi?”

“Çünkü onu içinden atmak için beni kullanıyorsun. Bana geldiğinde, bunu yapacağımız zaman, sebep sadece beni düşünmen olmalı. Daha çocukken sana puştluk yapan sapık herifin teki değil.”

Sırtımı dikleştirip elbisemi düzeltirken ağlamamak için gözlerimi kocaman açtım. Ağlamayı reddediyordum. “Film-

lerdeki gibi konuştun,” dedim kalın bir sesle.

Elini saçlarının arasına sokup uzun süre orada tuttu. Sonra bana sinir bozucu şekilde, sert ve uzun uzun baktı. “İyi. Sanırım bazen Hollywood da akla uygun olabiliyor.”

“Ben gidiyorum, Cooper.”

Ne karşı geldi ne de yalvardı. Ama bunu söylemişti zaten. Peşimden koşmayacaktı. Evimin kapısına vardığımda cipi sokağı yarılamıştı bile.

Hafta sonunun kalanı sessiz ve yavaş geçti ama çok fazla sarsılmama neden olan kâbuslarla doluydu. Öyle ki bazen çılgınlıklar atarak uyanıyordum. Cumartesi gecesi bu şekilde uyandığımda Miller şimşek gibi alt kata inip yedek anahtarıyla içeri girerek beni klozete eğilmiş halde bulmuştu.

“Ben iyiyim... git sen,” diye mırıldandım yanağımı soguk mermer zemine yaslayarak. Ama su içmek içip banyodan çıktığımda onu kahverengi süet koltukta, dirseklerini bacaklarına dayamış halde otururken buldum.

“İyiyim dedim ya,” dedim yumruklarımı sıkarak. Kafasını kaldırıp bana baktığında yorgun gözleri endişe doluydu.

Miller gibi uzun ve kaslı birinin bu kadar çaresiz görünmesi çok garipti ama adam gerçekten de öyle görünüyordu. “Bundan... *emin misin?*” Neyi kastettiğini biliyordum. Kafaı bulup bulmadığımı öğrenmek istiyordu. İçimi çekerek yanına oturdum.

Yüzümdeki ıslaklığı elimin tersiyle silip kafa salladım.

“Yemin ederim ki iyiyim.”

Ama değildim. Çünkü klozete yapışmış halde durduğum onca süre boyunca Eric’in babasının adını hatırlamaya çalışmıştım. Miskin, ciğeri beş para etmez torbacı demişti Eric babası için. Ama kusarken onun nasıl biri olduğu hiç umurumda değildi, sadece bana yardımcı olacak bir şeyler vermesini önemsiyordum.

Ancak bugün –salı sabahı şafak vaktinde– Cooper’la birlikte, tahtalarımızın üstünde bacaklarımızı uzatmış halde oturarak suda süzülürken Cooper sayesinde adamın adını hatırladım.

“Eric nerede?” diye sordum Cooper’a. Çocuk dün de ortalarda değildi ve bugün Miller beni bıraktığında kamyoneti garaj yolunda yoktu.

“Rick’in evine birileri girmiş. Eric yeni bir ev bulması için ona yardımcı oluyordu.”

Rick. Adamın adını birkaç gece önce hatırlamış olsaydım ne olurdu acaba? Şu anda burada olur muydum yoksa katatonik halde, dünyanın yavaş çekimde dönmesini mi izliyor olurdum?

“Ah,” dedim, küreğimi diğer tarafa geçirip ayağımı esnetirken. Bacağımın yan tarafına kramp girmişti ama bacaklarımı tahtanın iki yanından sarkıtmak istediğimde Cooper kafasını iki yana sallıyordu. Bunu yaparsam gideceğimiz yere sonsuza kadar varamayacağımızı söylüyordu ama bana işkence etmek istediğine yemin edebilirdim. Dün, tahtanın üstünde ayakta durup kürekle ilerleme çalışmamızın ikinci

günüydü ve vücudumun her santimi yanana dek durgun suyun üstünde çalışmıştık.

“Eric’in babasından nefret ettiğini sanıyordum,” dedim sonunda.

“İlişkiler karmaşıktır,” diye karşılık verdi manalı manalı bakarak. Ayak parmaklarımı kıvrıp kendime, bizim ilişkimizi ima etmediğini söyledim. Dünden beri beni istediği gerçeğini saklamak için hiçbir şey yapmamıştı. Saygısını kaybetmiyordu ama bakışlarıyla beni soyuyor, bacaklarımın ve onların arasındaki bölgenin zayıflamasına neden oluyordu.

“Tamamdır, yeterince uzaklaştık. Şimdi kalk bakalım,” dedi.

Kendisi hiç çaba sarf etmeden ayağa zıpladığında bu işi bu kadar kolay gösterdiği için onu içten içe kıskandım. Homurdanarak küreğimi bacaklarımın arasına yerleştirip ayağa kalktım ve küreği tekrar kaparken hafifçe sallandım. Yüce bir güç benim için üzülmüş olmalıydı çünkü dünkü gibi devrilmek yerine dengemi bulmayı başarmıştım. Bu duruş, sörf duruşundan daha farklıydı –ayaklarımı tahtanın ortasına değil, iki yanına yerleştirmem gerekiyordu– ama Cooper, yarına ve haftaya gerçek dalgalarla buluştuğumuzda bütün taşların yerine oturacağına yemin ediyordu.

“Çok güzel,” diye mırıldandı Cooper.

“Çekim vakti geldiğinde hazır olur muyum sence?” diye sordum. Gülerek kafasını iki yana salladığında yüreğimin hopladığını hissettim.

“Hazır olmaya yakın bile değilsin,” dedi. Onu azarla-

mak üzereydin ki gözlerini kıstı. “Bir işte iyi olmak yıllar alır. Sen de uzmanlık gerektirecek şeyleri yapacak değilsin zaten, Wills. Dickson sadece önemli sahnelerde yaptığın şeyi biliyormuşsun gibi görünmeni istiyor. Güven bana, başarısız olmana izin vermeyeceğim.”

Küreği tahtanın öteki tarafına geçirip Cooper’ın gösterdiği gibi suya dört darbe vurduktan sonra tekrar diğer tarafa geçirdim. “Başarısız olmak istemiyorum,” dedim ama bunu daha çok, son birkaç gündür kendimi tekrar haplara verme düşüncelerim nedeniyle söylemiştim.

“Dickson sana inanıyor,” dedi.

“Ya sen?”

“Beni de kendini de hüsrana uğratacağını düşünmüyorum.”

Bu, sorumu cevaplamıyordu. Öfkeli bir şekilde dişlerimin arasından nefes aldım. Daha sonra filmin oyuncularını – CW dizilerinden birinde rastalı bir kurt adamı oynayan, filmde sevdiğim adamı oynayacak aktörü saymazsak hepsi de nispeten tanınmamış oyuncular – ve ekimde Cooper’ın katılacağı sörf yarışması hakkında konuştuk.

Dalgalar artmaya başlayınca tahtalarımıza oturup sabah kalabalığıyla dolmaya başlayan kumsala doğru kürek çektik. Devasa güneş gözlüğümü kafamdan alıp gözlerime takarak Cooper’a sırtıttım.

“Willow Avery’ye benzemiyor muyum?” diye sordum şakacı bir şekilde.

Yan yan sırtıttı. “Hayatımda gördüğüm en seksi turistsin.

Ama..." göz kırptı, "...Willow Avery olsaydın bile burada seni kimse rahatsız edemezdi."

Burnumu çektim. "Şaka mı yapıyorsun?" Tahtamı ve küreğimi kaldırıp kumda arkasından ilerlemeye başladım. "Herkes tarafından fark edilmenin nasıl olduğunu bilmiyorsun."

Kumsalın ortasında, sıcak sabah güneşinde güneşlenen insanlardan birkaç metre ötede durdu. "Nasıl bir şey anlat o zaman." Tahtasıyla küreğini kuma fırlatıp benimkileri de nazikçe yanlarına koyduktan sonra bir parmağını kaldırdı. "Hemen döneceğim."

Evine doğru koşup içeri girdi ve bir dakikadan az sürede kollarının arasında havlularla çıktı. Kumun üstünde oturduğum yere gelirken sırtıyordu. Havluları yere serip yanına yatmam için işaret etti. Dediğini yapıp yumuşak havlunun üstüne uzandım ve güneşin nemli bedenimi ısıtmasına izin verdim.

"Bugün kamu hizmetim var," diye hatırlattım.

"Benimle kal."

Homurdandım. "Niye bu şekilde konuşmak zorundasın sen ya?"

"İsteklerimi böyle dile getirmemden mi bahsediyorsun?"

"Evet," dedim sıkılı dişlerimin arasından. "Bunu benimle yapmak istemediğini sanıyordum..." Konuşmayı kesim çünkü geçen cuma arabasında konuştuklarımızdan hiç bahsetmemiştik ve şimdi de o konuyu açmak istemiyordum.

"Sen istekli olmadığın sürece yapmak istemiyorum,"

diye düzeltti. “Sadece biraz şoktayım.” Kaşımı kaldırdığımda içini çekip dövme tarafına doğru dönüp dirseğinin üstünde doğruldu. “Geçmişte pek de iyi bir erkek arkadaş değildim.”

Boğuluyormuş gibi bir ses çıkardım. “Dur tahmin edeyim. Sürekli olarak sevgilini aldatıyor muydun?”

Kaşlarını çattı. “Ben aldatmam, Wills. Eğer seninle birlikte olduğumu söylüyorsam –birlikte olmaya karar verirsek– birlikteyizdir. Sadece bazı zamanlar... başka şeylere öncelik vermeye eğilimliyim.” Bunu söylerken gözlerini denize dikmişti. Ben de bakışlarını takip ettim.

Ne demek istediğini anlıyordum. Tyler’la aramızdakiler cehennemin dibine gittikten sonra başka erkek arkadaşlarım da olmuştu –bazıları iyiydi, bazılarıysa öyle kötüydü ki zaten harap halde olmasam bunlar yüzünden milyonlarca parçaya ayrılabilirdim– ama bütün ilişkilerimde işleri berbat eden ben olmuşum. Dünyayı unutma arzumu her şeyin önüne geçirmiştim çünkü.

Cooper dilini üstdudağının ortasına sürüp saçımın birkaç tutamını parmaklarının arasında çevirmeye başladı ve saçıma bakarak konuşmaya devam etti. “Ama mesele şu ki seni sadece bir haftadır tanısam da sörften çok seni düşünüyorum, Wills. Uyandığımda, başkalarına ders verdiğim zamanlarda hep seni düşünüyorum. Kahretsin, banyodayken bile aklımda sen oluyorsun.”

“Tuvaletini yaparken beni düşündüğünü bilmek güzel,” dedim bir kaşımı kaldırarak.

Saçımı bırakıp ensemini okşayarak gözlerime baktı. “Ha-

yır, demek istediğim, seni aklımdan çıkaramıyorum. Bir kız için hiç böyle hissetmemiştim.”

Kalbimin sıkıştığını hissettim, çünkü bunu daha önce çok defalar duymuştum. Şimdi tek fark bunun doğru olmasını istememdi.

Sonunda konuşabildim. “Şartlı tahliye memurumun kız kardeşi için bile mi?” Gülerek kafasını havluya koydu ve ber-rak gökyüzünü izlemeye başladı.

“Miranda’nın ablasının böyle profesyonel olduğunu öğrenmem iyi oldu. Sorunun cevabına gelince, hayır onun için bile hissetmedim. Biz onunla lisede sevgiliydik, Wills. Aş... ilişkiler o zaman farklıydı.”

“Bana âşık olduğunu mu söyleyecektin sen?” diye takıldım gözlerine bakmak için üstüne eğilerek. Saçlarım yüzüne düştüğünde, annemin gönderdiği Victoria’s Secret şampuanının kokusunu içine çekti. Ürperdim. “Çünkü bilmeni isterim ki ben ilk görüşte aşka inanmam,” diye fısıldadım.

“Ben de inanmam.”

Kendimi havluya bırakıp zorlukla nefes alarak, “O zaman ne yapacağız biz?” diye sordum.

“Bir saniye için dürüst ol, Wills.”

“Tamam.”

“Eğer işler farklı olsaydı şimdiye buna teslim olmuş olur muyduk?”

Tyler beni sömürmemiş olsaydı neler olacağını soruyordu. Bir saniye bile düşünmeden cevap verdim. “Evet.”

Cooper homurdandı. Gözümün ucuyla yüzünü ovaladı-

ğını gördüm. “Hâlâ seni anlamaya çalışıyorum.” Sesi sakinleştiriciydi ama denizin kükremelerini, kıyıda oynayan çocukların çığlıklarını bastıracak kadar da güçlüydü.

Gözlerimi kapatıp kafamı iki yana salladım. “O kadar zor biri değilim.” Havluda, omuzlarımız ve kalçalarımız birbirine değene dek yana kaydım. Havlularımızın arası açılınca bedenimin sağ tarafı sert kumlara sürtündü ama umurumda değildi. Bu yakınlığa ihtiyacım vardı. Üstünden yayılan ılık hava ve tuzlu su kokusu, birkaç metre ötemizde duran tahtalarımızdan gelen hindistancevizi esanslı cılanın kokusuna karışıyordu.

Cooper yoğun bakışlarını bana çevirdi. “Şaka mı yapıyorsun, Wills? Hayatımda tanıştığım en zor insansın sen.”

Yanılıyordu. Ben zor biri değildim.

Sadece temkinliydim.

BÖLÜM DOKUZ

“Eee, onu öptün mü hiç?” diye sordu yumuşak bir ses. Linolyum zemini süpürürken durup döndüğümde konuşanın küçük bir kız olduğunu gördüm. Cevap vermemi beklerken burnunu kırıştırmıştı.

Süpürgeyi sol elime alıp aniden giren kramptan kurtulmak için sağ elimi salladım. “Kimi?”

“Gavin Sawyer’ı.”

Çarşamba günündeydik, saat altıyı biraz geçmişti ve öğleden beridir sığınakta çalışıyordum. Cooper beklenmedik şekilde sabah beni arayıp öğlen dersimizi akşam sekize çektiğini söylemişti. Nedenini sorduğumda hattın öbür ucunda omuz silktiğini duyabilmişim. “Bir randevum var,” demişti.

Ders saatini değiştirmek isteyen ben olsaydım o bana yüz tane soru sorardı.

“Eee, öptün mü?” diye sordu kız, beni tekrar şu ana çekerek. Kız en az bir saattir buradaydı, ben masaları silerken o da koridorun sonundaki bir masaya oturmuş, spiralli defterine bir şeyler karalamıştı.

Şimdi oturduğu yerden birkaç metre ötede olduğum için bana rehabilitasyon öncesi erkek arkadaşım Gavin hakkında soru soruyordu.

Paspasımı kirli suyla dolu sarı kovaya bırakıp duvara dayadım. Nemli ellerimi koyu renk kotuma sürdükten sonra küçük kızın yanına oturdum. “Onu öptüğümü sana düşündüren ne?” Ona ciddi bir şekilde baktığımda koyu kahverengi gözlerini devirip kestane rengi kıvrırcık saçlarını bir omzunun arkasına attı.

“Çünkü on bir yaşındayım ve aptal değilim. Ayrıca seni geçen seneki Teen Müzik Ödülleri’nde onunla birlikte görmüş-tüm, annemle babam...” Kafasını eğip defterinin köşesiyle oynamaya, spiralin sökülmiş parçasını bükmeye başladı. Söylemediği sözler havada asılı kalmıştı, öyle ağırdılar ki dünyam ekseninden kaymış gibi hissettim. Kız derin, titrek bir nefes alıp gözlerini tekrar bana çevirdiğinde onun için üzıldüm, göğsüm sıkıştı. Anne babasının başına ne gelmişti de kızcağız, kadınlar ve çocukların barındığı bu sığınağa gelmek zorunda kalmıştı?

Niye hayat bu kadar adaletsizdi?

“Onun müzik grubuna hayranım,” dedi peltek konuşmasıyla. “*Green-Eyed Girl* de en sevdiğim şarkıları, eminim ki bu şarkı senin hakkındaydı.”

Hayır, değildi. Çünkü Gavin’in, dile dolanan pop şarkıla-

rından, mükemmel şekillendirilmiş röfleli saçlarına kadar her şeyi, gösterisini yayımlayan kanal tarafından ayarlanıyordu.

“Eee,” dedi kız, ellerini birleştirip vücudunu öne doğru eğerek. “Sorumu geçiştirmeyi bırak. Onu hiç öptün mü?”

“Sadece bir kez,” dedim nazik bir sesle. Çünkü dürüst olmak gerekirse, hayran olduğu çocuğun –müzik grubunun ve gençlik dergileri prensinin– fanlarından nefret eden, kokain bağımlısı pisliğin teki olduğunu ona söyleyemezdim. Konuşmayı Gavin’den uzaklaştırıp onu gülümsetecek bir şeyler bulmak ümidiyle defterine işaret edip bakmak için eğildim. Sayfayı elleri ve göğsüyle kapatmak için hemen öne atıldı. Geri çekilip ellerimi kaldırdım. “Sadece ne yazdığını görmek istemiştin,” dedim savunmacı bir şekilde.

Bana söyleyip söylemeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi kafasını yana eğip dudaklarını birbirine bastırdı. Sonunda gönülsüzce, “Resim çiziyorum,” dedi.

“Görebilir miyim?”

Şaşırmış görünüyordu, gözleri kocaman açılmış, yanakları kızarmıştı. “Çok da iyi değil,” diye mırıldandı. Ama arkasına yaslanıp defteri bana doğru iterken bırakmaya çok korkuyormuş gibi parmaklarını kenarında tutuyordu. Sayfaya uzun süre baktım. Birkaç kez izlediğim çizgi filmdeki, sakızdan yapılmış bir prensesin resmini çizmişti.

“Bu harika! Marceline’i* de çizdin mi?”

Ağzı bir karış açık kaldığında sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. “*Adventure Time*’ı seviyor musun?”

* Bir Amerikan çizgi filmi olan *Adventure Time*’daki karakterlerden biri. (ç.n.)

Kafamı sallayıp çizgi filmde bir repliği –hatırlayabildiğim tek repliği– tekrarlamaya başlıyordum ki birisinin boğazını temizlemesiyle yerimden sıçradım. Kız da ben de kafalarımızı çevirince masanın ucunda durmuş gülümseyen Dave’i gördük.

“Willow, konuşabilir miyiz?”

Kaşlarımı çattım ama masadan kalkıp Dave’in peşinden kafeteryadan çıkıp geniş koridordan geçerek kitaplar, evraklar ve ailesinin en az yüz fotoğrafıyla dolu ofisine gittim. Masasının önüne oturup ellerimi kucagımda birleştirerek ne söyleyecekse söylemesini bekledim.

“Willow...” diye başladı Dave. Sesindeki bıkkın ton dişlerimi otomatik olarak yanaklarımın içine geçirmeme neden oldu. Söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı, sonra içini çekti. “Bizimle çalışman için başvuruda bulunan avukatının isteğini neredeyse reddedecektik ama biz ikinci şanslara inanıyoruz.”

Eh, bunu söylediğin için sağ ol.

Konuşmak istedim ama ağzımı açsam da boğazımdaki dev yumru yüzünden konuşmam imkânsızdı. Bu yüzden yavaşça kafa salladım.

“Burada kalanların çoğu Hannah gibi incinmiş çocuklar. İstedığımız son şey boş yere umutlanmaları.”

“Ben ona söz vermiyorum ya da umutlandırmıyordum. Sevdği bir müzik grubu hakkında soru sormuştu sadece. Ben...” altdudağımı ısırdım, “...grubun üyelerinden birini iyi tanıyorum da.”

“Böyle sorulara cevap vermemeni tercih ederiz.”

O anda kafamda ampul yandı. Dave bana sadece ihtar vermiyor, sığınakta kalanlarla konuşmamamı söylüyordu. İstediği şey nedeniyle kötü etkilenmek istemiyordum, ama yine de sanki göğsüme bir yumruk yemiş gibi olmuştum.

Bu hayatımda gördüğüm en boktan ikinci şanstı.

Bedenimi ve sesimi sakın tutmaya çabalayarak, “Ona, onunla konuşmayacağımı söylemeyeceğim,” dedim. Bu, işimi ve çoktan tamamladığım on altı saati kaybedeceğim anlamına gelse de umurumda değildi. İnsanları bu şekilde görmezden gelmeyi reddediyordum.

Bu sonuca varmak, kalbimin deli gibi atmasına neden olmuştu çünkü eski Willow –Dave’in bu konuşmada esas aldığı Willow– olsaydım kendimi berbat hissetmeme neden olsa bile omuzlarımı silkerdim. Görünüşe göre artık içimde o Willow’a dair pek bir şey kalmamıştı.

“Eğer benimle konuşmak isterse Hannah’yla konuşmayı reddetmeyeceğim,” dedim bu sefer, çelik gibi bir sesle.

Dave nazik fakat bıkkın bir şekilde gülümsedi. “Senden böyle bir şey isteyemeyiz zaten. Neden bugünlük paydos etmiyorsun? Biz de bu akşam burada kalan herkesle konuşuruz.”

Beni kovmuyordu ama yine de kaybetmiş gibi hissediyordum. “Tabii,” dedim.

“Willow,” dedi Dave yumuşak bir sesle. “Duygularını incitmeye çalışmıyoruz ama her şey göz önünde bulundurulduğunda bizim önceliğimiz, sığınağımıza gelen kadınlar ve çocuklara yardımcı olmak.”

“Anlıyorum,” dedim. Gerçekten anlıyordum. Ona göre ben daha yirmi yaşına bile girmeden iki kez rehabilitasyona gitmiş hoppa bir aktristim. Dave’in buradaki insanların etrafında olmamı istememesinin nedenini anlayabiliyordum.

Fakat söylediklerinin sebebini anlamak sadece kaburgalarımındaki baskının daha da artmasına, göğsümün sıkışmasına neden olmuştu.

Çıkışa doğru utanç içinde ilerlerken Miller’a mesaj attım.

18.38: Lütfen gelip beni al.

Miller anında cevap gönderdi.

18.38: Park alanındayım zaten.

Beni dersime götürürken Miller, striptiz kulübünde kavga eden insanları nasıl ayırdığını anlatıp durdu ama ben çok fazla konuşmadım. Sadece doğru yerlerde kafamı sallayıp komik bir şeyler söylediğinde güldüm ama onu neredeyse dinlemiyordum bile.

Hâlâ, sadece yetişkinlerin anlayabileceği pek çok imayla dolu bir çizgi filmi izleyen ve eski erkek arkadaşına hayranlık duyan küçük Hannah’yı ve onunla bunlar hakkında konuştuğum için beni azarlayan patronumu düşünüyordum.

Sörf derslerine başladığımdan beri ilk kez Cooper’ın evinin alışveriş bölgesinde olan ya da başka kısımlardan beni

karşılama gelen kimseyle karşılaşmadım. Büyük ihtimalle akşamın geç saati olduğu içindi. İçeri girdiğimde kapının üstünde asılı olan zil şingirdadı ve Paige mutfaktan seslendi: “Buradayız, Avery.”

Domates ve sarımsaklı makarna sosunun ağız sulandırıcı kokusunu takip ederek mutfağa gidince üçünü –Paige, Eric ve Cooper’ı– önlerinde spagetti dolu kâselerle masada buldum.

“Erkencisin,” dedi Cooper ama yüzünde, gözlerini aydınlatan bir gülümseme vardı. Kısa bir anlığına boğazımın kuruduğunu, bu öğleden sonra yaşadığım tüm stresin bulaşmaya başladığını hissettim. Sonra Cooper parmaklarını birleştirip kafasının arkasına geçirip, “Tuvalet temizleme işi nasıl gitti?” diye sordu.

Beni gerçek dünyaya çektin sağ ol, diye düşündüm ona alaycı bir şekilde sırıtırken. Odanın karşısına geçip granit tezgâhın önündeki taburelerden birine oturdum. “En azından deterjanla tuvalet fırçasını almak için bir şeyin üstüne zıplayıp inmek zorunda değildim.”

“Dikkatli ol yoksa seni şimdi antrenmana gönderirim,” dedi Cooper, mavi gözleriyle meydan okur gibi bakarak.

Eric alaycı bir nefes verdi. “Cooper’ın yatak odası üst katta sağdan ikinci oda. Nefret dolu sözlü sevişmenize orada devam etmek isterseniz size bütün prezervatiflerimi verebilirim,” dediğinde Cooper’la göz temasını kesip ona dik dik baktık. “Ne? Yaptığınız şey bu ama.”

Paige kafasının arkasına sertçe vurduktan sonra bana tabak hazırlamak için sandalyesini devirerek kalktı. “Gel ma-

saya otur. Makarna bayağı çok...”

“Benim için bunu yapmak zorunda değilsin.”

Ama Paige parmak uçlarında yükselip yukarıdaki dolaplardan birine uzanmıştı bile. “Bana düşük karbonhidrat diyetinde olduğunu söyleme sakın.” Dolabın kapağını kapatıp elindeki kırmızı tabağı önünde tutarak, eğer ona karşı gelirsem *Karmakarışık* filmindeki gibi tabağı kafama geçirecekmiş gibi baktı.

Her sabah zorla yediğim tam buğday unundan yapılmış *waffle*’ları ve Kevin’in sürekli mesajlarına rağmen hiç aramadığım spor hocasını düşündüm. “Hayır, diyetle değilim.”

“Hulk’ı arayıp ona da makarna isteyip istemediğini sor istersen,” dedi Paige, tabağıma makarna doldururken. Ona Miller’in büyük ihtimalle çoktan spor salonuna gitmiş olduğunu söylediğimde kafasıyla masayı işaret etti. Cooper’la Eric’in arasına girdim.

“En iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun,” dedi Eric.

Burnumdan alaycı bir şekilde nefes vermemek için kendimi tuttum. Honolulu’ya geldiğimden beri bir tek Jessica’yla konuşmuştum, o da oldukça seyrekti. Arkadaşım yeni bir televizyon dizisinin pilot bölümünü çekmekle meşguldü, en azından onu her aradığımda böyle söyleyip birkaç dakika sonra telefonu aceleyle kapatıyordu.

“Hayır, ben...” Paige’in tabağını önüme koymak için o anı seçmesine minnettar oldum. Karnım acı verici şekilde gurulduyordu çünkü makarna çok güzel kokuyordu ve gün bo-

yunca, sabahki *waffle* ve yumurta beyazları dışında hiçbir şey yememiştim. Üstüne mozarella peyniri doldurduğum makarnama daldığımda üç çift göz beni izliyordu.

“İkinci tabağı da yiyebilirsin, Wills. Hatta o kadar açsan üçüncüsünü de,” diye dalga geçti Cooper. Ona sert bir bakış attığımda irkildi. Homurdandım.

“Kusura bakma, zor bir gün geçirdim de,” dedim.

Kaşlarını çatıp kafasını kaşımak için parmaklarını sarı saçlarına daldırdı ve sonra tereddütlü bir şekilde, “Birisi bir şey mi dedi?” diye sordu. Ona Tyler’dan bahsettiğimde takındığı tehlikeli hava geri dönmüştü. Gözucuyla Paige’le Eric’in gözlerini kucaklarına indirdiklerini gördüm.

“Hayır, düşündüğün gibi bir şey değıl,” dedim. Bir yanım, ona karşı böyle dürüst olmak istememe şaşırıyordu. Hatta yanımızda başkaları varken bile. *Sebeğ gözleri*, diye düşündüm. Bana bakış şekli, bütün sırlarımı dökölmek istememe neden oluyordu. “Ben, şey... kamu hizmeti patronum bana sığınakta kalanlardan uzak durmamı söyledi.”

“Niye?” diye fısıldadı Paige.

İlk başta onlara daha fazlasını anlatmayı düşünmüyordum. Meseleyi geçiştirmeye hazırdım. Ama sonra zaten yeterince şey söylediğimi, kırılğan katmanlarımla birkaçından sıyrıldığımı fark ettim. Paige’in makarnasını tıkınırken, bugün olan her şeyi, sadece bir haftadır tanıdığım üç kişiye anlatmaya başladım.

Anlatmayı bitirdiğimde, kontrolden çıkmış sakalını kaşımakta olan Eric’in her zamanki yamuk, alaycı gülümseme-

sinin yerinde düşünceli bir ifade vardı. Bir şey dememesine minnettar olmuştum, özellikle de yılın Psiko Sally'si* olduğumu muhtemelen ispatladığım şu anda.

“Dışarısı hâlâ aydınlık,” dedi Paige, sessizliği bozarak. Gözlerimi çevirdiğimde pencereden dışarı bakmakta olduğunu gördüm. Bana dönüp kocaman gülümsedi. “Ve bugün müşterisi, kalan güneşin tadını benimle çıkarabilirsin diye ona kıyak geçecek harika bir patronum var. Kız çok solgun görünüyor da.”

“Gayet mükemmel görünüyor ama her neyse,” dedi Cooper. Kelimeleri kalbimin gümbür gümbür atmaya başlamasına neden olmuştu.

Birkaç dakika sonra Paige'le birlikte sörf tahtalarımızı verandaya çıkardık. Kız haklıydı, dışarısı hâlâ güneşliydi ama kumsal, korkunç derecede plansız şekilde voleybol oynamakta olan birkaç kişi dışında boştu.

Paige verandadan atlamadan önce, “Bil diye söylüyorum, ben de *Adventure Time*'ı severim.” Tırabzanın üstünden eğilip kaşlarını kaldırdığımda omuz silkip, “Sarılğan kurtların** olduğu bir programı kim sevmez ki?” diye ekleyip denize doğru koşmaya başladı. Yarı yolda dönüp bir elini ağzına siper ederek, “Hadi gel! Coop Taylor'ın yapmayı dilediği şeyleri göstereceğim sana.”

Cooper arkamdan kıkırdadı. Dönüp belimi ahşap tırabzana yasladım ve gözlerimiz buluştu. Elinde bir şezlong olan

* Psikotik davranışlar sergileyen, istikrarsız, dengesiz kişilere takılan ad. (ç.n.)

* Adventure Time adlı çizgi filmde bulunan, kurt insanların alttürü olan ve kontrol edemedikleri bir sarılma ihtiyacı duyan yaratıklar. (ç.n.)

Eric'in uzun bedeni Cooper'ın arkasında belirene kadar da bakışlarımızı ayırmadık.

Eric duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Cooper verandanın karşısından, iki uzun adımla yanıma geldi, yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerime düşen saçlarımı geri çekti.

“Sen kötü bir insan değilsin,” dedi.

Bizi görebiliyorlar. Bana ne yaptığını görebiliyorlar!

Zorlukla yutkundum. “Kötü biri olduğumu söylemedim ki ben.”

“Söylemek zorunda değildin.”

Yüzümü geri çektiğimde parmaklarının değdiği yerlerin karıncalandığını hissettim. “Paige gelip beni sürüklemeyen önce yanına gitsem iyi olur.” Ellerimi saçlarımdan geçirip bedenimi onunkine hafifçe sürterek yanından geçtim. Cooper bir şey söylemek için ağzını açtı ama kafamı iki yana sallayıp onu engelledim. “Beni tanımıyorsun.”

“Medyanın hata yapan herkesi canavar olarak lanse ettiğini biliyorum,” dedi sesinde acı bir tonla.

Kollarımı karnımın alt kısmına, tişörtümün altındaki, medyanın el süremediği tek sırrımı sembolize eden yara izinin üstüne sararken onun ses tonuna uygun bir gülümseme takındım. “Bununla başa çıkıyorum.”

“Bundan eminim.”

“Beni anlamaya çalışmaktan vazgeç,” dedim, geçen gün bana zor biri olduğumu söylediği zamanki sözlerini hatırlayarak. Eğer bu kadar zor biriysen neden beni bırakmıyordun? Kahretsin, neden ben onu bırakamıyordum?

Gözleriyle bana meydan okudu. “Buna katlanamıyorum musun?”

“Sadece... yapma,” diye fısıldadım yalvarır gibi.

Kafasını şaşkınlıkla iki yana salladı. “İyi. Bize bir şans vermek istediğin zaman söyle. Oyunu değiştirecek olan sensin.” Ben bir şey demeyince sularla boğuşan Eric’i işaret etti. Omuzlarına aldığı Paige bacaklarını ona sarmış, dövme kolalarını çılgınca savuruyordu. Çok mutlu görünüyorlardı. Öyle mutlu görünüyorlardı ki midemin yandığını hissettim.

“Dickson’ın yapmam için bana para ödediği şeyi yapmaya karar vermeden önce gitsen iyi olur,” dedi Cooper.

Bir saniyeliğine –kahretsin, bir saniyeden fazla bir süreye– ona dönüp yapmasını istediğim tek şeyin Dickson’ın verdiği görev olmadığını söylemek istedim. Ondan daha fazla şey istiyordum. Ama tekrar konuşabilecek duruma geldiğimde evin kapısı kapanmıştı bile.

Güçlkle yutkunup bu kadar zor biri olduğum ve yeni bir ilişkiye başlamaktan, mutlu olmaktan korktuğum için kendime küfrederek sörf tahtamı alıp Paige ile Eric’e katıldım.

BÖLÜM ON

Ruh hali kötüyse bile Cooper, perşembe sabahki dersimizde bunu belli etmedi. Belki de ilk defa dalgaların arasında olduğumuz için korkudan altıma etmek üzere olduğumu fark ettiğinden dolayıldı. Ya da hafta sonunun ardından film çekimlerinin başlayacağını bildiği içindi ki çekimlerin yaklaşması da ödümü patlatıyordu. O akşam James Dickson ve Kevin’la konferans bağlantısı yaptığımızda Dickson bana film ekibinin Hawaii’ye gelmeye başladığını söyledi.

“Ne kadar sevindim anlatamam,” dedim alayla, çünkü film ekibiyle kameraların paparazzinin bütün ilgisini çekeceğini biliyordum. Nikonlar ve Canonlar yeniden en kötü düşmanım olmuştu. Şimdiye kadar hiç fotoğrafım çekilmediği için çok mutluydum (ve şok olmuşum) ve bunun bitmesini istemiyoordum.

“Eğitim nasıl gidiyor?” diye sordu Dickson, konuyu değiştirerek.

Cooper’ın bana günlerce tahtaya çıkıp inmeyi çalıştırdığını ve bir ara da ayakta kürekle sürmeye döndüğünü söylememeye karar verdim. “Bugün küçük dalgalarla boğuştuk,” dedim. Doğruyu söylüyordum. Ve yalnızca bir kez düşüp ağız dolusu tuzlu su yutmuştum. Cooper bana aylardır eğittiği bazı kişilerden daha iyi olduğumu söylediğinde de aptal gibi kızmıştım.

Onu ne kadar itmeye çalışsam da beni yavaş yavaş çözmeye başlıyordu.

“Küçük dalgalar iyidir,” dedi Kevin hevesle. Onun, arama boyunca salakça bir şeyler söylememem için dua ederken altdudağıyla oynadığını hayal edebiliyordum.

“Tamamen katılıyorum,” dedi Dickson. Bir anlık tereddütten sonra da, “Senaryoyu ezberledin mi?” diye sordu.

“Orişinal filmi yirmi kez falan izledim ve artık Alyssa Mayer’ı, Willow Avery’den daha iyi tanıyorum,” dedim, önümüzdeki en az bir buçuk ay boyunca oynayacağım kızı kastederek. Bir süreliğine başka biri olarak normal hayattan kaçmayı seviyordum; bu kişi, daha önce başka bir aktris tarafından oynanmış olan hayali biri olsa da.

Dickson içini çekti. “Harika. Şimdi eşimle yemeğe çıkmalıyım. Hafta sonunun ardından görüşürüz. Uslu dur, Willow.”

“Görüşmek için sabırsızlanıyorum,” dedim. Konuşmamız biter bitmez Kevin beni tekrar arayıp bin tane soru daha sordu. Mutfakta akşam yemeğimi –tilapi balığı ve yarı pişmiş

tatlı patates– hazırlarken sorularına cevap verdim.

Tabağımdaki balığa bakarken Cooper, Paige ve Eric’in bu akşam ne yediklerini merak ettim.

“Willow? Willow?”

Mutfak masasına tek başıma oturup sıktığım dişlerimin arasından nefes aldım. “Efendim?”

“Bu akşam uzaklarda gibisin. Sen... bir şeyler yapmıyorsun, değil mi? Tom Miller mesajlarımı yanıtlamayı reddediyor, bu yüzden...”

Çatalımı tabağıma bırakarak, “Korumamı benim hakkımda sorularla sıkıştırıyor musun sen?” diye sordum.

Kevin hiç pişmanmış gibi değildi. “Bu film için iyi olman gerekiyor.”

“Bana olan kahrolasınca inancın için teşekkür ederim. Cevap hayır, hiçbir şey karıştırmıyorum. Miller’ı rahat bırak.”

Kısa süre sonra kapattığımızda Kevin’ın yakın zamanda tekrar aramamasını umdum. Niyetinin –kendince– iyi olduğunu biliyordum ama ondan uzak olmak genellikle daha iyi oluyordu.

Ertesi sabah Miller beni sörf dersime götürmek için aşağı indiğinde Kevin’la yaptığım konuşma hâlâ aklımdaydı. “Daha giyinmedim,” dedim, içeri girmesi için kapıyı açık tutarak. Ben daha önce çıkardığım siyah, askılı tişörtümü bulmak için koşarken o da kapıya yakın duran tekli koltuğa oturup beyaz K-Swiss spor ayakkabılarının burunlarını izlemeye başladı. Tişörtü koltukla sehpalardan birinin arasında bulduğumda bir iç geçirdim.

“Evi temizlemem lazım,” diye mırıldandığımda Miller

kafasını salladı. Tişörtü kafamdan geçirip saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra içimi çektim. “Miller, şunu söylemek istiyorum... teşekkür ederim.”

Bir kaşını kaldırıp kafasını yana eğdi. “Ne için?”

“Şu son birkaç günün tamamen berbat olmamasını sağladığın için. Ve şey... her hareketimi menajerime bildirmediğin için.”

Miller gittiği spor salonunda daha yeni solaryuma girmişti ama yüzünün kızardığı yine de belli oluyordu. Ayaklarını birleştirdi. “Ben de sana şunu söylemeliyim, beni fena ürkütüyorsun.”

“Bazen biraz şey olabileceğimi...” Cooper’ın bana söylediği sözleri hatırlayınca ürperdim ve ayakkabılarımı giymek için koltuğun kenarına çöktüm. “Zor biri olduğumu biliyorum ama menajerime hakkımda bir şeyler söylemediğin için teşekkür ederim.”

Miller dev omuzlarını kaldırdı. “Ben senin için buradayım. Menajerin, ailen ya da James Dickson için değil. Ve doğruyu söylemem gerekirse, boktan bir iş çıkartıyorum.”

Dudağımı ısırp kaşlarımı çattım ve terliğimi kavrayıp бүktüm. “Ne demek istiyorsun?” Onu yanlış mı yorumlamıştım?

“Sen korunması zor biri değilsin. Derslerine, kamu hizmetini yapmaya gidiyorsun, sonra da eve dönüyorsun.”

Rahatlayarak ayakkabımı ayağıma geçirip yerdeki çantamı aldım. “Ne kadar sıkıcı biri olduğumu hatırlattığın için sağ ol.” Ona göz kırptığımda kıkırdadı. “Hazır mısın?” diye sordum ön kapıya yönelerek.

“Tabii ki patron.”

Cooper’ın mekânına vardığımızda Paige’in gri Grand Caravan’ının, Eric’in kamyonetinin arkasına park edilmiş olduğunu gördüm. İçeri girdiğimdeyse Cooper beni antrede karşılayıp parmağını dudaklarına götürdü.

“Oturma odasında uyuyorlar,” dedi sessizce, elimi tutup beni dışarı çıkartırken. Kolumda başlayan leziz ürpertiler tüm bedenimi sardı ama kafamdaki uyarı zilleri çaldığında bunları görmezden gelmeye çalıştım. “Bombaya hazır mısınız?” diye sordu verandaya çıktığımızda. Bir kaşımı kaldırdığımda kahkaha atıp kafasını iki yana salladı. “Kahretsin, sörfçü kelimeleri. Şey... büyük dalgaları denemeye hazır mısınız?”

“Çok heyecanlıyım,” dedim.

Yerde duran tahtalarımızı almak için dönmeye yeltendiğinde onu durdurup parmaklarımı kolunun altı kısmına sardım. Yan tarafını uzunlamasına kaplamış dövmeyle sonunda okuyabilmek için ona yaklaştığımda soru soran gözlerle bana baktı. “Ve yolculuğun sonunda uyumak, rüya görmek,” diye mırıldandım yüksek sesle.

“Bir alıntı. John Masefield’in şiirinden.”

Kafamı sallayıp ona dokunmak için elimi uzatarak işleri bir adım daha ileri götürdüm. Cooper donup kaldı ama parmağımın ucunu girift harflerde dolaştırırken beni durdurmadı.

“Keşke bunu dilinle yapmış olsaydın,” dedi elimi çektiğimde. Sonra tahtaları alıp karşımda dikildi. Aramızda birkaç santimlik fiberglas tahtalar olsa da vücudunu benimkinin üstünde hissedebiliyor gibiydim. Dudaklarımı ıslattığımda

homurdandı. “Dilini kendi dudaklarına sürmeni kastetmemiştim ama bu da iş görür.”

Parmaklarımı onunkilere değdirerek tahtamı elinden alıp kafamın üstüne yerleştirdim. “Özür dilerim,” dedim buraya geldiğimden beri dalgalarını hiç bu kadar şiddetli görmediğim denize doğru çıplak ayaklarımızla ilerlerken. Bana bir bakış atıp ayrıntıya girmemi bekledi. İçimi çektim. Niye bunu bu kadar zorlaştırmak zorundaydı? “Geçen gece için. O kadar...”

“Zor olduğun için mi?”

“Pislikleşme.”

“Zor biri olduğu için özür dileyen ben değilim, değil mi?”

İç geçirerek kafamı iki yana salladım ve ayağımı kaldırarak kumları havalandırdım. “İlişkiler konusunda iyi değişimdir,” dedim.

“Öğrenebiliriz,” dediğinde içim ürperdi. “Ama şimdilik şunun tadını çıkaralım.”

Tahtalarımızı denize bırakıp beyaz suların arasında ilerledik. Su göğsümün altına geldiğinde Cooper kafasını salladı. “Pekâlâ, ayaklarını kuma bastır ve...”

Cümlesini bitiremeden ayakuçlarımı kuma bastırıp kendimi ittirerek vücudumu mor-beyaz tahtanın üstüne kolaylıkla kaldırdım. Ona bakıp sırttıktan sonra uzun kulaçlarla suda ilerlemeye başladım. Cooper da hemen arkamdaydı.

“Çok mu özgüvenlisin ne?” dedi.

“En iyi eğitmen benimki, öyle değil mi?”

Kafasını geriye eğdi. “Eh, öyle ama altından kalkama-

yacağın bir şeyi yapmanı istemem.”

“Bana göz kulak olacağını söylemiştin,” dedim alaycı bir şekilde ama yüzünde beliren ateşli, korumacı ifade, tasassız halimin bir parça kaybolmasına neden oldu. Bana bu şekilde baktığı zamanlarda denizin suyu çekilse bile bunu fark etmeyeceğini düşünüyordum.

“Her zaman,” dedi. Sonra kaşlarını çatıp gözlerini benimkilerden çekti ve kafasını iki yana salladı. “Çok uzaklaştık, Wills. Biraz geri gidelim.”

“Saçmalık,” dedim ama yine de dediğini yapmak için tahtamı döndürmeye başladım. Onun nükteli, seksi ya da midemin ve bacaklarımın arasının yanmasına neden olacak bir cevap vermesini bekledim. “Ne? Karşılık vermiyor musun?” diye sordum.

“Gerile,” dedi. “Hemen!”

O anda devasa bir su duvarının bize doğru gelmekte olduğunu gördüm ve sesini duydum. Yüreğim ağzıma geldi, boğulacakmış gibi hissettim ve tamamen uyuştum. Bir anlığına ne hareket edebildim ne de nefes alabildim, tek yapabildiğim gittikçe büyüyerek yaklaşan dalgayı izlemektir.

Cooper’ın aksanlı sesi sonunda bulanıklığın ardından bana ulaştı. Gerilemem için bana bağırıp duruyordu.

Kollarımı sertçe hareket ettirip ilk dalganın üstünden geçtim. Kalkıp ikinci dalgayı izlerken Cooper’ın bir şeyler söylediğini duyduğuma yemin edebilirdim. Ama dalga üzerime doğru gelip tahtamdan düşmeme neden oldu. Deniz üstüme kapanarak beni aşağıya çekti. Duyabildiğim tek ses

kulaklarımda patlayacakmış gibi atan kalbimin sesiydi.

Denizle mücadele ettim –kendimi yüzeye çekmek için ayak bileğime bağlı sörf tahtası ipini kullanmaya çalıştım– ama bu daha da derinlere inmeme neden oldu. Ayaklarım dibe değdiğinde tüm bedenim dehşetle doldu.

Sonra tanıdık bir çift kol belime dolandı.

Bir saniye sonra Cooper’la birlikte yüzeye çıkmıştık. İkimiz de soluk soluğaydık.

O bana tekrar tekrar, “İyisin,” derken başım dönüyordu.

Cooper tahtama çıkmama yardım ederken hissizdim Sessizlik içinde beni kıyıya kadar itti ama kuma vurduğumuz anda üstüme eğilip bir şeyim var mı diye beni incelemeye başladı. Benim tek düşünebildiğimse onun beni kurtarması, suyun altında bulmasıydı.

Bir an sonra kollarımı ona sarıp dilimle dilini aradım ama benden uzaklaştı.

“Neredeyse boğuluyordun, Wills,” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından.

Beni reddediyordu. Kahretsin ki beni istediğini göstermek için harcadığı onca çabadan sonra beni gerçekten reddediyordu.

Bunun canımı ne kadar acıttığını ona belli edemezdim. Neredeyse boğuluyor olmam ve beni kendinden uzaklaştırması konularında kayıtsızmışım gibi görünmeye çalışarak, “Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim,” dedim. Sonra ona arkamı dönüp lastik tokamı çıkartarak saçlarımı karma-karışık halde sırtıma bıraktım. Ona tekrar baktığımda bed-

ninin gerildiğini görerek içimden kendimi tokatladım.

“Demek istediğim... beni kurtardığın için sağ ol. Şey yapmadan önce boğulmak istemezdim...”

Ne yapmadan önce Willow? Hayatının içine tekrar etmeden önce mi?

İç sesimi duymazdan geldim ve tahtalarımızı almak için eğildiğinde ben de ona yardım etmek için eğildim. Ellerimiz aynı anda benim tahtama uzandığında kafasını kaldırmaktan başka seçeneği yoktu.

“Ben iyiyim,” diye fısıldadım, diyecek başka bir şey bulamadığım için.

Gülerek kafasını iki yana salladı ve tahtamı elimden çekip kalktı. “Sen böyle yapınca ben...”

“Sen ne?”

Evine doğru yöneldiğinde ben de sızlayan kaslarımı umursamayarak ayağa kalkıp ona yetiştim. Bana bakıp acı acı gülümsedi. Kaygılı ve acı dolu bakışlara bayıldığımı bilmiyor muydu bu çocuk?

“Seni öpmek istiyorum. Tekrar tekrar,” dedi boğuk bir sesle.

“Şansın vardı, neden öpmedin?” diye sordum. Bana kararlık bir bakış atıp kafasını çevirmeye yeltendi ama serbest kolunu tutup onu bana bakmaya zorladım. “Kahrolası bir karactersiz olma, Cooper.”

Tahtaların ikisini de yere fırlattı. Bedenimi bedenine doğru çekerken tahtalar birbirlerine çarpıp takırdayarak düştüler. Göğsüm baskı nedeniyle patlayacakmış gibi olsa da

geri adım atmadan mavi gözlerine bakarak ona meydan okudum. *Kahrolası Cooper*. Sürekli olarak böyle hissetmeme neden olduğu için canı cehenneme.

“Ben karakersiz değilim. Tam olarak neyi ve kimi istediğimi biliyorum ama o kişinin hazır ya da istekli olup olmadığını bilecek kadar da akıllıyım. Beni öpmeye çalıştın çünkü seni kurtardığım için bana karşılık vermek istedin, ben de bundan istifade etmeyi reddettim.” Tartışmak için ağzımı açtım ama baş ve işaretparmaklarıyla dudaklarımı nazikçe tutarak beni susturdu. “Suya battığında aklımı yitirecektim neredeyse. Canının yanmasını istemiyorum ama seni düşmekten kurtaramıyorum.”

Hayır. Tanrım, hayır... Düşmek ve incinmek hakkında konuşurken ona nasıl cevap vermeme bekliyordu? Sözcüklerinde bu kadar çok anlam yüklüyken nefes almamı nasıl bekliyordu? Kafamı salladığımda parmaklarını dudaklarımdan çekip çeneme, oradan boynuma doğru kaydırıp tam kalbimin üstünde durdu.

“Geri dönmeliyiz,” dedim çatallı bir ses tonuyla fısıldayarak. “Kamu hizmetim var.”

Dönüp yürümeye başlarken son söylediğini duymamış gibi yaptım.

“İstediğim şeyden ne kadar emin olduğumu göstermek için seni şu anda içeri taşımamı engelleyen tek şey o zaten.”

Eve adımıımızı attığımız anda Cooper üst kata yöneldi ve yürürken ıslak tişörtüyle deniz şortunu çıkartmaya başladı. Peşinden gitmemek için tırabzana tutunmam gerekti.

“İki gün sonra görüşürüz, Wills,” diye seslendi, köşeden dönüp gözden kaybolurken. İçimi çekip alışveriş alanına gittim. Miller çoktan gelmişti. Devasa gövdesini sörf tahtasından yapılmış tezgâha yaslamış, Eric’le birlikte bir şeylere gülüyordu.

“Bir dalga tarafından çarpılmış gibi görünüyorsun,” dedi bir ses uzaktaki bir köşeden. Döndüğümde Paige’i gördüm; bir tişört vitrininin önünde oturmuş, Blue Flame Sörf Akademisi’nin tanıtıcı tişörtlerini dikkatlice katlıyordu. Ona karanlık bir bakış attığımda gülümsemesi biraz soldu. “Ah... sanırım gerçekten öyle olmuş.”

Kapıdan birkaç adım ötede durup korumama yalvarır gibi baktım. “Hazır mısınız?” Telefon ekranımı aydınlatmak için kenarındaki minik düğmeye bastım. “Otuz dakika içinde barınakta olmak istiyorum.”

Miller kafasını hafifçe sallayıp Kia’nın anahtarını tezgâhtan aldı. Bana doğru gelirken yüzü endişeyle dolmuştu ama ben dudaklarımı sıkıp kafamı iki yana salladım. “İyiyim,” dedim. Tezgâhın arkasındaki bölmeye güneş kremi şişeleri dizmeye başlamış olan Paige ve Eric’e de, “Görüşürüz,” diye seslendim.

“Biraz dinlen. Kendin gibi görünmüyorsun,” dedi Eric. Ona dik dik bakmak için döndüm, Paige de iğrenmiş gibi nefes verdi. Eric omuz silkti. “Yalan söylememi mi isterdiniz?”

“Hoşça kalın,” dedim ve Miller’la birlikte antreye yöneldik. Arabaya yaklaşmıştım ki Paige arkamdan yetişip siyah saçlarını uçuşturarak basamaklardan zıpladı.

“Hey! Yarın akşam Cooper’ın partisine geliyorsun, değil mi?” diye sordu, sanki karar vermeme yardımcı olacaktı gibi kafasını hevesle aşağı yukarı sallayarak. Bir parti olacağını bile bilmiyordum, bu yüzden kaşlarımı çatıp kafamı iki yana salladım.

“Davetli değilim.”

Bunu söylemek beni neden rahatsız etmişti bilmiyordum ama etmişti. Birazcık.

“Aptallaşma, tabii ki de davetlisin. Cooper’ın birkaç ay önce kazandığı bir yarışma için düzenlediğimiz bir parti,” dedi. Sonra gözlerini kocaman açtı ve Kia’ya binmekte olan Miller’a bakmak için kafasını yana eğdi. “Güvenliğin için mi endişeleniyorsun? Öyleyse endişelenmeni gerektirecek kimsenin gelmeyeceğini bilmelisin.”

“Hayır, yani... Cooper’ın gelmemi istediğinden şüpheliyim.” Aramızda binlerce kilo ağırlığında hayal kırıklığı ve gerginlik varken istemezdi herhalde.

Paige ellerini kalçalarına dayayıp bir bana, bir eve, sonra tekrar bana baktı. Yüzü tamamen ifadesizdi. Ben arabama doğru dönünce kafasını iki yana salladı.

“Eh, Cooper siktirip gidebilir. Partiye Eric’le ben ev sahipliği yapıyoruz ve sen geliyorsun. Kızını annemle babamın evinden buraya sürüklemek zorunda kalsam bile.”

“Göreceğiz.”

“Gelip seni alacağım,” dedi uyarıcı gibi, ben arabaya binerken.

Miller arabayı hareket ettirirken Paige’e başparmağımı

kaldırdım ve gözden uzaklaştığımızda rahat bir nefes aldım. “Yorgun musun?” diye sordu Miller.

Pencereye dönüp beyaz ve kahverengi bir bulanıklık halinde geçip giden kumsal evlerini izlerken hafta boyunca birkaç kez gördüğüm acı verici kâbusları ve bütün kederimi bastırma ihtiyacıyla uyanışlarımı hatırladım. Bu öğlen denize battığımda Cooper’ın beni bulup kollarını etrafıma sararak yüzeye nasıl çektiğini düşündüm.

Cooper yanılıyordu.

Ben de tam olarak ne istediğimi biliyordum. Onu istiyordum.

Sonraki yirmi dört saatte on saatlik kamu hizmetini tamamladım. Bu sefer Dave’in söylediklerine uyup, Miller’dan ödünç aldığım, dehşetli müziklerle –Five Finger Death Punch, Puddle of Mudd ve Saving Abel gibi– dolu iPod’un da sayesinde Harmony House’un sakinleriyle hiç konuşmamıştım. İş monoton ve sıkıcıydı ama kafamı Cooper’dan ve birkaç gün sonra başlayacak çekimlerden uzaklaştırıyordu.

Sonsuzluk kadar uzun süredir oyunculuk yapmamıştım ve tekrar kamera karşısına geçeceğimi veya daha Cooper’dan öğrenecek çok şeyim olduğunu düşündükçe içim kaygıyla doluyordu.

Cumartesi akşamı Jessica’ya mesaj atıp ne kadar gergin olduğumu söylediğimde neredeyse hemen cevap gönderdi.

18.36: Saçmalama. İyi olacaksın. Hep öylesin.

18.37: Lütfen doğum gününde Los Angeles'a geleceğini söyle. Birinci sınıf kutlama yapacağız! :)

Jessica'nın son mesajını tekrar tekrar okuyup demek istediği şeyi başım ağrıyana kadar düşündüm. İçim utanç ve hüsrarla dolmuştu. Jessica ne düşünürse düşünsün bir daha asla, düşünemeyecek ya da hareket edemeyecek kadar berbat halde olduğum bir doğum günü geçirmeyecektim. Her sörf dersimizde Cooper da böyle hissetmeme neden oluyordu ama en azından uyandığımda önceki gece ne yaptığımı hatırlayabiliyordum.

Ona cevap yazmayacaktım ama birkaç soru işareti gönderdiğinde pes ettim.

18.43: Hayır. Büyük ihtimalle doğum günümde çalışıyor olacağım.

18.43: Film çekimleri daha önce seni durdurmamıştı...

Nokta, nokta, nokta. Jessica bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini anlamış olmalıydı.

Tekrar mesaj atmayınca –son sözünü söylediği için atmasını beklemiyordum zaten– ben de telefonu masanın üstüne, boş yemek tabağımın yanına ekranı aşağı gelecek şekil-

de bıraktım. Dirseklerimi ahşap yüzeye yaslayıp öne eğilerek avuçlarımla yüzümü ovaladım. Sanki bu, tenimde hissettiğim pıslığı geçirecekmiş gibi...

Niye Jessica'ya mesaj atmıştım ki? Rehabilitasyondan sonra onunla doğru düzgün bir konuşma bile yapmamıştık. Ama kendimi böyle sorgularken bile ona mesaj atmamın nedenini biliyordum. İki haftadır Hawaii'deydim ve Cooper'la arkadaşları, bir de Miller dışında yalnızdım.

Burnumdan derin bir nefes alıp masanın yanlarını kavrayarak kafamı iki yana salladım. Bu akşam yalnız olmaya-caktım, bir davet almışken olmazdı. Telefonumu alıp Paige'e mesaj atarak gelip beni almasını söyledim.

Paige on beş dakika sonra, ben duş alırken aradı. "Selam," diye cevap verdim nefes nefese, kafamı yukarıdan akan sudan en uzak yerde duvara yaslayarak. "Davetin hâlâ geçerli mi?"

"Evet, neden olmasın... Hey, su sesi mi duyuyorum?"

Bir kahkaha attım ama sesim tılandı. "Duş alıyordum."

"Ah bebeğim, çok seksi," dedi alaycı bir şekilde.

"Sapık."

"Korumanı da getiriyor musun?"

"O ikinci işine gidecek."

Sesimdeki tereddüdü duymuş olmalıydı ki rahatsızlık verici bir sessizlikten sonra, "Merak etme. Sadece birkaç kişi olacağız. Kumsalda oturup müzik dinleyeceğiz." İçimi çektiğimde ekledi, "Ve Cooper'la birlikte olabileceksin. Bir anlama geldiğinden demiyorum tabii... Onu tanıyorsun ya, bilirsin işte."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

“Yarım saate hazır olurum,” dedim, boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak.

İki hafta öncesinde muhtemelen üstüme olmayacak beyaz, delikli bir elbiseyle, kamu hizmetinin ilk günü giydiğim, Cooper’ın dalga geçtiği dolgu topuklu ayakkabıları yavaşça ve dikkatlice giydim. Buraya geldiğimden beri ilk kez makyaj yaptım, kırmızı ruj ve solgun yüzümde yeşil gözlerimin iyice meydana çıkmasını sağlayan siyah göz kalemi sürdüm. Yüzüme parıltılı bronzlaştırıcı sürerken bunun, önümüzdeki haftalarda yüzümün maruz kalacağı makyaj seanslarının ilki olduğunu fark ettim. Pazartesi kameralar ve oyuncular gelecekti. Tabii paparazziler de.

Ama bu akşam benim her şeyi berbat etmemi dört gözle beklemeyen insanlarla birlikte eğlenecektim.

Ve Cooper’la birlikte olacaktım.

BÖLÜM ON BİR

Telefonu kapatmamızdan bir saat sonra Paige gelip kor-nasını çaldı. Giyinirken görünüşümü bin defa kontrol etmiş olsam da çantamla ceptelefonumu alıp kapıyı arkamdan kilitledikten önce son bir kez kendimi inceledim. Miller’a ne-reye gideceğimi söyleyen bir mesaj atmıştım ama yine de her ihtimale karşı yukarı çıkıp daairesinin kapısının altından bir not attım ve gidip Paige’in aracına bindim.

Miller muhtemelen yakında mesaj atıp ne kadar boktan bir koruma olduğunu düşündüğünü söyleyecekti.

Paige bana dönüp dudaklarını dramatik bir şekilde büzdü. “Geciktiğim için özür dilerim. Birkaç arkadaş gidecekleri yere bırakmam gerekti de.”

Kafamı iki yana salladım. “Sorun değil.” Emniyet kemerini bedenimin üstünden geçirip yerine takarken devam

ettim. “Bir saattir giyiniğim ve ailenin evindeki klima berbat, ama olsun.”

Parmak eklemleriyle çıplak dirseğimi dürttü. “Ukala,” deyip kocaman sırtırken yüzü aydınlandı. “Partinin şoförü benim, nasıl bir şey olduğunu bilirsin.”

Ayak parmaklarımı kıvırdım. “Pek sayılmaz. Metadon yüzünden dağılmış haldeyken arabamla bir binaya girdiğim için ehliyetimi kaybettim.”

Araç sarı şeritten biraz kayınca Paige irkildi. Ağzının, *lanet olsun*, der gibi hareket ettiğini gördüm. Pişmanlık dolu bir yüzle bana baktı. “Aman Tanrım, Willow, ben bilmi...”

“Of, eğer özür dilersen memelerinin ortasına bir yumruk geçiririm,” dedim. “Olanlardan, yaptıklarımın ya da içine ettiğim şeylerden gurur duymuyorum ama bunlar herkesin bildiği şeyler zaten.” Kendimi toplamak için derin bir nefes almadan edemedim. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek hayatımın büyük kısmının bir kitap gibi herkese açık olduğunu tekrar hatırlamama neden olmuştu.

“Evet, ama ben şey görünmek istemem...”

“Ne? Düşüncesiz mi? Merak etme, Google’da beni arasan yaptığım iyi işlerden önce hukuki davalarım çıkar eminim.” *Bir tanesi hariç*, diye düşündüm.

Bu düşünceyi kafamdan attım, çünkü bu akşam böyle şeyler düşünmek istemiyordum. Bunun bencilce bir düşünce olup olmadığından emin değildim ama bu geceyi kendime ayırmaya ihtiyacım vardı.

“Ah, Willow...”

Ona sert bir şekilde bakmak için koltuğumda döndüm. “Bu beni rahatsız etmiyor. Hadi sadece eğlenelim ve Cooper’ın yarışmayı kazanmasını kutlayalım.” Bunun, altı ay önceki son seferden beri katıldığım ilk parti olacağını ona söylemedim. O partiden bir sedyeyle ayrılmıştım. O parti nedeniyle son rolümden ayrılmak zorunda kalmıştım. Honolulu’ya gelmeyi kabul etmeme neden olan da o partiydi.

Paige içini çekip kafasını salladı ama yıpranmış deri direksiyonu sıkıca tutan parmaklarını gevşetmedi. Aracın içindeki havayı tamamen zehirlemeyi becermiştik ve Cooper’ın araba yolunda park edecek boş bir yer bulduğumuzda bir an önce temiz hava almazsam öleceğimi hissediyordum. Araçtan paldır küldür inerken bileğimi burktum. Derin bir nefes alıp, paparazzilerin bu halde fotoğrafımı çekmek için öleceği bir pozisyonda çömelip kollarımın ön kısmını dizlerime dayayarak ona kadar yavaşça saydım.

Bir dakika sonra sürücü kapısının kapandığını duydum. Ayağa kalkıp elbisemin kırıksıklıklarını düzelttim ve kendimden emin şekilde arabanın ön kısmına yürüdüm. Paige kaputun üstüne oturmuş, siyah saçlarını atkuyruğu yapıyordu.

“Abartılı giyinmiş gibi hissediyorum,” dedim kuru bir sesle, onun sade yeşil tişörtüyle minik kot şortunu inceleyerek.

“Öylesin.” Sonra gülümseyip ellerini arka ceplerine sokarak beni baştan aşağı süzmek için geriye yaslandı. “Tanrım, meydana gelmeye hazır bir kaza gibi görünüyorsun. Geçenin sonunda o elbiseyi mahvedeceğine, bin dolarına bahse girerim,” dedi.

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. “Boşa harcayacak bin dolarım yok,” diye karşılık verirken, hâlâ dokunmadığım avansımı düşündüm.

Göz kııptı. “Benim de yok.”

Çalan Ed Sheeran şarkısıyla kakhaha seslerini takip ederek evin etrafından dönüp arka tarafa geçtik. Kumsal görüş alanımıza girer girmez kendimi cennette gibi hissettim. Birisi verandanın tavanındaki fenerleri yakmıştı. Kumun üstüne soluk, rengârenk ışıltılar yansımıştı. Küçük bir grup, şenlik ateşinin etrafına daire şeklinde dizilmiş şezlonglara oturmuştu. Gözlerim hemen Cooper’ı buldu. Üstsüzdü ve yaptığı el hareketleriyle beni çileden çıkartan, bikini giymiş sarışın bir kızla konuşup gülüyordu. Midemin burulduğunu hissedip bakışlarımı hemen onlardan ayırarak denize çevirdim.

Paige yanıma gelip açılmış ağzımı kapatmak için bir parmağını çenemin altına koydu. Sonra kollarını gerip arkasında parmaklarını birleştirdi. “Güzel, değil mi?”

Gözlerim Cooper’la kıza kaydı. “Her gördüğümde ayrı bir güzel.”

“Okyanusun gece görüntüsünden bahsediyorum,” dedi Paige alaycı bir şekilde. “Ama evet, sarışınları seviyorsan Cooper da oldukça hoş. Ben daha zayıfları ve pejmürde kıklılıları tercih ederim.”

Cooper o anda kafasını kaldırıp gözlerimi yakalamasaydı ve kendimi kumsaldaki tek insanmışım gibi hissetmememe neden olmasaydı sesimi daha dengeli tutabilirdim. Soluğum kesilmiş halde, “Cooper’dan bahsetmiyorum ben,” dedim.

Tanrım, aktris Willow Avery neredeydi? Hiçbir şeyi sallamayan kız nereye kaybolmuştu? Her neredeyse şu anda bana kahkahalarla gülüyor olmalıydı.

“Seni yalancı,” dedi Paige, bunu çok komik bulduğunu gösterir gibi kafasını iki yana sallayarak.

Cooper’ın bikinili hatundan izin isteyip ayrıldığını izlemiyormuş gibi yaptım. Paige ve bana doğru gelirken bir anlığına ifadesini okuyamadım. Yüzü bomboştı. Göğüs kafesimin içinde bir sancı hissettim. Belki de buraya gelmekle hata etmiştim.

Onun kişisel vaktini işgal ediyordum.

Ben onun müşterisiydim.

Ben...

Cooper gülümsemeye başlamıştı. O yavaş, etkileyici sırtışı beni kendisine doğru çekti. Titrek bacaklarla ilerleyip yarı yolda onunla buluştum. “En sevdiğim film yıldızı,” dedi alaycı bir şekilde.

“Sen film endüstrisindekilerden nefret edersin,” dedim fısıltıyla.

“Senin gibi görünerek evime geldiklerinde değil.”

“Ben gidip erkek arkadaşımı bulayım,” dedi Paige yüksek sesle, yanımızdan hızla geçerken. “Ah hayır Paige, gitme. Tüyler ürpertici fazlalık olmanı seviyoruz.” Omzunun üstünden bize bakıp göz kırptı. “Cidden, bana ihtiyacınız olursa Eric’i çıplak bira içme gösterisi yapmaktan uzak tutmaya çalışıyor olacağım.”

Onun, verandada duran bira variline işaret eden parma-

ğını takip ettim. Eric, elinde iki bardak birayla varilin önünde durmuş, bir çocukla konuşuyordu. Bakışlarımı Paige'e çevirip dudaklarımı birbirine bastırdım. "Eğer öyle bir şey olursa eve yürüyerek dönerim," dedim. Paige işitme menziline çıkınca kafamı kaldırıp Cooper'a baktım. "O kızla konuşmanı böldüğüm için üzgünüm..."

"Miranda."

Miranda. Memur Stewart'ın kız kardeşi. Cooper'ın eski sevgilisi. Birilerinin beni görmesini umursamadan omzunun üstünden baktığımda Cooper güldü. "Hawaiiili bir sörfçünün Willow Avery'yi kısıktıracağını kim bilebilirdi?" Benden ayrılıp arkadaşlarına doğru yöneldi. "Hadi gel, seni milletle tanıştırayım."

Peşinden giderken dolgu topuklu sandaletlerimi giydiğim için kendime küfrettim. "Burası muhteşem görünüyor," dedim, şenlik ateşinin yanında durduğumuzda. Ateşe işaret ettim. "Ama bunun yasadışı olduğundan eminim."

Bir kaşını kaldırdı. "Yerel yasaları mı çalışıyorsun sen?"

"Senaryomda gördüm," diye açıkladım. "Alyssa... Ateş yaktığı için başı belaya giriyor."

"Orijinal filmde bu yoktu," dedi düşünceli bir şekilde.

Kafamı şaşkınlıkla kaldırdım. "Sen *Medcezir*'i mi izledin?" Çenesini hafifçe kaldırdığında güldüm. "Kusura bakma, senin romantik filmler izleyecek tipte biri olduğumu düşünmemiştim."

Elini kaslı göğsüne götürüp incinmiş gibi yaptı. "Wills, bana yeterince itibar etmiyorsun," dedi. Sonra birkaç arka-

daşının arasına girdi. İnsanlar bize bakıp gülümserken Cooper boş bir sandalyeye oturmamı işaret etti. Kendisi de yanıma oturup birisinin uzattığı kırmızı plastik bardağı aldı.

Birkaç dakika sonra arkadaşları bize yönelmeye başladılar. Cooper'ın müşterileriyle tanıştırılırken nefesimi tutup birilerinin uyuşturucu hakkında espri yapmasını ya da bana Hollywood hakkında soru sormasını bekledim ama böyle bir şey olmadı.

Cooper kendisine bira doldurmak için gittiğinde, "Cooper sana filmde figüran olacağımı söyledi mi?" diye sordu dimdik kırmızı saçları olan Knox adında bir çocuk. Başka kimse fark etmemişti ama ben onun bardağının içindekini –biranın hepsini– birkaç dakika önce kuma boşalttığını görmüştüm.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, söylemedi." Bu akşama kadar Cooper, Eric ile Paige dışındaki arkadaşlarından hiç söz etmemişti.

"Bizim çocuğu da almak istediler," dedi Knox, tekrar yanıma gelen Cooper'ı kafasıyla işaret ederek.

Dikkatimi Cooper'a vererek, "Neden kabul etmedin?" diye sordum.

"Hollywood hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, Wills," dedi. Knox gözlerini devirdi, sonra geçen bir kızı kucağına çekip elindeki bardaktan bir yudum aldı.

"Lavaboya gitmem gerek," dedim Cooper'a. Kalktığında o da hemen yanımda bitti. Eve girerken ona yan yan baktım. "Benimle mi geliyorsun?"

"Beni davet ediyor musun?"

“Kesinlikle etmiyorum.”

Çamaşır odasının yanındaki tuvalette biri vardı, bu yüzden Cooper’la birlikte sessizce beklerken bacaklarımı birbirine bastırdım. Cooper dudağının köşesini ısıyor, yerdeki bir kapı tamponuna bakıyormuş gibi yapıyordu ama bakışlarının, yüzümün yan tarafını ısıttığını hissedebiliyordum. Tam onunla bu konuda dalga geçecektim ki tuvalet kapısı açıldı. Miranda hafifçe sallanarak dışarı çıktığında neredeyse homurdanacaktım. Kız, bir bana bir Cooper’a bakarken bir anlığına şaşırmış gibi göründü ama sonra gülümsedi. Samimi bir gülümsemeye benziyordu.

“Tamamen senindir,” dedi koridorda ilerleyip gözden kaybolmadan önce.

Kızın bunu tuvalet için mi, yoksa yanımdaki çocuk için mi söylediğinden emin değildim ama tekrar dışarı çıktığımızda onu göremedim. Çoktan gitmiş olmalıydı. Şenlik ateşine doğru yöneldiğimde Cooper bileğimden tutup hafifçe gülümsedi. “Hadi buradan sıvışalım.”

“Olur.”

Aramızda birkaç santim boşluk bırakarak yürümeye başladık ama bedenlerimiz hafifçe değdiğinde Cooper elini uzatıp parmaklarımızı birleştirdi. Kolum karıncalanmaya başladı.

“Bunu daha önce söylemeliydim ama tebrikler,” dedim, onun yanındayken hep göğsümü sıkıp nefes almamı güçleştiren baskıyı görmezden gelmeye çalışarak.

“Ne için?”

“Kazandığın yarışma için. Bu parti onun için düzenlendi, değil mi?”

“Ben de sonunda kızı kaptığım için tebrik ediyorsun sanmıştım,” dedi. Derin bir nefes aldığımdaysa kafasını eğip ekledi, “Ama teşekkür ederim.”

Evinden uzaklaştıkça partinin sesleri de yavaşça azalmaya başladı. Işıklardan ve arkadaşlarından, geri dönmekten uzaklaşıyorduk.

“Misafirlerin var,” dedim sonunda, kumsaldaki palmi-yelerden birinin altında durarak.

“Bu benim partim,” dedi. “Ayrıca, insanlar gitmeye başlıyor. Biz geri dönmeden hepsi gitmiş olur.”

“Sen de müşterilerin hakkındaki kuralını çiğnemek için partini terk ettin,” diye fısıldadım.

Donakaldı. Dudaklarım tatmin olmuş bir gülümsemeyle gerildi. Havalı, sakin ve kendine hâkim Sörfçü Çocuk, benim söylediğim bir şeyden etkilenmişti. Maalesef ki bu fazla uzun sürmedi. Cooper parmaklarımı daha sıkı tutarak vücutlarımız arasındaki mesafeyi kapattı. Her hareketi kontrollüydü. Dudakları aralandığında her zamanki gibi beni sorgulayacağını, gerçekten istediğim şeyin kendisi olup olmadığını soracağını düşündüm. Ama bunun yerine sırtımı ağaca dayayıp ellerimi kafamın üstünde birleştirdi. Ağacın gövdesi avuçlarımı sıyırmıştı.

Her yerimiz; bedenlerimiz, dudaklarımız, dillerimiz birleşti. Cooper hindistancevizi ve tuzlu su kokuyordu. Şu anda her şeyden çok, onun kokusunun vücuduma sinmesini istiyordum. Beni kendisiyle birlikte yere çekip üstüne oturttuğunu neredeyse fark etmedim bile.

Başparmağını iç çamaşırımın ortasına bastırdığında ne-redeyse kendimi kaybediyordum.

Ağzımı ağzından ayırıp, “*Bunu* çok uzun zamandır yap-madım,” diye fısıldadım.

Elini çamaşırmıdan çekerek yüzümü ellerinin arasına alıp parmaklarını saçlarıma daldırdı. “Biliyorum.”

“Cooper, seninle sevişmeyeceğim, en azından burada değil.”

“Tanrım, Wills, günlerdir birbirimizi mahvediyoruz. Ama üstümüzdekileri yırtıp atacağımız son yer burası. Aç-gözlü olduğumu söyleyebilirsin çünkü senin tatmin çılgılla-rını duyan tek kişi olmak istiyorum,” diye fısıldadı sert bir sesle. Sonra nefesimi bile veremedi ağzımı dudakları ve di-liyle kapattı.

Nefes almak için geri çekildiğimde dizlerimi yan taraf-larına bastırıp parmaklarımı sarı saçlarına soktum. O da kal-çamı sıkarak sırttı ama her zamanki rahat, alaycı gülüş-lerinden değildi bu. Hüsrana doluydu.

“Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştın,” dedim.

Boğuk bir sesle gülüp doğruldu ve beni hiç bırakmaya-cakmış gibi kollarını etrafıma sardı. “Bu gece buraya gelmen oyunu değiştirdi.”

BÖLÜM ON İKİ

Cooper'dan sörf dersleri aldığım iki hafta boyunca onun yatak odasını ve evindeki, çamaşır odası, mutfak ve alışveriş alanı dışındaki odaları görmemiştim. Bu geceye kadar.

Kumsala döndüğümüzde parti bitmiş, millet dağılmıştı. Paige'in bununla bir alakası olduğunu hissettim ama Cooper beni veranda kapısından içeri sokup kapıyı arkamızdan kilitlerken ona bir şey demedim.

"Çok sessizsin, Wills," dedi, geri geri yürüyerek beni merdivene yönlendirirken parmakları nazikçe benimkileri çekiyordu. Peşinden giderken her adımında nabzımın daha da hızlandığını hissediyordum.

"Sessiz olmamı sevdiğini sanıyordum," diye takıldığım da duraksadı. Basamakların ortasında durup döndü ve dilinin ucunu altdudağıma değdirdi. Kalan altı basamağı çıkarken elimi dudağıma götürdüm.

“Bu akşam sessiz olmanı istemiyorum,” dedi.

Cooper yatak odasının kapısını kapatıp beni kucağına aldı ve beyaz elbisemin üstünden kalçalarımı kavradı. Ben de kollarımla bacaklarımı ona sardım.

“Bir şey söyleyeyim mi, Wills?” diye sordu aksanlı, kısık, seksi bir fısıltıyla.

“Hayır,” dedim dürüstçe. Sadece ben hiçbir şey düşünemez hale gelene dek beni öpmesini istiyordum.

Bedenimi sertçe duvara yasladığında birkaç metre ötedeki şifonyer sarsıldı, üstündeki eşyalar devrildi. “Bunu ilk gecedan beri istiyorum.”

“Tahrik olmuş halde eve döndüğün gecedan beri mi?” diye sordum soluk soluğa.

Ellerimden birini boynundan çekip bacaklarımı gövdesine iyice bastırdığımda sırtarak bileğimin iç kısmını öptü. “Daha öncesi.”

Diğer elini külotumun elastik çizgisinde dolaştırdığında inledim. “İlk gecemiz oydu,” dedim. Ve o gecenin üzerinden sadece on iki gün geçtiğini hatırlatmak için çılgık çılgıca bağırarak vicdanımı görmezden geldim. Bundan daha erken ilişkiye giren insanlar da vardı.

Evet, bu doğru. Bu yüzden, siktir git vicdan, diye düşündüm.

“İlk tanışmamız,” dedi.

“Öğle yemeği mi?” diye cıyıkladığımda yavaşça başını salladı. Sonra dudaklarını benimkilere yapıştırarak şaşkınlığımı unutturdu.

“İçinde olmak istiyorum, Willow. İçindeyken yüzünü izlemek istiyorum. İç çekişlerini, benim için tatmin oluşunu görmek istiyorum. Ve Willow?”

Yine tam adımı kullanıyordu.

“Evet?” dedim.

Beni bırakıp karşımda ayakta durdurdu ve dengede kalmam için ellerini omuzlarıma koydu. Sanki bir mıknaş tarafından çekiliyormuş gibi otomatik olarak ona doğru hareketlendim ama başını iki yana salladı.

“Eğer emin değilsen bana şimdi söylemelisin,” dedi.

“Seni istiyorum, Cooper. Artık başka ne halt istediğimi bile bilmiyorum ama şu anda bunu yapmak istiyorum.”

Ona tek gereken de buydu. Kollarını bana sarıp bedenimi bedenine yapıştırarak kral boy yatağına yöneldi. Beni yatağın kenarına oturtup, battaniyeler kalçalarımın etrafında toplanana dek geriye doğru iterken içimi çektim.

“Çok tatlısın,” dedi. Üstüme doğru emeklerken bedeninin hareket edişi gördüğüm en şehvani manzaraydı. Beni altına çekip dudaklarımı acıtana kadar öperken boğuk bir çığlık attım. “Rahatla.”

“Sen ne yapacak...”

“Sadece... rahatla, Wills.”

Bacaklarımdan yukarı, kalçalarımın iç kısmına doğru ilerleyip ortada duran parmakları tenimi yakıyordu. Nefesim kesildi. Parmaklarını külotuma sürdüğünde doğrulmaya çalıştım ama kalçamı sıkı.

“Rahatla. Seni incitmeyeceğim.”

Bedenimi incitmezsin ama ya kalbimi?

Kendimi tekrar yastıkların üstüne bıraktım ve Cooper çamaşırmı indirirken gözlerimi kapattım. Tavan vantilatörünün üflediği soğuk, çıplak tenime değince ürperdim. Gırtlığından sert bir ses yükseldiğinde dudağımın kenarı seğirdi. “Soğuk.”

“Gözlerini aç, Wills.”

Gözlerimi açıp ona baktığım anda kafasını bacaklarımın arasına gömüp dilini tenime bastırdı. “Mmmmm,” diye inledim. Yatak örtüsünün arasına giren ellerimi kaldırmak istedim ama parmaklarını bileklerime doladı.

“Şu anda yalnızız ve bunu senden duymam gerek,” dedi hırlar gibi. “Benim için kendini bırak, Wills. Lütfen.”

Bu gecedен sonra her ne olursa olsun bu sözcüklerin hayatım boyunca aklımda kalacağını hissediyordum. Bu yüzden kafamı salladım. “Tamam.”

Cooper tekrar eğildi. Bacaklarım omuzlarındaydı ve topuklarım sırtında ileri geri oynuyordu. Uzuvarım hissizleştiğinde Cooper homurdandı, rahatladığımda içini çekti, bedenim tekrar gerilip ateşli ağzının altında gevşediğinde dudaklarından kısık, seksi bir inilti yükseldi.

“Cooper?”

“Efendim?” Dudaklarıyla elbisemi sıyrıp tenime öpücükler kondurarak yukarı doğru ilerledi.

“Beni tekrar öp,” dedim.

Dudaklarıma ulaştığında kendi tadımla karışık nane tadı aldım ve elbisemi kafamdan çekebilsin diye otururken ürper-

dim. Elbise yatağın yanına düştü. Cooper dantelli sutyenimi belime doğru çektiğinde soğuk esinti yüzünden tekrar ürperdim ama sonra Cooper göğüslerimi ağzıyla örterek beni ısıttı, çılgına çevirdi.

“Cooper, lütfen?” dedim nefes nefese. Nemli tenime doğru homurdandı. Benden ve yataktan uzaklaşmaya başladığında kendimi yumuşak çarşafa bıraktım. “Nereye gidiyorsun?” diye mırıldandım.

“Işıkları açmaya. Sana her şeyini görmek istediğimi söylemiştim.”

Kalbim birden çok farklı sebeplerle gümbürdemeye başladı.

“Işıkları açma!” diye fısıldadım telaşla. Dizlerimin üstünde doğrulduğumda döşek birazcık içeri göçtü. Cooper bana bakmak için döndüğünde bileğini yakaladım. “Lütfen... Işık olmasın,” diye yalvardım, sesimin bu kadar çaresiz çıkmasına şaşırarak.

Göğüslerimin arasındaki hassas noktayı öpmek için eğildiğinde kolumu ona sardım. “Sen çok güzelsin, Wills. Ve ben seni *istiyorum*. Kesinlikle...”

Yanılıyordum.

Ben güzel değildim.

Hasarlıydım.

Bunu unuttuğum için kendimi aptal gibi hissediyordum.

“Işık istemiyorum,” diye fısıldadım.

Elleriyle kalçalarımı sıkıca kavrayarak beni geri yatırdı, üstüme eğildi ve tenime doğru, “Bunun beni ne hale getirdi-

ğini biliyor musun? Çıplaksın ve çok utangaçsın,” diye mırıldandı. Onu ne hale getiriyorsam bu, öfkeyle ilgili değildi. Sesinde sadece şaşkınlık vardı, seksi ve birazcık sertti.

Ona hep böyle utangaç olmadığımı söyleyecek cesaretim yoktu. Eğer işler farklı olsaydı, bedenimdeki yara izi olmasaydı muhtemelen odadaki bütün ışıkları açmak için yataktan fırlayacak kişi ben olurum.

Öpücükleri göbeğime doğru ilerledi, o kadar yumuşaktı ki tenime tüy değdiriliyormuş gibiydi. İçgüdüsel olarak kollarımı karnımın alt kısmına sardım. Gerçi sutyenim, son düşüşümün hatırlatıcısı olan korkunç yara izini kapatıyordu. Dudaklarını bileğime değdirirken gözlerime baktı.

İhtiyaç ve hüsrana karışımı bir duyguyla inledim.

Niye bu kadar zor olmak zorundaydı?

“Willow... İyi misin?”

“Seni istediğimi biliyorum,” dedim kararlı bir şekilde.

Bu onun için yeterli olmalıydı çünkü komodininin çekmecesinden bir prezervatif çıkarıp taktı ve yatağa uzandı, ona doğru gitmem için işaret etti. Beni üstüne çekip içime girdiğinde nefesimi tuttum. Yüzümü nazikçe ellerinin arasına alarak göğüslerimiz ve alınlarımız değene kadar beni kendisine çekti.

“Seni bırakmak istemiyorum, Wills,” diye fısıldadı, yüzümü bırakıp kollarını etrafıma sararken.

Ölmek üzereydim. O kokusu, içimdeyken bana hissettirdikleri, nefes alış verişleri ölümüne neden olacaktı.

Parmak uçlarımı omuzlarına batırdım ve elimin altında

yara izini, kalbimin üstünde kalp atışlarını hissettim. “Bırakmanı istemiyorum,” dedim soluk soluğa.

Sonrasında sadece ten, ter, dil ve ellerden ibarettik. Sadece bedenlerimiz ve gümbürdeyen kalplerimiz vardı.

En sonunda birbirimize yapışık halde kaldık. Saçlarım gövdesine yapışmıştı, Cooper da kolunu korumacı bir şekilde bana sarmıştı. Gözleri kapalıydı. Tavan vantilatörünün dönüşünü izlerken başımın dönmesinin nedeninin bu mu, yoksa Cooper mı olduğunu merak ettim. Tekrar doğru düzgün nefes alabildiğimde bakışlarımı Cooper’a çevirdim ve sebebin o olduğuna karar verdim.

Her zaman oydu.

Giysilerimi bulmak için yataktan kalkmaya yeltendiğimde Cooper döndü ve beni durdurmak için ellerini kalçalarımına koydu. Yine de kalkıp bacaklarımı yatağın yanına yaslayarak nefes almaya çalıştım. Cooper belimin alt kısmına bir öpücük kondurdu.

Sonra dilini omurgamda kaydırıldı.

Sonra ensemdeki saçları çekip oraya da dokundu.

“Nereye gidiyorsun?” diye mırıldandı.

“Üstümü giymeye...”

Ona bakmam için beni döndürdü ve karanlıkta gözlerimi inceledi. “Neden?”

“Beni eve götürebilesin diye.”

“Eve gitmek mi istiyorsun?”

“Hayır, ama...”

“O zaman sorun ne?” diye sordu sert bir sesle. İrkildi-

ğimi gördüğünde mavi gözleri yumuşadı. Ardından beni yatağa çekti, ikimiz de dizlerimizin üzerine oturduk. “Ben seni kullanıp sonra def olup gitmeni söyleyecek erkeklerden değilim, Wills. Artık benimlesin.”

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Yaşadıklarımız ne anlama geliyordu onu da bilmiyordum. Ama bir kahkaha atıp titrek sesle, “Birlikte olduğumuzu kim söyledi?” diye sordum.

Kollarımızı birbirimize dolayarak yastıkların üstüne düştüğümüzde yüzünü saçlarıma gömüp iç geçirdi. “*Sen* söyledin, güzel kız.”

BÖLÜM ON ÜÇ

En son ne zaman birinin yanında uyandığımda gece olanların detaylarının kahrolasıca bir bulanıklık halinde olmadığını hatırlamıyordum. Ama Cooper'ın odasının penceresinden süzülen güneş ışıklarıyla, bedeninin her santimini üstümde hissederek uyandığımda dün geceki bütün dokunuşlar, tatlar ve sesler zihnime hücum etti.

Bu nedenle, Cooper'ın yatağında uyandığım ve kollarının arasında, parmak uçlarımı yan tarafındaki dövmede dikkatlice gezdirdiğim bu pazar sabahını, yıllar önce Tyler'la yaşadıklarımın sonu ilk kez tamamen uyanık olduğum zaman olarak kabul etmeye karar verdim.

Ve yolculuğun sonunda uyumak, rüya görmek.

Cooper, ellerimi göğsünden omzuna doğru ilerletmeye başlayana kadar gözlerini açmadı ama sırtındaki yaraya do-

kunamadan önce parmaklarımı yakalayıp uzun bir süre yüzüme baktı. Geçen gün arabasında Tyler hakkında konuştuğumuz zaman bana söylediği şeyi bu sefer ben ona söyledim. “Birisi senin canını yakmış.”

Bakışları dudaklarıma kaydı, sonra parmaklarımı kendi dudaklarına götürdü. “Çocukken geçirdiğim bir kazadan kalma bir şey sadece,” dedi.

“Avustralya’da mı?” diye sorduğumda çenesini hafifçe kaldırdı. Dişlerini başparmağıma nazıkçe sürtüp ucunu emdi. “Yalan söylüyorsun.”

Parmağımy gönülsüzce ağzından çıkartıp üstdudağına sürdü. Bu o kadar ateşli bir hareketti ki ciğerlerimdeki bütün nefes boşaldı zannettim. “Niye öyle düşünüyorsun?” diye sordu.

“Gözlerin yüzünden.”

Boğazını temizledi. “Ne olmuş gözlerime?”

“Direkt olarak gözlerime bakıyorsun.”

Bununla birlikte kafasını kaldırdı ve homurdanarak ellerini saçlarından geçirdi. “Gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sorduğunda kafamı hafifçe salladım. Kalkıp sırtını yatak başlığına yaslariken burun kemerini sıktı. “Peki.”

Bu tek kelimedede öyle fazla duygu yüklüydü ki sersemlediğimi hissettim. Kahretsin. Çok baskı yapmıştım. Yatakta yüzüstü dönüp dirseklerime dayandım. “Cooper... Anlatmak zorunda değilsin,” diye fısıldadım. Parmak uçlarıyla yüzüme dokunmak için uzandığında ürperdiğimi hissettim. “Zorunda değil...”

“Şşş, Wills,” diye mırıldandı, dudaklarını şakağıma değdirmek için eğilerek. Geri çekildiğinde gülümsüyordu. “On yaşımdayken babam beni oltayla dövüştü.”

“Beni kafaya aldığını biliyorum, bu yüzden...” Ama sonra sırtışını ve gamzesini, yüzündeki rahat ifadeyi geçince gözlerinde gördüğüm şey yüreğimi dağladı. Bakışları bomboştu.

Benimle kafa bulmuyordu.

Zorlukla yutkunup kafamı çevirdim ama Cooper hemen çenemi tutup yüzümü zorla kendisine çevirdi.

“Bunu benim için üzöl diye söylemedim. Bu sadece bir gerçek. Babam benden nefret ediyordu... Beni istemiyordu.” Bunu söyleyiş şekli –sörfe mi yoksa ayakta kürek çekmeye mi gidelim diye tartıştığımız zaman kullandığı ses tonunu kullanmıştı– midemin ekşimesine neden oldu. Gırtlığımdan boğuk bir ses yükseldi. “İşte yine yapıyorsun, kötü hissediyorsun,” diye mırıldandı.

“Babanın seni oltayla dövdüğünü söyledikten sonra nasıl hissetmemi bekliyorsun ki?”

Gözlerini kıstı. “Benden daha berbat çocuklukları olan insanlar var. Annem beni seviyordu. Tek ihtiyacım olan da buydu. Kahretsin... Hâlâ ihtiyacım olan bu.”

Ama annesi artık yoktu. Bunu bana daha önce söylemişti. “Üzgünüm Cooper. Çok, çok üzgünüm.”

Yatakta aşağı kayıp beni kollarının arasına aldı ve sertliğini kalçama bastırdı. Bedenimi örten yatak örtüsünden yakınarak kürekkemiklerimin arasındaki noktayı öptü.

“Üzgün olduğunu söylemeyi kes...” diye başladı ama sonra sustu. Sol omzuma düşen saçlarımı nazikçe kenara çekti, sonra bütün ağırlığını üstüme vermemeye dikkat ederek beni incelemek için eğildi. “Etraf aydınlıkken görebildiğimiz şeyler harika,” dedi kısık sesle. Sonra dilini, sol kulağımın arkasındaki yumuşak tene yazılmış dövmenin üstünde gezdirdi.

Ürperdim ve parmaklarımı çarşafa geçirdim.

“Beş, dokuz, on,” diye fısıldadı. “Anlamı ne?”

Omzumun üstünden gözlerine bakmak için kafamı çevirdim. “Bir tarih. Sevdiğim birini kaybettiğim günün tarihi.” Ona karşı böyle dürüst olduğum için kendime şaşırmıştım.

Bu dövmeyle kafam iyiyken yaptırmıştım. Bunu görünce annemin tepesi atmıştı.

“İki şeye birden sahip olamazsın, Willow. Bu sırrı saklamayı istiyorsan gidip onun doğum gününü gösteren lanet bir hapishane dövmesi yaptıramazsın,” diye tıslamıştı.

“Bu bir hapishane dövmesi değil,” diye karşılık vermiştim sertçe. *“Ne anlama geldiğini de kimse bilmiyor.”*

“Bu mesele ortaya çıkmasın diye çok fazla zahmete katlandık,” diyerek babamla ikisinin beni Oregon’daki kuş uçmaz kervan göçmez bir yere, annemin üvey annesiyle birlikte yaşamaya gönderdiklerini hatırlatmıştı. *“Lütfen biraz iyilikbilir ol.”*

“İyilikbilir mi? Bana kahrolasıca bir anlaşma imzalattınız. Oysa benim hiçbir şeyden haberim yoktu.”

Ondan sonra annemle bir ay kadar konuşmamış, bu sü-

renin çoğunu dövme yaptırdığımı bile unutarak geçirmiştim.

Cooper beni acı anılardan çekti. “Ne düşünüyorsun?”

Omuz silktim. “Hiçbir şey.”

“Çarşafımı yırtacaksın,” dedi Cooper sakinleştirici bir sesle, önce dudaklarını, sonra ellerini benden çekerek. Parmaklarımın arasındaki kumaşa bakıp ellerimi serbest bıraktım. “Konuşman için seni zorlamayacağım, Wills. Hiçbir şey yapman için zorlamayacağım. Ama soğan erkeği gibi görünmek pahasına da olsa şunu söylemek istiyorum, senin ağzından çıkacak her kelimeyi dinlerim.”

Yüzümü çarşafa gömerek kafa salladım. Bir dakika sonra kafamı kaldırdığımda dudaklarımın köşeleri küçük bir gülümsemeyle kalkmıştı. “Yatak örtülerin de kız şampuanı kokuyor.”

“Ukala,” dedi beni yatakta döndürerek. Dudaklarımız ve dillerimiz birleşirken midemdeki sancı bacaklarımın arasına doğru inmeye başladı. Kendimi tekrar onda kaybetmek istiyordum.

Tekrar tekrar.

Çantamda titreyen telefonumun sesini daha fazla duymazdan gelmemeye karar verince yataktan kalktım. Kevin’den birkaç arama vardı ama en yeni bildirim Jessica’nın mesajıydı.

10.39: Sana dün gece yaptığım bir şeyi söylemem gerek, meşgul müsün?

Görünüşe göre geçen gece film çekimleriyle ilgili korkularımı unutmamı söylediğini unutmuştum.

Cooper yataktan çıkıp çıplak halde odadaki minik banyoya giderken omzunun üstünden bir gülümseme atarak dizlerimi titretti. Bir saniye sonra borulardan akan suyun ıslığı duyuldu. Duşa girmek için Cooper'ın çıkmasını beklerken yatak örtüsünü üzerime sararak Jessica'ya cevap attım.

10.40: Seni sonra ararım, tamam mı?

Arkadaşım göz kırpan bir gülün yüz gönderdiğinde tamamen kızardığımı hissettim.

Yarım saat sonra ikimiz de duşlarımızı almıştık. Cooper benim için kahvaltı hazırlamayı önerdi.

“Çok iyi bir aşçı değilim,” diye açıkladı, meyve dolgulu hazır çörekler ve taze meyveden oluşan ziyafeti hazırlarken. “Eric de çilekli çörek zulasına elimi sürdüğüm için büyük ihtimalle mızımızlanacak.” Bana tabağımı vermeden önce boş kutuyu çöp kutusuna fırlattı.

“Ben normalde organik *waffle*, ızgara tavuk ve balık yiyerek yaşadığım için bunların muhteşem olduğunu söyleyebilirim.” Masada karşısına oturduğumda bana gülümsedi. “Bu arada, Eric *nerede*?” Ev bütün sabah sessizdi. Eric'in elinde bir fotoğraf makinesiyle her an bir köşeden fırlamasını bekliyordum.

Bu düşünceyle ürperdim.

Cooper portakal suyundan bir yudum aldı. “Paige'in

dairesinde kalıyor. Hafta sonu için... şey... evi bana bırakmak istedi.”

Neyse ki o anda telefonum titredi de Cooper’ın sözlerinin ardında yatan şeyler nedeniyle telaşa düşecek zamanım olmadı. Telefonu kaldırıp ekrana baktığımda Kevin’in, yarın hakkındaki detayları konuşmak için onu hemen aramamı söyleyen mesajını görerek homurdandım. Menajerime şu anda spor yapmakta olduğumu, onu işim biter bitmez arayacağımı yazdım.

Yalan söylüyor sayılmazdım.

Cooper’la kahvaltımızı çabucak bitirdik. İstedğim şey yatağa geri dönmekti ama bunun yerine ondan beni evime götürmesini istedim. Eve varıp arabadan inerken aklıma bir şey gelince kendimi tutamadan konuştum. “Cooper?”

“Hı?”

“Baban sana neden öyle bir şey yaptı?”

Kafasını koltuk başlığına dayayarak bana sert bir bakış attı. “Çünkü annem beni ve temsil ettiğim şeyleri ondan daha çok seviyordu.” Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama Cooper açıklamaya girmede. Bunun yerine, “Willow? Yarın sen tekrar o kız olduğunda, ben senin için sadece Hawaii’li sörfçü çocuk mu olacağım?” diye sordu.

Sözleri alaycı olsa da ses tonunda, boğazımın kurumasına neden olan bir ciddiyet vardı. Koltuğuma geri dönüp, sokağın sonunda basketbol oynayan çocukları güneş nedeniyle yalnızca bir bulanıklık halinde görene dek dümdüz ileri baktım. Hayır, dün gecedan ve bu sabahdan sonra Cooper’ın

benim için *herhangi biri* olmasını hayal bile edemiyordum.

“Ben ilişkiler konusunda iyi değilimdir,” dediğimde nefesinin kesildiğini hissettim. “Bana söylediklerine bakılırsa sen de değilsin. Ama bu, seni daha fazla istememe engel olmuyor.”

Arabanın konsolu ikimizi ayırsa da Cooper bana yaklaşıp yanağımı okşadı. Mavi gözleri benimkilere dönünce bedenimdeki bütün sinirler titreşti. Tanrım, ne zaman bu hale gelmiştim?

Ne zamandır onu bu şekilde istiyordum?

Onun beni isteyip istemediğini umursamaya ne zaman başlamıştım?

Tekrar konuştuğumda sesimde bir ağırlık vardı. “Ben... senin Hollywood’dan nefret ettiğini biliyorum. Bunu aleni-yete vurursak mahvolursun, bu yüzden...”

Kafasını iki yana sallayarak elini çene hattımdan çeneme doğru kaydırды. “Ben saklanmak istemiyorum. Fotoğraf makinesi olan dangalaklardan da korkmuyorum.”

“Bunun hakkında hiçbir fikrin yok.”

Kafasını yana eğerek dudaklarını büzdü. “Bana ne yapsınlar buna katlanabilirim. Asıl endişelendiğim sensin.”

“Bunlar artık beni rahatsız etmiyor,” dedim.

Yalancı.

Rahatsız olmuyorsan neden Hawaii’ye geldiğinden beri ismini Google’da aratmadın?

Kendimi toplamak için derin bir nefes aldım. “Çekim-

lerin ilk haftasını bir atlatalım, olur mu?” Uzanıp yanağını okşadım. “Ve bunun tadını çıkaralım.”

Bir an için benimle tartışacakmış, bana gülüp saçmalamamamı söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra yavaşça kafa salladı.

Beni öptükten sonra evin ön kapısına kadar yanımda geldi. Onun gidişini izlerken hayatımdaki bir ilki daha yaşadığımı fark ettim.

Bu, yetişkin hayatımdaki ilk normal ilişkimdi.

Öğleden sonra nihayet Kevin’ı aradığımda yarın sabah önemli oyuncularla birlikte bir basın toplantısına katılmam gerektiğini öğrendim. Kariyerimde ikinci kez, birlikte çalışacağım insanların hiçbiriyle önceden tanışmamıştım. Normalde şimdiye kadar tanışmalar, ekran kimyası testleri gibi şeyler için onlarla çoktan buluşmuş ve hatta çoktan bıkmış olurdum.

Görünüşe göre James Dickson bana çok güveniyordu.

Kevin’la konuşmamdan kısa süre sonra annem aradı. Orijinal film, ilham kaynağı olsun diye arka planda oynarken ben de senaryoyu çalışıyordum.

“Bugün *Leah Dishes Hollywood*’un ana sayfasına baktın mı?” Ünlüler hakkında yazan, benden nefret eden blogdan bahsederken annemin sesinden heyecan akıyordu.

Gözlerimi devirdim. “Senin sesini duymak da çok güzel anne.”

“Bakmadın sanırım.” Sesinin tonundan yüzünün düştüğünü anlayabiliyordum.

“Benimle dalga geçilen şeyleri okuma alışkanlığım yok.” Ama her nedense kahve sehpasındaki MacBook’umu almış, annemim bahsettiği siteyi aramaya başlamıştım bile. Sayfa yüklendiğinde neredeyse dört yıl önce *Karanlıkta* filminin premiyerinde Tyler’la birlikte çekilmiş fotoğrafımı gördüm. Aynı koyu kahverengi saçlar, aynı yeşil gözler, aynı büzük dudaklar. Ama sağ tarafımdaki adama duyduğum aşkla yüzüm o kadar canlıydı ki bunu görmek yüreğimi acıtmıştı.

Avery, Hilary Norton Rolünde

Başlığın hemen altında 80’lerin sonunda çekilen orijinal *Medcezir*’in başrolündeki muhteşem aktrisin film tanıtımı sırasında çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Sarı saçları omuzlarına yayılmış Norton, elinde kahverengi bir sörf tahtasıyla kameralara sırtıyordu.

Annem film hakkında ne kadar heyecanlı olduğundan bahsederken ben sayfada aşağılara indim. Yazıdaki rehabilitasyon, hukuk davaları gibi belirli kelimeler dikkatimi çekti. Ve tabii ki Hilary’yle benim karşılaştırmalarımız da vardı.

Hem de çok fazla.

Yazı, annemin pozitif bir not olarak gördüğü cümleyle bitiyordu. Yazar, hayranı olduğu filmin yeniden yapımını izlemek için sabırsızlanıyordu. Ve Avery’nin böyle klasik bir filmin “seviyesini düşürmemesi” için var olan bütün yüce

güçlere dua ettiğini söylemişti.

“İyi,” dedim, merakıma yenik düşüp yorumları okumadan önce bilgisayarın ekranını kapatarak. Yorumlar hiçbir zaman iyi olmazdı ve şu anda istediğim son şey beni etkileyip, Cooper’la birlikte aştığım onca şeyi mahvetmeleriydi.

“İnsanlar senin hakkında tekrar iyi şeyler söylemeye başladılar,” dedi annem.

“Evet, sanırım,” dedim. Ön kapı vurulunca kafamı kaldırdım ve Miller’ın sinekliğin arkasında durduğunu gördüm. Ona içeri girmesi için işaret ederek parmağımı dudaklarıma bastırdım. “Anne, kusura bakma, kıyafetlerden sorumlu birisi geldi de...”

Annem derin bir nefes aldı. “Onları evine mi gönderiyorlar?”

“Ayvayı yemiş biri olduğunda böyle oluyor,” diye cevap verdim alaycı bir şekilde.

“Saçmalama, sen daha on dokuz yaşındasın.”

“İki hafta sonra yirmi oluyorum,” diye belirttim. Onun doğum günümü hatırladığından emin değildim, yani bu onun için bir hatırlatma olacaktı. Saniyeler sonra telefonu kapattığımızda saçlarımızı yüzümüzden çekip Miller’a özür diler gibi gülümsedim. “Kusura bakma. Annem...”

Kısa kesilmiş saçlarının ortasını kaşıyarak kıkırdadı. “Açıklamak zorunda değilsin, benim de bir annem var.” Bir dakika kadar tuhaf bir sessizlik içinde oturduk, sonra Miller konuştu. “Hazır mısın?”

“Neye?”

Kaşlarını çatıp telefonunun ekranını kontrol etti, sonra cevap verdi. “Bu öğleden sonra kamu hizmetin olduğunu söylemiştin, değil mi?”

Kahretsin.

Ona bunu dün öğleden sonra, Cooper’ın partisine gitme konusunda fikrimi değiştirmeden önce söylemiştim. “Bugün beynim boka dönmüş durumda,” diye açıkladım.

Kızarıp kafasını eğdiğinde homurdandım çünkü dün gece nereye gittiğimi çok iyi biliyordu.

“Şimdi gebereceğim,” diye mırıldandım üstüme eski kıyafetlerimden geçirmek için yatak odama giderken.

Miller, Cooper hakkında bir şey söylemeyecek kadar iyi biriydi. Ama sığınağa vardığımızda derin bir nefes aldı. “Sana göz kulak olmak için işe alındığımı biliyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Eğer bana yine işinde berbat olduğunu söylemeye kalkarsan kafanı koparırım.”

Güldü. “Ah, merak etme, artık senin karşında alarm halindeyim.” Bir kaşımı kaldırdığımda ekledi, “Bana ihtiyacın olmadığını düşünmek istiyorum ama insanlar... çok denge-siz.”

Yüzümü ellerime gömdüm. “Hiç hatırlatma.”

“Söylemek istediğim şu,” dedi Miller tekrar konuya dönerek, “Dikkatli ol. Bunu sana daha önce de söyledim ama sen bana kız kardeşimi hatırlatıyorsun ve incinmeni hiç istemiyorum.”

Onun paparazzilerden ya da sette bir sörf tahtasının üstüne yüzüstü düşmekten bahsetmediğini anlamak birkaç sa-

niyemi aldı. Aşikâr bir şekilde, Cooper'la aramızda olanlardan bahsediyordu. Artık aramızda ne varsa. Ellerimi yüzümden çekip saçlarımı düzelttim.

Buna nasıl cevap verecektim şimdi?

Miller benim için çalışan biriydi. Eski korumam, yattığım çocuk hakkında bana uyarı yapsaydı anında şalterlerim atardı ve onu işten kovardım. Öte yandan Miller eski korumam değildi. O, yapayalnız kaldığımda beni saçma bir lunaparka götüren, kâbus gördüğümde yanımda oturan adamdı.

Bu yüzden ona, arkadaşlarımdan biri düzgün bir nasihat verdiğinde söyleyeceğim şeyi söyledim. "Uyarı için teşekkürler, Miller."

"Şimdi beni kovacaksın."

Kafamı iki yana sallayıp Kia'dan indim, sonra bir elimi kapının kenarına, diğerini kaputa yaslayarak ona baktım. "Hayır. Benimle ilgilendiğinden dolayı sana sarılmamak için kendimi zor tutuyorum sadece."

Bugün hissettiğim tüm duygular felaketim olacaktı.

BÖLÜM ON DÖRT

“Las Vegas’tan Skye soruyor: ‘Willow, filmin yeniden yapımında oynayacağını öğrendiğinde nasıl hissettin?’ diye sordu moderatör.

Bu rolü almazsam bir daha hiçbir rol alamayacağımı hissettim, diye düşündüm.

Adama göz alıcı bir tebessüm gönderip mikrofonumu kaldırdım. “Heyecanlandım ve –bana gülmeyin– korktum. Hayatınızda hiç sörf tahtası kaldırdınız mı bilmiyorum...” İç çekip dramatik bir şekilde alnımı ovaladım, “...ama kafanıza çarptığında çok ama çok acıtıyor.” Dışarıda kurulan sahnenin önündeki fanlar kahkahalara boğuldular ve telefonlarının kamera flaşları arka arkaya patladı.

“Ama cidden çok heyecanlıyım çünkü oyuncular harika, senaryoysa inanılmaz. Bu mükemmel filmde oynamak için sabırsızlanıyorum,” dedim.

Kendimi aptal durumuna düşürmeden daha kaç sıfat kullanabilirdim acaba?

Kumsalda düzenlenen basın konferansının yirminci dakikasındaydık ve son on dakikadır, filmdeki başrol erkek oyuncusu olan Justin Davies masanın altından bacağıma dokunmaya çalışıp duruyordu. Yüzüme yapıştırdığım gülümsemeyi silmeden ona doğru eğilip mırıldandım, “Yarın çekime başladığımızda o kahrolası burnunu bir sörf tahtasıyla kırsam çok yazık olurdu, değil mi?”

Elinin tersiyle yüzümü okşadığında kameralar çılgına döndü.

Aşağılık herif.

“Vay vay, Justin’le Willow arasında film dışında da mı romantizm filizleniyor yoksa?” diye sordu moderatör kalabalığa. Fanlar çılgınca tezahürat yaptılar.

Justin’in parmaklarını sertçe sıkıduğında çocuk bana bakıp ela gözünü kırptı.

Kalabalık sakinleştiğinde moderatör konuştu. “Green-ville, Teksas’tan Mitchell soruyor: ‘Rolünüz için nasıl hazırlanıyorsunuz?’ Justin’le başlayalım.”

Justin rastalı kafasını yana doğru eğip (tanışmamızdan kısa süre sonra bana saçlarına adanmış fan siteleri olduğunu söylemişti) özgüvenli bir şekilde kalabalığa baktığında neredeyse gözlerimi devirecektim. “Orijinal filmi izlediyseniz Chad’in bir fotoğrafçı olduğunu biliyorsunuzdur. James Dickson ve ben, hikâyeyi biraz değiştirip benim de Willow’a katılmama karar verdik.”

Dönüp ona bakarken şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. O da mı Cooper'la çalışmıştı? Justin göz kırptı ve sorumu duymuş gibi konuştu. “Gençken biraz sörf yapmıştım, bu yüzden tekrar yapmak kolay oldu. Bu arada, haydi sözü Willow Avery’ye verelim. Bugün muhteşem görünüyor, değil mi?”

Hayatımda daha önce hiçbir insanı böyle boğmak istememiştim.

Moderatör dikkatini bana verdi. “Peki ya sen Willow?”

Elimi, bu sabah daha kargalar bokunu yemeden evimde beliren kuaförün güzelce kabarttığı kahverengi saçlarımdan geçirdim. “Benim için, Justin için olduğu kadar kolay değildi. Son birkaç haftayı buradaki harika bir sörf eğitmeniyle, Cooper Taylor’la çalışarak geçirdim. Bir ya da iki dalgayı alt edebiliyorum ama iki saniye sonra kalçamın üstüne düşüyorum tabii. Ama çalışmalarımız devam ediyor.”

Yorumum kalabalığı bir kez daha güldürdü. Onlara bekledikleri tebessümü gönderdim.

“Cooper Taylor’dan bahsetmişken,” dedi moderatör. Nefesimin kesildiğini hissettim. “Hilary Norton’ın tek çocuğuyla birlikte çalışmak nasıldı?”

Gözlerimi kırıştırdım. Ve bir anlığına tam anlamıyla dilim tutuldu. *Hilary Norton’ın tek çocuğuyla birlikte çalışmak nasıldı?* Bu adam benim Cooper’ımdan mı bahsediyordu?

Onu bu şekilde düşündüğümde omurgamdan bir ürperti geçti.

Hiç kem küm etmeden cevap verdim. “Harika bir ça-

lışma ahlakı var. Her gün, günde üç ya da dört saat çalıştık.” Ve bana ölmüş annesinin rolünü oynayacağımı hiç söylemedi. “Hâlâ gidecek çok yolumuz var ama eminim ki normalde dublörlerin yapacağı şeyleri harika bir şekilde yapacağım.”

Moderatör Justin’e ve yardımcı oyuncularından birine döndü ama yüzümü ve bedenimi saran karıncalar nedeniyle bana soru yöneltmeler de duyamazdım.

Cooper, Hilary Norton’ın oğluydu.

Üzücü olan şey şuydu ki burada oturup gittikçe daha çok öfkelenirken, buna hakkım olup olmadığından emin değildim. Sonuçta bu mesele hiç gündeme gelmemiştii ama Tanrım, kandırılmış gibi hissetmemek çok zordu.

Çünkü Hilary Norton –Cooper’ın annesi– da beni rehabilitasyona gönderen aynı pislikten aşırı doz almasıyla biliyordu.

Ders için Cooper’ın evine vardığımızda ve Miller, artık basın radarında olduğum için yanımda kalması gerektiğini söylerken öfkem kaynama noktasına ulaşmıştı. Miller birkaç adım arkamızdan bizi takip ediyordu. Cooper’la birlikte kumsalda ilerlerken aramıza elimden geldiğince fazla mesafe koydum.

Cooper sempatik bir şekilde gülümsedi. “Basın toplantının kötü geçti herhalde?” diye sordu.

Gözlerimi kısarak burnumdan alaycı bir nefes verip adımlarımı hızlandırdım. “Nereden başlasam? İlk olarak, azgın rol arkadaşım kendini tanıtır tanıtmaz karavanındaki yeni koltuğunu test etmek için onunla sevişip sevişemeyeceğimi sordu.”

Cooper bana yetiştiğinde yüzü kapkaranlıktı. Sörf tahtasını yavaş, kontrollü hareketlerle deniz kıyısına yerleştirdi. “Sana dokundu mu?”

“Merak etme, onu sette kafasına sörf tahtasıyla vurmakla tehdit ettim,” dedim. Cooper gülümseyip bıyık altından bir şeyler mırıldandı. Sonra kollarımı göğsümde kavuşturup sordum, “Annenin kim olduğunu bana neden söylemedin, Cooper?”

Yapılı vücudu gerildi. Bana bakmadan önce tahtasının ucundaki ambleme baktı. “Çünkü bu büyük bir sır değil,” dedi, ilgisizce omuz silkerek.

Yakınımızda duran Miller’ı ya da kumsaldaki diğer insanları umursamayarak yanına, dizlerimin üstüne çöktüm. Ona bakarken gözlerimi kıstım ama bunun nedeni yüzüme çarpan güneş ışığı değildi. Aptal gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

Plaj havlunun ucuyla sörf tahtamın üstündeki bir şeyi siliyormuş gibi yaptım. “Ben bilmiyordum,” dedim sonunda fısıldayarak.

Kaşlarını çattı. “Şuna ne dersin? Hilary Norton benim annemdi ama bunu herkese yaymıyorum. Çünkü onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Çünkü onu mahvettiler, ta ki o kendi kendisini paramparça edene dek.”

“Onlar kim, bilmiyorum ki.”

Gırtlığından öfkeli bir ses yükselirken bana doğru eğildi. “Saçmalama, Willow. Sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun.”

“Dickson senin kim olduğunu biliyor muydu?” diye sordum.

Kaşlarını çatıp kafa salladı.

“Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum,” dedim.

“Neden?”

Tahtamla oynamayı bırakıp gözlerinin içine baktım. “Çünkü annenin filmlerini inceliyor, seninle çalışıyordum ve...”

Parmak uçlarıyla ağzına dokunup kafasını sağa sola salladı. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

Neden değiştiriyoymuş gibi geliyordu o zaman? Tahtamı suya doğru itmeye başladığımda mayomun askısını tutarak beni durdurdu. Ona döndüm.

“Annemin kimliği hiçbir şeyi değiştirmez,” diye tekrar etti.

“Neden beni eğitmeyi kabul ettin?” diye sordum. “Hollywood’dan nefret ediyorsun ve ben, annenin en popüler filminde oynuyorum. Bu canını yakmış olmalı, Cooper. Yani, *kahretsin*, ben bile senin için üzıldüm.”

Konuşmaya yeltendi ama sonra tereddüt etti. Tahtamın kenarını tutan elimi sıkıp devam etmesi için kafamı salladım. “Seni eğitmeyi neden kabul ettiğimi bilmek mi istiyorsun?” diye sordu.

“Lütfen.”

“Çünkü Dickson başka kimsenin seninle çalışmak istemediğini söyledi.”

Yüzüme bir tokat yemiş gibi hissettim. İrkildiğimi gö-

rünce art arda birkaç küfür savurdu. “Bak, Wills, doğru kelimeleri kullanamadım...”

“Hayır, dürüstlüğün için minnettarım,” dedim tahtamı beyaz suya doğru iterek.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi arkamdan.

“Dersimiz var, unuttun mu?”

BÖLÜM ON BEŞ

Ders esnasında Cooper’la aramızdaki gerginlik dayanılmazdı. Birkaç saat sonra Miller kıyıda bana el salladığında rahat bir nefes aldım.

“Gitmem lazım,” dedim Cooper’a, tahtamın üstüne yatıp burnunu kıyıya doğru döndürürken. “Saat neredeyse beş oldu. Oyuncular ve ekiple tanışma toplantımız var, saat yedide başla...”

Yanıma geldiğinde dirseklerimiz birbirine değdi. Tahtamın kenarlarını daha da sıkı tutarak Manş Adaları logosuna baktım. “Biliyorum,” dedi yumuşak ve boğuk bir sesle. “Dickson beni de çağırdı.”

Kafamı kaldırdım. “Gerçekten mi?”

Cooper kaşlarını çatıp dudaklarını bastırdı. Sonra alaycı bir şekilde gülümsedi. “Sanırım annem sayesinde davet edilecek kadar önemli biriyim,” dedi.

Geri çekildim ve sesim çatallanmasın diye derin bir nefes aldım. “Ben öyle demek istememiştim. Ve annene olanlar yüzünden üzgünüm. Ben sadece...” Söyleyecek bir şey bulamayınca tahtamı ilerletmek için kollarımı suda hareket ettirdim.

Beni bırakmak istemiyordu, bu yüzden hemen yanıma geldi. “Sen sadece ne?” diye sordu, burun delikleri genişleyerek.

“Keşke seninle başlamadan önce onun kim olduğunu bilseydim.” Sırtımı hafifçe kamburlaştırıp bulanık gözlerle kıyıya baktım. “Keşke sorsaydım ya da başka bir şey yap-saydım. Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. Cooper’dan uzaklaşmam gerekiyordu. Daha fazla çam devirmeden hemen uzaklaşmalıyım.

Huzursuz bir şekilde içini çekti. “Bu ona olanları değış-tirmezdi.”

Evet, değıştirmezdi.

“Üzücü olan ne biliyor musun?” diye devam etti, tahtasını benimkine yaklaştıırken. Omzunun üstünden bakıp cevap vermemi bekledi.

“Ne?”

“Hâlâ seni evime götürüp içine girmek istiyorum, ta ki...”

Tahtamın üstünde oturup bacaklarımı iki yanından sarkıttım. “Ta ki ne?” diye sordum. O da oturma pozisyonuna geçip tahtamı kendisinininkine doğru çekti. Dengede kalabilmek için bacaklarımı tahtanın kenarlarına sıkıca bastırdım.

“Ta ki kendimi unutana dek,” diye mırıldandı. “Ya da kahretsin, senin tadını unutana dek.”

Kıyıdan hâlâ birkaç metre ötedeydik, bu yüzden hiç kimse parmak uçlarını *tankinimin* üstünden göğsüme değdirdiğini, göğüs ucumun da buna aniden karşılık vererek sertleştiğini göremezdi. Kızardım, bir an için nefesimi tuttum, sonra gevşedim.

“Bu gerçekten yapmak istediğin bir şey mi?” diye fısıldadım. Bakışları, kafamdan başlayıp bedenimin her santiminde dolaşırken göbeğimin açıkta kalan yerini kapatmak için *tankinimin* üst kısmını aşağı çektim.

“Asıl soru şu, bu senin gerçekten istediğin şey mi?” diye sordu.

“Olanlardan sonra yanımda olmanın seni rahatsız edip etmediğini bilmek istiyorum sadece,” dedim tek nefeste. Kaşlarını çatığında gözlerimi kapattım. “Bana söyletirme şimdi.”

“Lanet soruna cevap vermemi istiyorsan sen de söyleyeceksin.”

Gözlerimi açıp kısarak ona dik dik baktım. “Benim bir geçmişim var Cooper ve korkutucu olan...” Onun benim için ne anlama geldiğini tanımlamak için doğru kelimeyi aradım, sonunda bir iç geçirdim. “Benim için kötü hissettiğinden dolayı bana yaklaşmış olmandan korkuyorum.”

İfadesi değişti ve anlaşılmaz bir hal aldı. Tahtamı işaret etti. “Başka bir dalga vurmadan kıyıya dönelim.”

Dişlerimi sıkarak tahtamın üstüne uzandım ve kıyıya doğru ilerlemeye başladım. Kollarım ve bacaklarım tir tir tit-

riyordu. İkimiz de karaya vurduğumuzda Cooper bana asık bir suratla baktı. “Bir süreliğine korumandan kurtul. Konuşmamız gerek.” Yerimden kıpırdamayınca burnundan derin bir nefes alıp bronz kollarını göğsünde birleştirdi. “Eğer beni şimdi dinlemezsən Wills, Dickson’ın partisinde her şeyi açıklarım.”

Bir plaj havlusunun üstüne oturmuş, sabırla beni beklemekte olan Miller’a doğru giderken öfkeden kuduruyordum ama yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. “Cooper’la birkaç dakika konuşmak için içeri giriyorum.” Bir kaşını kaldırdığında zorla gülmeye çalıştım. “Sörf ve film hakkında. Sen... bilmiyorum... alışveriş alanında Eric ve Paige’le takılabilir misin?”

Yüzündeki endişeli ifadeyi hiç değiştirmeyen Miller, “Tabii, Willow,” diye mırıldandı.

Cooper’ın evine girdiğimizde Miller, Eric ile Paige’in iki yeni öğrencinin –görünüşe göre ikizdiler– kaydını yapmakta olduğu alışveriş alanına gitti. Cooper parmaklarını benimkilere geçirip beni üst kata, yatak odasına yönlendirdi. Kapıyı arkamızdan çarparak kapattığında bir yanım geçen geceki gibi beni duvara yapıştırmasını istiyordu ama gözlerindeki bakışı gördüğümde bunun olmayacağını anladım.

Yüzünde hayal kırıklığı vardı. Duvara yaslanıp iki büküm olmayı istememe neden olan büyük bir hayal kırıklığı.

“Şunu açıklığa kavuşturayım,” dedi. Derin bir nefes alıp burun kemerini sıktıktan sonra bir saniyeliğine arkasına, yatağa doğru döndü. Tekrar bana baktığında omuzları dimdikti.

“Seni korumayı kafaya koydum mu? Evet, seni güvende tutmak için birilerini paramparça edebilirim. Seninle, sana acıdığım için mi birlikte oldum? Kesinlikle hayır çünkü seni bu dünyadaki her şeyden çok istemiştim.”

“Ben boka batmışım, Cooper,” dedim. Sesim tıkanmıştı aramızdaki mesafeyi kapatıp bakışlarımız buluşana dek kafamı kaldırdı.

“Her şeyi düzeltebiliriz.”

Ellerimi ellerine alıp beni odanın diğer tarafına götürdü, yatağa oturup beni de üstüne çekti. Bacaklarımı iki yanına atıp kucağına oturdum. Denizden yeni çıktığımız için ikimiz de ıslaktık. Yatak örtüleri bizim yüzümüzden ıslanıyordu.

“Kendime güvenim yok,” diye fısıldadım. İşaretparmaklarının ucunu yanağımda dolaştırdı.

Kulağımın arkasını okşayıp parmak uçlarını dövmemde gezdirdi. Burası ve karnımdaki yaranın olduğu yer hatıraların acısıyla yandı. “Bunu da düzeltiriz.”

“Ayrıca çok bencilim,” dedim en sonunda.

“Tanrım, Wills, ben de öyleyim.”

Parti, karşı tarafımda oturan Cooper’ın yanında olma ihtiyacım haricinde sorunsuz geçti. Gözlerimiz her buluştuğunda –ki olması gerekenden fazla buluşmuşlardı– Cooper bana dizlerimi zayıflatan ve kalbimin acıyla burkulmasına yol açan gamzeli gülücüklerinden birini yollamıştı.

O gece daha geç saatlerde evime döndüğümde, karan-

lıkta tek başıma uzanarak, yarı aralık jaluziden ay ışığını izleyip laptopumdan yükselen Ellie Goulding şarkısını dinlerken; yaz geçip gittiğinde ve film çekimleri bittiğinde neler olacağını hiç düşünmemeye karar verdim.

Şimdilik sadece şu anı ve Cooper’la birlikte olmayı düşünmek istiyordum.

Ertesi sabah Miller beni setin olduğu yere götürürken bu düşüncüyü kafamda tekrar edip durdum. Sete ulaştığımızda yavaşça eski hayatıma dalmaya başladığımı hissettim. Artık asla olamayacağım birinin hayatına.

Damarlarıma dolmaya başlayan panik hissinden kurtulmak için elimden geleni yaptım.

Makyözlerden biri tepeme dikildiğinde kendi kendime, “Bunu yapabilirim,” diye fısıldadım tekrar tekrar.

“Dudaklarını hareket ettirmeden durabilir misin canım?” diye sordu makyöz, gözüne düşen asimetrik kesimli sarı saçlarını çekerken. Kafamı yavaşça sallayıp bunun gibi cümlelerle önümüzdeki bir ya da iki ay boyunca çok karşılaşacağımı kendime hatırlattım.

Sonraki bir saatte saçlarım ve makyajım yapıldı, kame-rada doğal görünebilmem için yüzüm M.A.C. pudralarıyla kaplandı. Ardından bir saat boyunca da giymeyi reddettiğim tanga bikini nedeniyle kostüm tasarımcısıyla tartıştım. Sonunda üstünde gülhatmi çiçeği desenli mini bir şort ve yüksek yakalı, dapdar bir yüzücü tişörtü giyip karavanımdan çıkarken göğsüme büyük bir ağırlığın oturmaya başladığını hissediyordum. Bir içecek masasının başında Justin’le karşılaşmak da-

ha da kötü hissetmeme neden oldu.

Justin elindeki elmayı havaya kaldırdıktan sonra ısırdı. Gözlerimi devirdim. “Bugün Yahoo’nun eğlence sayfasına çıkmışız,” dedi.

“Dur tahmin edeyim, WilTin takma adıyla mı?” diye sordum bir şişe suyla bir *donut* alırken. Güldü.

“Yaklaştın. Jillow.”

İğrenmiş gibi yüzümü buruşturdum. “İnsana jöleyi ya da vücut sıvılarını hatırlatıyor,” dedim ve o daha bir şey söyleyemeden tatlı bir edayla ekledim, “Vücut sıvısı sen oluyor-sun.”

Hafifçe çilli burnunu kaşıyıp kafasını yana eğdi ve gözlerini kıstı. “Kahretsin, şansım yok yani?”

“Hem de hiç.”

İçini çekip omuz silkti. “Denediğim için beni suçlayamazsın. Her zaman bir kız vardır...”

Ama ben dikkatimi ondan çekip masaya doğru yaklaşmakta olan Dickson’a vermiştim. Adam avuçlarını birbirine vurup sırtıttı. “Büyüyü yeniden başlatmaya hazır mısınız?”

Onun ilk filmde yapım müdürü olduğunu neredeyse unutmuştum. Karnımın ortasında oluşmaya başlayan başarısızlık korkusunu uzaklaştırıp kafamı salladım. Özensizce bırakılmış gibi görünmesi için şekillendirilmiş saçlarım sabah esintisiyle savruldu. “Justin hazırsa ben de hazırım.”

“O zaman hadi filmimizi çekelim,” dedi Dickson neşyle. Sesimin ne kadar zayıf çıktığını fark etmemiş gibiydi, ettiyse bile hiçbir şey söylememişti.

Bütün sabahı kumsalda Justin'le bir aşk sahnesini prova ederek geçirdim. Öpücükler ve dokunuşlara, uzun saçlarının yüzümü kaşındırmasına karşı hissizleşmiş ve tanıtım çekimlerinde yüzümde patlayan stüdyo tipi fotoğraf makinesi flaşları nedeniyle göz tembelliği yaşamamaya daha çok dikkat ettiğimi fark etmiştim.

Fakat bu durum Justin'in çok hoşuna gitmişti, özellikle de bir öpüşme sahnesinin sonunda bir sörf tahtasının üstüne sırtüstü uzanmak zorunda kaldığımda. Kollarımı kafamın üstünde birleştirirken onun ukalaca bir yorum yapmasını bekledim ama sadece repliğini söyledi.

"Sensiz yaşayamam, Alyssa," diye fısıldadı. Ela gözlelerinden sahnenin gerektirdiği duygular okunuyordu. Sonra bir aktör olarak beni öpmek için eğildiğinde ben de her tarafımızı çevirmiş dev kameralardan habersizmişim gibi ona karşılık vermek için elimden geleni yaptım.

Bir saniye sonra sahne sona erdi ve Justin üstümden kalktı. Daha önce sohbet ettiği figüranlardan birini bulmak için gitmeden önce bana göz kırptı.

Ekip öğle yemeği için ara verdiğinde Miller bana karavanıma kadar eşlik etti ve içine göz attıktan sonra kafa sallayıp içeri girebileceğimi söyledi. "Önemli bir arama yapmam gerek," dedi telefonunu kaldırarak. "Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

"Tamamdır," dedim kapıyı kapatırken. Tam yorgun bir şekilde esniyordum ki tanıdık bir ses Avustralyalı aksanıyla konuştu.

“Etrafı pek de iyi kontrol etmedi.” Cooper’ın elleri arkadan gözlerimi kapatırken nefesim kesildi ve bedenim otomatik olarak onunkine doğru hareket etti. Ilık nefesi kulağıma vurduğunda içime bir ürperti yayıldı. “İlk önce yasadışı şenlik ateşi yakıyorum, şimdi de kız arkadaşımın karavanına izinsiz giriyorum. Ne kadar da kötü bir çocuğum,” diye takıldı.

Kız arkadaşı.

Onun kız arkadaşıydım.

Ondan bunu duyunca birden kuruyan ağzımı ıslatmak için dilimi dudaklarıma sürdüm. “Dersin olduğunu söylemiş-tin,” diye fısıldadım boğuk bir sesle, yavaşça ona doğru dönerek. “Yani sabah öyle söylediğini sanıyorum.”

Tanrım, saçları karmakarışıkken ve yüzü sörf nedeniyle hafifçe kızarmışken o kadar hoş görünüyordu ki ben...

“Buraya gelmemin sebebi *bu sabah* zaten,” dedi gergin bir yüz ifadesiyle. Bu sabah dörtte kapımda belirmiş, hiçbir şey söylemeden bana sarılıp kucağına alarak eve sokmuştu. Ardından da on dakika boyunca ağzıyla bana işkence yapmış, rahatlamaya yaklaştığım her anda geri çekilmişti.

“Lütfen,” demiştim sonunda soluk soluğa, ateşli gözlerine bakmak için dirseklerime dayanıp doğrularak. Bacağı-mın iç kısmını hafifçe ısırp kafasını iki yana salladığında homurdanmıştım.

“Lütfen?” demiştim bir kez daha ama yine kabul etmemişti. En sonunda ellerimi sarı saçlarına geçirip kafasını kaldırmıştım. “Cooper...”

Bir saniye sonra dilimi ağzına alıp parmağıyla işimi bitirmişti. Üstündeki deniz şortunu çıkartmaya çalıştığımdaysa belindeki bileklerimi tutarak beni durdurmuştu.

“Geri ödeme istiyorum,” demişti beni son bir kez daha öpüp uyku uyuyamayacak kadar sersem hale getirerek.

Kafamı sallayıp isteksizce şu ana döndüm. Cooper beni mini buzdolabı ve masanın arasında kollarında tutuyordu. “Geri ödeme için mi karavanıma geldin?” diye cıykladım, elimi kaldırıp parmaklarımı kargo şortunun önüne sardı. Parmaklarımı sertçe sıkıtiğında ürperdi.

Dudakları boynumdayken homurdanır gibi konuştu. “Karavanına girdim çünkü seninle olmak istedim.”

Bacaklarım masanın kenarına çarpana kadar birkaç adım geri gidip mavi gözlerine baktım. “Bu akşam sörf der-simiz var,” diye fısıldadım. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken parmaklarını Quicksilver tişörtümün altına sokup tişörtü yukarı çekmeye başladı.

Başım dönse de ellerini tutup iki yanıma indirecek kadar kendimdeydim. “Yapamam,” dedim. Onun beni aydınlıkta tamamen çıplak görmesine daha hazır değildim. Hiç hazır olacak mıydım onu da bilmiyordum.

“Wills...”

Karavanımın kapısı sarsıldığında Cooper benden uzaklaşıp abartılı bir şekilde homurdandı. Üstümü düzeltip kalçamı kasığına sürterek yanından geçtim ve kapıyı kimin geldiğini görebilecek kadar açtım. Asistanlardan biri en alt basamakta durmuş bana sırtıyordu.

“Sizin için hazırız, Bayan Avery,” dedi.

Çocuk, kollarını kaslı göğsünde birleştirmiş dururken bir canavara benzeyen Miller’den hiç etkilenmemiş gibiydi.

“Bana birkaç dakika verin,” dedim ve çocuk tam bir şey daha diyecekken kapıyı kapattım. Sırıltmasını bastırmaya çalışan Cooper’a döndüm. “Ne?” diye sordum sıkıttığım dişlerimin arasından.

“Bayan Avery.”

“İşe dönmem lazım.”

Bana uzun bir süre baktıktan sonra gözlerini halı serili zemine çevirdi. “Seni bu şekilde görmek...” Söyleyecekleriyle beni daha fazla tahrik etmeden önce dudaklarına yapıştım. Dişlerini nazıkçe altdudağıma geçirdikten sonra kendisini benden ayrılmaya zorladı. Soluk soluğa kafasını salladı. “Sen var ya, başka hiç kimsenin yapmadığı gibi kafamı bulandırırıyorsun.”

Ona bunu duyduğuma memnun olduğumu söylemedim. Kafasındaki tek kız olmak istediğimi de.

BÖLÜM ON ALTI

Sonraki iki hafta iş, sörf, daha fazla iş ve Cooper’la geçirdiğim zamanlarla su gibi akıp gitti.

Bol miktarda leziz zamanlarla.

Ayın on beşinin sabahında annem arayıp doğum günü şarkısını korkunç şekilde detone olarak söyleyene kadar doğum günümün geldiğini bile fark etmemiştim. Şarkıyı bitirdiğinde, “Bana oraya gelmememi söylediğini biliyorum ama babanla ben seninle gurur duyuyoruz!”

Annemle birkaç günde bir konuşuyorduk ve 4 Temmuz’da aradığında doğum günümde benimle birlikte olmak için Honolulu’ya gelmek istediğinden bahsetmişti. Şartlı tahliye buluşmamdan başka bir planım olmasa da ona planlarım olduğunu söylemiştim.

“Teşekkür ederim anne ama saat burada sabahın altısı ve bugün çekimim yok.” Önceki geceyi Paige’le birlikte, ada-

daki en iyi Hibachi* ızgaracısı olduğuna yenim ettiği yerde geçirdiğimizi eklemedim. Yoksa Paige'in kim olduğuyla ilgili bin tane soru sorar ve açık alevlerin karşısında oturmanın ne kadar tehlikeli olduğunu söylerdi.

Annemin, "*Kahrolası yüzünü yakarsan ne hallere düşersin?*" demesini hayal edince gülmemi bastırdım.

Annem saat hakkında demek istediğimi anlamadı ve konuşmaya devam etti. "Seni aradığımda elimde bir doğum günü hediyesi olsun istedim," dedi.

Yastıklardan birini yüzüme doğru çekip homurdandım. "Lütfen tekrar şarkı söyleme," diye yalvardım.

"Clay bu sabah erkenden aradı," dedi. Avukatımın adını duyar duymaz nefesim kesilmişti. Yüzümden ittirdiğim yastık uçup duvara çarptıktan sonra bir yerlere düştü.

"Eee?" dedim.

"O büroya karşı açtığın dava için önümüzdeki ayın ortasında mahkeme tarihi almış." Sesindeki tizliğe bakılırsa bunun iyi haber olmadığını düşünüyordu –aslında, muhtemelen çok korkuyordu– ama bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı, özellikle de yirminci doğum günümde.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Avcumu göğsüme bastırıp sakinleşmem ve derin bir nefes almam gerektiğini hatırlattım kendime.

"Şansım olduğunu düşünüyor mu?" diye sordum, sesim kendi kulaklarıma bile uzak geliyordu.

"Kesinlikle."

Tek kelime. Bu tek kelime bir duygu seli yaşamama neden olmuştu. Korku, acı ve umut aynı anda içime doldu.

* Geleneksel bir Japon ızgaracısı. (ç.n.)

Öylece otururken yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. “Bu da bir başlangıçtır, değil mi?” dedim sesimi alçak ve dengeli tutmaya çabalayarak.

“Bunu duyunca mutlu olacağını biliyordum,” dedi annem. Kısık bir sesin mırıldanmasını duydum. Annem bir kahkaha attı, sonra bana, “Bir saniye, baban seninle konuşmak istiyor,” dedi.

Babamın sesini aylardır –Serenity Hills’e gönderilme kararımın verildiği mahkeme gününden beri– duymamıştım, bu yüzden telefona geldiğinde hıçkırığımı engellemek için elimin tersini ağzıma bastırmak zorunda kaldım. “Doğum günün kutlu olsun, bebeğim,” dedi.

Onunla konuştuğum için hissettiğim heyecan mı yoksa beni dikkate alması bu kadar uzun sürdüğü için hissettiğim öfke mi daha ağır basıyordu bilmiyorum ama yine de ağlıyordum. Kendimi toplamak için derin bir nefes alıp, “Teşekkürler,” dedim.

“Görünüşe göre beladan uzak duruyorsun,” dedi. Demek ki yoldan çıkıp çıkmadığımı kontrol etmek için dedikodu köşelerini okuyordu.

Yoldan falan çıkmamıştım.

“Evet, öyle...” Geçen ayı ve olanları düşünüp içimi çektim. “Hawaii’yi çok seviyorum,” diye fısıldadım en sonunda.

Gırtlığından bir ses yükseldi. “Hazır olduğunda annenle ben seni görmeye gelmek istiyoruz,” dedi çekingen bir şekilde.

Onların ziyareti için henüz hazır değildim. İşler bu kadar iyi giderken olmazdı.

Ellerimi yatak örtüsünün köşesine sıkıştırdım. “Teşekkür ederim, baba. Size haber veririm.” Sesim nazik olsa da zi-

yaretin kısa zamanda olmayacağını belli edecek kadar sertti.

Birkaç dakika sonra telefonu kapattığımızda yataktan çıkarken annemin verdiği haberlerle birden kafayı bulmuş gibi hissetmeye başlamıştım. Clay'in benim yerime annemi aramış olmasına sinir olamayacak kadar mutluydum. Annemin verdiği haber, hayatımda aldığım en güzel hediye idi. Üç yıl gecikmiş olsa da yine de kabul ediyordum.

Sabahın geri kalanını midemde azıcık yemek ama çok fazla Red Bull ve adrenalinle geçirdim. Öğlenki şartlı tahliye randevuma gittiğimde tir tir titriyordum.

Masasının başındaki memur Stewart gözlerini kısarak bana bir bakış attı ve bir yığın kâğıdı düzelterek, "Son buluşmamızdan bu yana herhangi bir polisle çatışma yaşadın mı?" diye sordu.

Elimi alnıma sürüp kafamı iki yana salladıktan sonra, "Hayır," dedim. Justin'in fanlarından birinin –Justin'in, hakkında yasaklama emri çıkarttığı bir kız– birkaç gün önce sete gizlice girdiğinden ve polisin, onu tutukladıktan sonra oyuncular ve ekiple birlikte beni de sorguladığından bahsetmedim.

Stewart, Fransız manikürü yapılmış uzun tırnaklarını masasının yüzeyine vurdu. "Ve diğer her şey de aynı, değil mi?"

Kafa salladım.

"Doğum günün için özel planların yok mu?" Sanki kullanmak istediğim uyuşturucuyu otomatik olarak söylememi beklermiş gibi, özel kelimesine vurgu yapması kaslarımın gerilmesine neden oldu.

Ona cevap vermeden önce birkaç kez boğazımı temizledim. "Yarın sabah çekimim var."

Başını düşünceli bir şekilde, doğruyu söyleyip söylemediğimden emin olmak ister gibi yana eğdi. Ona, kafayı bulmayı düşünemeyecek kadar yoğun olduğumu, birkaç kez bir saniyeliğine de olsa düşünsem de kafamdakileri hemen yok ettiğimi ve hissizleşmeden de çok iyi durumda olduğumu kendime hatırlattığımı söylemek istedim.

Arkadaşlarım vardı.

İşim vardı.

Kahretsin, Cooper vardı.

Ve şimdi, eğer avukatım işleri yoluna koyarsa...

Titrek bir nefes verdim çünkü aylardan beri ilk kez mükemmel durumdaydım.

Memur Stewart, dudaklarını yana doğru bükerek dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazdı. “Bir uyuşturucu testini daha geçemezsen seni tutuklamaktan başka çarem kalmayacağını biliyorsun.”

Bu sefer göz kısma sırası bana gelmişti. “Uyuşturucu falan kullanmadım.”

“Bundan emin olmak zorundayız, değil mi?”

Zaten ben de bu sebepten dolayı midemi enerji içecekleri ve suyla doldurmuştum.

Taramayı başarılı bir şekilde geçtikten sonra kadın beni kabin ofisine tekrar yönlendirdiğinde, “Dave son birkaç haftadır sığınağa gitmediğini söylüyor,” dedi.

Başparmaklarımı kucagımda birleştirip avuçlarımı yeni Rag & Bone kotuma bastırdım. Bu pantolonu, bir hafta önce Paige beni, şehre gelen kız kardeşi Delilah’yla birlikte alışveriş yapmaya sürüklediğinde –tabii ki peşimizde Miller’la–

almıştım. Bugüne kadar da avans paramı, yemek ve temel ihtiyaçlar dışında, bu kotla üstümdeki şifon bluzdan başka bir şeye harcamamıştım.

Otuz gün uyuşturucusuz geçmişti. Bu benim için rekordu.

“Kamu hizmetini tamamlamayı düşünüyor musun?” diye sordu Memur Stewart yumuşak bir sesle.

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. “Çekimler biraz azaldığında geri dönmeyi planlıyorum. Sahnelerimin çoğunu henüz çekmedik çünkü...”

Çünkü ben güveniliriz biriyim ve Dickson da muhtemelen işi sallayacağını düşünüyor.

Stewart kafasını yavaşça sağa sola salladığında omuzlarındaki kahverengi saçları da sallandı. “Bunu anlıyorum ama unutma ki kamu hizmetini tamamlamazsan bunu...”

“Mahkemeye bildirmek zorunda kalacaksın. Anladım,” dedim tiz bir sesle.

Bir iç geçirip birkaç saniyeliğine kafasını eğdi. Bana baktığında dudagının köşesini dişliyordu. “Bunu kötülük olsun diye yapmıyorum, Willow. Bu benim işim. Sen... hoş bir kız olsan da iş kariyerime geldiğinde dürüst olmalıyım çünkü başımı sokacak bir yerim ve yiyeceğim olmasını istiyorum.”

Stewart’ın kariyerine önem vermesi gerektiğini biliyordum ama yine de bana karşı soğukluğunun, kız kardeşi ve Cooper’la alakası olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Onunla yüzleşip bu düşüncemi söyleyemezdin. Çünkü Stewart benim şartlı tahliye memurumdu ve onunla kesinlikle o noktaya gitmeyecektim ve ayrıca onunla yüzleşmek, Cooper’la ilişkimizi meydana çıkarırdı.

Her şey ortaya çıkmadan önce Cooper'ı bir süreliğine daha kendime saklamak istiyordum.

Ama Stewart beni lobiye kadar geçirirken kız kardeşi konusunu kendisi açtı. “Miranda seninle tanıştığını söyledi.”

“Bana iki üç kelime etmesi sayılıyorsa evet,” dedim, tırnaklarımı ince bluzumun eteklerine geçirerek. “Aile üyelerine müvekkillerinden bahsettiğini açıklayarak seni işten kovdurabilirim.”

Stewart'ın parlak kırmızı dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Aslında onun seninle tanıştığımdan haberi yok. Onunla aktris Willow Avery hakkında konuştuk, suç kaydı olan kız hakkında değil. Eğer yardımı dokunacaksa, Miranda senin iyi biri olduğunu söyledi.”

Kaşlarımı kaldırdım. “İyi mi?” diye sordum, bana suç kaydı olan kız demesini göz ardı ederek.

Omuz silkti. “Cooper için. Ben şahsen sevdiğim adamın başka bir kıza âşık olmasını kaldıramazdım ama Miranda'yla ben çok farklıyızdır.”

Nefesim kesilse de belli etmedim. Kıskanç eski kız arkadaşlarla uğraşmaya alışıktım –Gavin'in psikopat eski kız arkadaşı hakkımdaki her şeyi; kilomu, giydiklerimi, hatta hangi oje renklerini kullandığımı millete duyurmak için bir YouTube kanalı açmıştı– ama Cooper'ın eski kız arkadaşı tarafından onaylanmış olmak biraz şok ediciydi.

“Ona... teşekkürlerimi ilet,” dediğimde Stewart kafasını sağa sola salladı.

“Müvekkillerimden bahsedemem, unuttun mu?” Hafifçe gülümsediğimde devam etti. “Ağustosta görüşürüz. O

zamana kadar kamu hizmetini bitirmeyi unutma. Şartlı tahliye kurallarına uymadığın için şimdiye kadarki çalışmalarının mahvolmasını hiç istemem.”

Başımı anlayışlı bir şekilde salladım.

Bugün çekimim olmadığı için Cooper’la bir sörf dersi ayarlamıştık. Haftanın sonunda dublörümle birlikte yapacağımız çekimde gerekli olan bir teknik üzerinde çalışacaktık. Ama Cooper’ın evine vardığımda ve Miller bir işinin çıktığını söylediğinde bir şeylerin döndüğünü hissettim. Korumam, çekimler başladığından beri sörf derslerimde kesinlikle yakınımda olacağını belirtmişti. Ona birkaç saate görüşürüz dedim ama Cooper’ın mekânına tek başıma girdiğimde Eric’in kamyonetinin de ortada olmadığını gördüm.

Aalışveriş alanına adımımı attığım anda her zamanki ekipman ve muz botu kokularına mum kokusunun karıştığını fark ettim. Üstsüz halde köşede beliren Cooper, gözlerimiz buluştuğunda gülümsedi. Bana böyle bakması aklımı kaçırarak gibi hissetmeme neden oluyordu. “Bugün günlerden ne...”

“Şarkı söyleme sakın,” diye homurdandım. “Annem zaten...”

Beni kendisine çekti ve dudaklarımızı birleştirirken kاپıyı kilitlemek için elini arkama uzattı. “Oyunbozanlık etme,” diye mırıldandı ağzıma doğru, beni kolayca kaldırıp mutfaka doğru taşıırken. Tezgâhta, üstüne iki ince mum batırılmış ve lila renkli kremayla kaplanmış minik, ev yapımı bir doğum günü pastası vardı.

“Cooper?” dedim, beni granit yüzeye oturttuğunda. Pencerelerdeki jaluzileri kapatırken omzunun üstünden bana baktı. “Ne yapıyoruz biz?”

“Bir günlüğüne kendini unutabilir misin?”

“Senin kaç yaşına girdiğimi unuttuğun gibi mi?” diye sordum bana döndüğünde. Uzanıp alevlerini söndürdükten sonra mumları alıp üzerlerindeki kremayı yaladım.

Cooper sırtıp gövdesini bacaklarımın arasına soktu ve elini yukarı doğru gezdirerek kulağımın altında durdu. Parmakları nazikçe saçlarımın arasına girerken boğazımdan bir inleme yükseldi.

“Doğum günün kutlu olsun, Willow,” dedi ciddi bir sesle.

Uzanıp elimin arkasını yanağına, saçlarına sürüp başını kendime doğru çektim ve parmaklarımı saçlarına sokup bacaklarımı gövdesine sardım.

Ağzıma şekerli bir tat geldiğinde dudakları dudaklarımdayken pasta kremasına daldırdığı parmağını da ağzıma soktuğunu fark etmem bir saniyemi aldı. İnleyip ona iyice yapıştım ama Cooper kafasını iki yana salladı.

“Sana bir doğum günü sürprizim var, Wills.” Bir sürpriz daha. Bugün gözyaşı musluklarımı açmadan bir başka sürprizi daha kaldırabilir miydim bilmiyordum, ama yine de kafamı salladım. Ellerini çıplak kollarımda aşağı doğru kaydırıp parmaklarını parmaklarıma geçirdi, sonra da geri çekildi. “Ama ilk önce pasta.”

Tezgâhın üstüne oturup birer dilim pasta yedikten sonra Cooper gitme vaktinin geldiğini söyledi. Cipini Honolulu’ nun tali yollarına sokarken ona milyonlarca soru sordum ama hiç açık vermedi.

“Paige’le Eric biliyor mu?” diye sordum. Pastalarımızı yerken onların nerede olduğunu sorduğumda bugünlük izin-

de olduklarını, gece döneceklerini söylemişti.

“Paige bir planlama tanrıçasıdır,” dedi, göz kırparak. Dudaklarının köşeleri kalkmıştı.

Koltuğumda arkama yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim ama yüzüme bir gülümseme yayılmasına engel olamadım.

Hayatımdaki. En. Güzel. Doğum. Günü.

Vardığımız yer, Cooper’ın evinden yarım saat uzaklıktaki küçük bir koydu. Cipten inip kayaların aşağısındaki zümrüt yeşili suya bakarken, “Seninle burada çırlıçıplak yüzmem ona göre,” dedim. Döndüğümde aracın ön tarafına yaslanıp omuzlarına dev bir battaniye almış olduğunu gördüm.

İncinmiş gibi yaparak göğsünü tuttu. “Tanrım, Wills, daha seni aydınlıkta çıplak görmeme izin vermeye ikna edemedim. Cockroach* Koyu’nda soyunmanı istemeyi hayal bile edemem.”

Donakaldım. “Cockroach Koyu mu?”

Bir kakhaha daha attıktan sonra yanıma gelip kolunu belime sardı. İçimi çekerek başımı *omzuna koydum*. “Gerçekten hamamböceği yok,” dedi, kayalardan suya doğru ilerlerken beni sıkıca tutuyordu. Sonra ağzını büzdü. “En azından ben öyle sanıyorum.”

Bunu bilmek güzeldi.

Sonraki bir saati zemine yayılmış olan hava deliklerinin üzerlerinden atlaya atlaya koyda gezerek geçirdik. “Delğin içine atlasam ne olurdu?” diye sordum bir noktada, tuzlu buhar yüzüme çarptığında.

Dilini dolgun dudaklarında gezdirdi. “Kesin ölüme atlamış olurdun.”

* (İng.) Hamamböceği. (ç.n.)

Ona bakıp elimi göğsüne yaslarken yanağımın içini ısır-
dım. “Sen hep bana göz kulak olursun sanıyordum,” dedim
dramatik bir tavırla.

“İnsani gücümün yettiği her şekilde,” diye cevap verdi.

Koyun gölgeli bir kısmına, girmeyi reddettiğim bir ma-
ğaranın önüne geldiğimizde güneş ışıkları çıplak ayaklarımı
ısıtıyordu. “Eğer bir yerlerden atlamak istiyorsan oradan suya
atlamaya gidebiliriz,” dedi Cooper uzun bir sessizlikten son-
ra. Parmağını takip edince girdap gibi dönen beyaz sulara
doğru inen sarp kayalıkları işaret ettiğini gördüm.

Ona sert bir bakış atıp kafamı iki yana salladım.

Buraya geldiğimden beri pek çok kez dibe çekilmiştim
ve şu anda da ihtiyacım olan son şey buydu.

“Çok iyi bir yüzücü değilim,” diye fısıldadım bedenimi
ona doğru döndürerek. Yanağımı pazısına yasladığımda göz-
lerimin içine baktı.

“Biliyorum.” Elini uzatıp alnıma düşen saçları itti. “Ama
düşersen seni tutarım.”

Kalbim tekledi. Bakışlarımı aramızdaki battaniyeye in-
dirip sökülmüş bir ip parçasıyla oynamaya başladım. Cevap
vermeden önce derin bir nefes aldım. “Rahat olmak çok zor.”

İkimiz de kayalıklar hakkında konuşmadığımızı biliyor-
duk. Cooper uzun bir süre sessiz kaldı. Konuştuğunda sesi
iyice kısık çıkıyordu.

“Sana âşık oluyorum, Wills.” Parmağının ucunu dudak-
larıma bastırıp konuşmamı engelledi. “Beni çıldırtıyorsun.
Yani, buna seni kafamdan çıkartabilmek için başladım ama
seninle birlikte vakit geçirdikçe...” Bana hüzünlü bir bakış

atıp omuzlarını kaldırdı.

Boğazımın kuruduğunu hissettim. Birçok adam –ilk olarak Tyler, son olarak da Gavin– bana ilanı aşk etmişti ama hiçbiri bu şekilde bakmamıştı. Sanki bütün koy yerle bir olsa fark etmeyecek gibiydi.

Konuşmak için ağzımı araladım ama parmağını çekip dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni sanki kırılabakmışım gibi yavaşça, nazikçe öptü. O geri çekilene, gözyaşlarımla yanaklarında iz bıraktığını görene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

Başparmağıyla yanağımdaki yaşları silip parmağının ucunu öptü.

Niye böyle şeyler yapıyordu?

Ben, filmim bittiğinde ne olacağını daha bilemezken neden bana âşık olmaya başladığını söylüyordu?

“Bu hayatımdaki en güzel aydı ve Cooper, ben...”

Birden uzakta flaşlar patlamaya başlayıp beni tamamen ortaya çıkardığında korkuyla sıçradım. Birkaç metre ötemizdeki bir kayanın üstünde duran fotoğrafçıyı gördüğümde yüreğim ağzıma geldi. Mutlu bir şekilde fotoğraflarımı çekiyordu. Cooper’la ikimizi çekiyordu. Yüzümü kapattım ama adam fotoğraf çekmeye devam etti. Güçlü kollar bedenimi sarıp dengemi korumamı sağladı.

“Hadi gidelim,” dedi Cooper sert bir sesle, yüzümü omzuna gömerek. Onun harekete geçtiğini hissettim. “Ona yaklaşırsan o kahrolası şeyi suratında parçalarım.”

Ayakkabılarımı orada bıraktık. Battaniyeyi de. Fotoğraf makinesinin bizi takip eden sesleriyle arabaya doğru ilerlerken Cooper’a söylemek istediğim sözler de geride kaldı.

Ben de sana âşık oluyorum, Cooper.

BÖLÜM ON YEDİ

Ülkenin neredeyse bütün dedikodu blogları ve dergilerinin ana sayfalarında çarşaf çarşaf fotoğraflarımı görmek, sinir bozucu bir hapyı yutmaya çalışırken boğulduğumu hissetmek gibiydi. Yine de bunları yutup bir şekilde hayatıma devam ediyordum. Ama kendimi, âşık olmaya başladığım çocukla birlikte, ölmüş annesinin fotoğraflarının yanında görmek ve köşe yazarlarının ikimizi karşılaştırmasını okumak dünyadaki en kötü histi.

Cooper ve Willow'un Aşk Yuvası

Willow Avery Sörf Dâhisi Aşkıyla Kailua Kumsalı'nda

Hilary Norton'ın Oğlu, Güneşli Hawaii'de
İtibardan Düşmüş Aktrisle Birlikte

Manşetler bu şekilde devam edip gidiyordu ve yeni gör-

düğüm her manşetle birlikte kafamı kuma gömme isteğim artıyordu. Doğum günümde paparazziyle karşılaşmamızdan bir hafta sonra Dickson, beni ve Cooper'ı karavanına görüşmeye çağırdı. Adamın karşısında otururken ellerimi ovuşturup durmama engel olamıyordum.

Cooper elini uzatıp parmaklarımı ayırdıktan sonra beni sakinleştirmek için gülümsedi. Ben de gülümsemeye çalıştım ama yapabildiğim tek şey çenemi sıkmak ve midemin bulanmasını bastırmak oldu.

“Harika iş çıkartıyorsun, Willow,” diye başladı Dickson konuşmaya.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım.

Baş ve işaretparmaklarıyla burun kemerini sıktı. “Ama itiraf etmeliyim ki ikiniz için biraz endişeliyim.”

Kaşlarımı çattım. Daha önce işe geç kalmam ya da kafamın, repliklerimi bile hatırlayamayacak kadar iyi olması yüzünden yapımcılarla yüzleştiğim olmuştu ama hiçbirisi birileriyle çıkmam konusunda bir şey söylememişti. Özellikle de çıktığım kişi ekipten ya da oyuncularından biri değilse.

“Neden?” diye sordum. Sesim bir oktav yükselmişti.

Dickson öne eğilip dirseklerini çalışma masasına dayadı. Hepimiz sessizce otururken yüzünden binlerce duygu geçti. Sonunda bir duygu yüzüne yerleşti: Pişmanlık.

“Bunun iyi bitmeyebileceği düşüncesi beni dehşete düşürüyor,” dedi dürüstçe. “Ve eğer böyle bir şey olursa Willow’un kontratının gerektirdiklerini yapamayacağından korkuyorum.” Son sözcükleri söylerken bakışlarını Cooper’a çevirmişti.

“Bu ağzından çıkan *en* aptalca şey,” diye mırıldandı Cooper, mavi gözlerini kısıp Dickson’a bakarken.

İşin uzamasına izin vermeyecektim. “Dickson, farkında mısın bilmiyorum ama ben on altı yaşında bir çocuk değilim,” dedim. *Tyler’a âşık olduğum zamandaki gibi değilim.* “Yirmi yaşındayım ve kiminle istersem çıkarım. Sen muhtemelen bir yapımcısın ama lütfen benimle babammışsın gibi konuşma. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Dickson içini çekti. “Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum, Willow,” dedi.

“Mutluyum ben.” Cooper’ın elini sıktım. “Rolümü seviyorum. Ekibi seviyorum. Kahretsin, sürekli bana dokunmaya çalışan ya da hep kendisinden bahseden ukala pisliğin teki olsa da Justin’le bile çalışmaya bayılıyorum. Lütfen... *lütfen* işleri tuhaflaştırma. Yani, eğer istiyorsan Kevin’ı arayıp endişelerini ona anlatabilirsin.”

Dickson kafasını hafifçe eğip gergince gülümsedi. “Anlıyorum. Özel hayatına karıştığım için özür dilerim.” Sonra gözlerini Cooper’a çevirdi. “Willow, bize bir saniye izin verebilir misin?”

Kafamı salladım ve çıkarken gözlerimi hiç kaldırmadım. Miller’in yanına gitmek için karavanın sonuna bile varmamıştım ki içeride kıyamet koptu.

“Sen kahrolasica bir şaka mı yapıyorsun ya? Senden ona göz kulak olmanı istedim ama sen gidip onunla yattın!” Dickson’ın sesi dışarı kadar geliyordu. Utançtan baştan ayağa kızardığımı hissettim.

Gözlerim yanmaya başlamıştı. Cooper'ın yumuşak aksanıyla söylediklerini duyamıyordum ama bu noktada bunu istediğimden de emin değildim.

“Hadi,” dedi Miller, ellerini kürekkemiklerimin arasına bastırıp beni iterken. Ona sevecen bir şekilde baktım. Beni bu durumdan uzaklaştıracak kadar akıllı olduğu için minnettardım. Çünkü böyle durumlar beni uçurumun kıyısına itmekle tehdit ediyordu.

Ama o gece Cooper'la birlikte verandasında, batan güneşin altında uzanırken Dickson'ın ben gittikten sonra neler söylediğini sordum. Şezlongunda kıpırdanıp omuzlarını kaldırdı. “Senden faydalandığım için profesyonel bir fiyasko olduğumu falan söyledi.” Bunu gergin bir tonla söylememiş olsaydı etkilenmediğini düşünebilirdim.

Yüzümü buruşturdum ve yana dönüp ona bakmadan önce gözlerimi kapatarak kendimi toplamaya çalıştım. “Bunun başka işler almanı engelleyeceğini düşünü...”

Sözümü hemen kesti. “Bu insanlarla tekrar çalışıp çalışmamak umurumda değil. Sadece seni rahat bırakmalarını istiyorum.”

Titrek bir kahkaha attıktan sonra gözkapaklarımın altında oluşmaya başlayan ıslaklık gitsin diye gözlerimi daha da sıktım. Bunun için ağlayamazdım. Bunun kafamı olduğundan daha fazla karıştırmasına izin veremezdim. “Ağlayarak Willow'u rahat bırakın diyeceğin bir video çekip YouTube'a yükleyeceğini söyleme sakın,” dedim

“Yok,” dedi.

Onun şezlongundan kalktığını duydum, sonra ellerini benimkilerin yanına koyduğunu hissettim. Gözlerimi açtığımda sarı saçlarının oluşturduğu hale karşımda duruyordu, mavi gözleri benimkilere dikilmişti. Dudaklarım aralandı. Bileklerimi dudaklarına götürüp iç taraflarına sıcacık öpücükler kondururken kıpkırmızı oldum.

Uzun bir sessizlikten sonra Cooper kaşlarını çatı. “Tekrar düşündüm de, belki de şu YouTube videosunu çekmeliyim. Ama dramatik bir etki oluşturmak için gerçek adını kullansam daha iyi olur.” Bunu söylemesiyle birlikte aramızdaki gerginlik kayboldu. Eric almaya gittiği pizzayla dönene dek çalışmak için sörf tahtalarımızı alıp kalktık.

Ama Cooper’la ilişkimizin ortaya çıkması nedeniyle hissedeceğim üzüntü Dickson’la biter sanmış olsam da yarıldığımı kısa sürede anladım.

Ertesi gün öğleden sonra, doğum günümün öncesinden beri benimle konuşmamış olan Jessica arayıp, A: Cooper’ın “leziz bir Avustralyalı” olduğunu düşündüğünü ve B: Cooper’la işim bittiğinde kendisinin ona el koyacağını söyledi.

Ona siktirip gitmesini söylememek için meşgul olduğumu, sonra arayacağımı söyledim.

Haftanın sonunda Dickson bana her an parçalara ayrılacakmışım gibi bakmayı, Kevin da magazin hasar kontrolü hakkında sesli mesajlar bırakıp durmayı kesti. Uzun iş gününün ardından eve döndüğümde garaj yolumda, arka camında Hertz araç kiralama çıkartması olan bir Escalade olduğunu gördüm. Arabamdan inmeden önce üstümü başımı dü-

zelttim çünkü boyalı camların ardında kimin olduğunu biliyordum.

Cadillac araçlar annemin zayıf noktasıydı.

Annem arabadan çıkıp boyunu benimki kadar uzatan uzun topuklularıyla bana doğru gelirken nefesimi tuttum. Babam ona hep ufak tefek olduğunu söylerdi ama şu anda yüzünde hiç de cüssesine göre bir ifade yoktu. Gülümsüyor olsa da beni her an yutacakmış gibi görünüyordu. Önümde durduğunda beni kendisine çekip sıkıca sarıldı. Keskin parfüm kokusu nedeniyle boğulacakmış gibi olup öksürdüm.

“Seni özledim, Willow,” dedi içini çekerek.

Yanımda sallanan kollarımı kaldırıp tuhaf bir şekilde ona sarıldım. Annem geri çekildiğinde omuzlarımı tutup beni dikkatlice inceledi. Ben de onu inceledim. Röfleli koyu renk saçları, kırışksız yüzü ve haftada dört kez birlikte çalıştığı spor hocası sayesinde güçlenmiş kolları hiç değişmemişti.

“Miller,” dedim kendi kulağıma bile uzaktan gelen sesimle, korumamın ayak seslerini duyduğumda. “Bu Tiff... annem.”

Miller rahatsız bir şekilde elini kaldırıp hafifçe salladı ve bana acırmış gibi baktı. “Ben gidip...” Garajın üstündeki dairesini işaret ederken çenemi kaldırıp gitmek yerine benim yanımda kalmakta ısrar etmesi için dua ettim.

“Sana ihtiyacım olursa telefon ederim,” dedim.

İçeri girdiğimiz anda annem Miller’ı aşağılamaya başladı. “Eh, işini ne güzel yapıyor. Biz girmeden önce içeride birileri var mı diye kontrol etmi...”

“Başlama yine,” dedim sertçe. Sonra içimden yirmiye kadar sayıp koltuğa işaret ettim. Annem o tarafa gidip eteğini düzelterek oturdu. “Bir şey ister misin?”

Mesela burada ne halt aradığını söylemek?

Ama aslında bunun cevabını biliyordum, bu yüzden annem kafasını iki yana salladığında hissiz bir şekilde tekli koltuğun kıyısına ilişip avuçlarımı dizlerime dayayarak ona baktım.

Uyuşturucu bağımlılarının ailelerinin, televizyondaki şu aracılık programında kullandığı sözlerin aynısını tekrar etti. “Babanla ben senin için endişeleniyoruz, Willow.”

Bana bunları ilk söyleyişi değildi ama lanet olsun ki bu sefer bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım.

“Buna gerek yok,” dedim sakince.

Sırtı gerilen annem derin bir nefes alıp verdi. “İnternette hangi eğlence sayfasını açsak seninle şu aktrisin oğlunun fotoğraflarını görüyoruz.”

Dişlerimin arasından bir nefes çektim. Duyduklarım doğru muydu? Dudaklarımı acı bir sırtışıla gererek, “Far-kında değilsen söyleyeyim, ben de bir aktrisim. Ve eğer o haberler sizi çok rahatsız ediyorsa beş para etmez dedikodu dergilerini okumayın.”

“Şu anda ilişkiler yerine kariyerine odaklanman gerektiğini düşünmüyor musun? Geçen sefer olanların tekrarlanmasını mı istiyorsun?”

Elimi öfkeli bir şekilde yüzüme sürdüm. “İnanılmazsın anne. Şu anda zaten *çalışıyorum*, kariyerime de odaklanıyo-

rum ama hayatımdaki tek şey bu olamaz. Birileriyle çıkma-mamı...” bir sonraki sözlerimi söylemeden önce olduğum yerde sindim “... seks yapmamamı veya âşık olmamamı bek-leyemezsiniz ve...”

Annemin yeşil gözleri kocaman oldu. “Sen ona âşık de-ğilsin, Willow.” Kafasını yavaşça sağa sola salladı. Sanki böyle yaparak beni haklı olduğuna ikna edecekti.

“Sen bana neyle ilgileneceğimi ya da kimi sevip seve-meyeceğimi nasıl söyleyebilirsin? Her şey bombok oldu-ğunda babamla ikiniz vebalıymışım gibi benden kaçtınız.”

Annem yüzünü hafifçe buruştursa da çok çaba sarf et-meden tekrar poker ifadesini takındı. “Dört temmuzda bu-raya gelmeyi teklif etmiştik,” diye hatırlattı.

“Ben de istemediğimi söyledim çünkü iyiydim ve mut-luydum. Hâlâ da mutluyum. Beş dakikada bir yanlışlarımı söyleyip durursanız neden sizi yanımda isteyeyim ki?”

Ellerini havaya kaldırıp sinirli bir ses çıkardı. “Bunu ba-banla bana çevirmesen olmazdı, değil mi? İnanılmaz olan asıl sensin.”

Ayağa kalktım ve konuşurken odada deli gibi volta at-maya başladım. “Kabahat bulma oyunu mu oynamak istiyor-sun? Pekâlâ. Asıl berbat olan size ihtiyacım varken bana yap-tıklarınız, kimse küçük sorunumu öğrenmesin diye beni uzak-lara göndermenizdi.” Annem bir şey söylemeye kalktı ama sonra dudaklarını sıkıp ince, renksiz bir çizgi halinde görün-melerine neden oldu.

Keşke ona bağırarak, ağlayacak enerjim olsaydı.

Annemin ağzının köşeleri gerildi. “Babanla bana söylemek için aylar boyunca beklediğini unutuyorsun herhalde.”

Ellerimi saçlarımdan geçirdim. “Tanrım, anne. Ciddi misin sen ya?”

Annem iki derin nefes aldı. “Willow, seni incittiğim için özür dilerim. Olanlar için üzgünüm ama lütfen hiç tanımadığın bir çocuk için kendini tekrar mahvetme.”

Koltuğa çöküp arkama yaslandım. “Kendimi mahvettiğim yok,” dedim bütün kelimelere tehlikeli bir ton yükleyerek.

“Four Seasons’ta kalmayı planlıyorum, böylece...”

Bu işin nereye gittiğini çok iyi biliyordum. Bu konuşmayı derhal bitirmem gerektiğini de.

“Anne, seni burada istemiyorum. Çalışmamı mı istiyorsun? Normal olmamı mı istiyorsun? O zaman normal yetişkinlerin yaptıklarını yapmama izin ver. Normal insanların ebeveynleri hayatlarının her anında onları gözetmez. Milyonlar’dan seni dışarı çıkartmasını istemekten ya da setin yakınlarına gelmeni engellemekten kaçınmam.”

Nefesi kesildi ve tüm bedeni titredi. “Öyle demek istemiyorsun.”

Ona imalı bir şekilde baktım. “Uzun zaman önce bana yetişkin gibi karar vermeyi öğrenmem gerektiğini söylemiştin,” dedim. O günü çok iyi hatırlıyordum çünkü hastaneden çıktığım ve zorla hareket ettiğim zamanlarda yaptığımız bir telefon görüşmesinde böyle söylemişti. “Bırak da bunu yapayım. Eğer beni seviyorsan, mutlu olmamı istiyorsan beni denetim altına alma. Çünkü bir sonraki hareketinin bu olacağını biliyorum.”

Annemin kalkık yanaklarından kocaman gözyaşları süzülmeğe başladı. Yüzünü sildiğinde makyajı da silindi. “Tekrar incinirsen ne olacak?” diye sordu kısık sesle. “Uyuşturucuya ve partilere geri mi döneceksin?”

“Ben...” Kelimelerim boğazıma takılıp duraksadığımda annem hüznünlü bir şekilde gülümsedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Ayağa kalkıp sendeleyerek ön kapıya gitti ve arkasına hiç bakmadan, “Yarın ben Los Angeles’a dönmeden önce bir öğle yemeği yemek istersen ara,” dedi.

Sonra da gitti. Ben de koltuğun köşesine büzülüp kollarımı gövdeme sardım.

Az önce olanları tamamen unutmak istiyordum.

Hızlı bir şekilde batmak istiyordum.

Bir buçuk saat sonra Paige kapıda belirdi. Ona gitmesini söylediğimde kafasını iki yana sallayıp elindeki DVD’leri gösterdi. *Adventure Time*’ın bir sezonunu ve iki *Kill Bill* filmi getirmişti. “Bana gitmemi söylersen dışarıda oturup Gears of War müziklerini son ses açarım.” Kaşımı kaldırdığımda yavaşça başını salladı. Gözleri parlıyordu. “Ve evet, aracımda gerçekten de bu şarkılar var.”

İçeri girsin diye kenara çekildim ve o DVD’leri kahve sehпасına atıp koltuğun köşesine otururken kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Seni Miller mı aradı?” diye sordum, koltuğun diğer

ucuna ot ırmak için harekete geçerken.

Başını yana eğip parmaklarını kısa siyah saçlarının arasına soktu. “Ona kızma,” dedi.

Üstdudağı mı kıvırdım. “Aptalca bir şeyler yapmama engel olmak için arkadaşımı buraya çağıran korumama kızmamamı söylüyorsun. Güvendiğim insanlar yüzünden çok yandım ben. Şimdi o da arkamdan iş çeviriyor.” Ellerimi yumruk yapıp tavana, yani Miller’ın dairesinin olduğu yere dik dik baktım. “Onu işten kovmalıyım.”

“Sürtüklük yapma. Adam sadece arkanı döndüğün anda sana Ninja yıldızı fırlatmayacak birini çağırmak istemiş. Ona minnettir olmalısın.”

Ona sertçe baktım. Paige de ela gözlerini kısarak bana meydan okudu. Öfkeli ve sersemlemiş halde iki elimi de saçlarımdan geçirdim. Ona annemle konuştuklarımızın hepsini anlatamazdım, bu yüzden öne eğilip yüzümü ellerime gömerek olanları özet geçtim. “Annem içimdeki kötülükleri ortaya çıkartıyor,” dedim. Boğazım tıkanıyordu. “Beni değiştirmesini umarak en kötü yanlarımı yüzüme vuruyor.”

Ben de her zamanki gibi bunların beni, kızgın bir şekilde anneme karşılık verip onun en kötü yanlarını yüzüne vurmaya itmesine izin vermişim. Bunu söylediğimde Paige birkaç saniyeliğine düşünceli bir şekilde altdudağını ısırды, sonra kalıp mutfığa gitti. Bir dakika sonra döndüğünde elinde, yüzünü buruşturmasına neden olan diyet kolalar vardı. Teneke kolalardan birini bana uzatıp koltuğa oturduktan sonra kendisininkini açıp büyük bir yudum aldı.

“Çoğu insan kendisini evindeymiş gibi hissetmeden önce izin alır, değil mi?” diye sordum, tişörtümün eteğiyle terli alınımı silerken.

Paige eğilip kolasını kahve sehпасına bıraktıktan sonra arkasına yaslanıp omzundaki dövmelelerden birinin –sörf tahatası üstündeki bir poster kızı– üstünü kaşıdı. “İşe yarıyor mu?” diye sordu.

“Ne? Başkasının buzdolabını karıştırmak mı?”

Alaycı bir nefes verdi. “Hayır. Durumu annenle babanın aleyhine çevirmekten bahsediyorum.”

Kafamı yavaşça iki yana salladım. “Bir işe yarıyorsa o da her şeyi nasıl berbat ettiğimi fark etmeme neden olmasıdır.” Bir kaşını endişeyle kaldırdığında öfkeyle homurdandım. “Artık uyuşturucu kullanmıyorum, merak ettiğin buysa. Ben sadece...”

İç çekmeyle homurdanma arası bir ses çıkardı. “Ne?”

“Bu çok zor. Yani Cooper’ı işin içine sokmaları. Sadece ailem de değil. Paparazzi, arkadaşım Jessica ve hatta yapım-cım bile yapıyor bunu.”

Dudakları anlayışla büküldü. “Cooper bana Dickson’la olanları anlattı.”

“İşte. Böyle aptal şeyler kendimi kaybetmek istememe neden oluyor.”

Nefesi kesildi ve yüz ifademi incelemek için bana iyice yaklaştı. “Willow, böyle şeyler söylemen beni korkutuyor.”

“Doğruyu söylüyorum ama,” dedim gözlerine bakmak için başımı eğerek. “Benden bunu istemedin mi? Ço-

cukluğumdan beri oyunculuk yapıyorum ve bazen bununla birlikte gelen saçmalıklardan bıktığımı hissediyorum. Dünyanın yüzde doksani bana yaptıkları her şeyle başa çıkabileceğimi sanırken geri kalanı da –beni tanıyan herkes– her an tekrar kötüleşeceğini düşünüyor.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“İyi olacağımı düşünüyorum,” diye yalan söyledim. “Ama kiloma laf edilmeden erkek arkadaşımın kahrolası bir hamburger yemeye bile gidemiyor olmam iyi hissetmemi sağlamıyor tabii. Körkütük haldeyken ya da bir yabancıyı öperken çekilmiş eski fotoğraflarımı dedikodu sitelerinde görmek de öyle.”

“O zaman oyunculuğu bırak,” diye öneride bulundu Paige. Sonra kolasından bir yudum daha alıp titredi. “En azından *kendi kendini* düzeltene kadar bir süreliğine bırak.”

Acı bir kahkaha attım. “Rehabilitasyondayken artık oyunculuk yapmayacağıma dair kendime söz verip durmuştum, ama çıkar çıkmaz bu rolü kabul ettim. Dickson’ı yüzüstü bırakamam.”

“O zaman çekimler bitince bırak. Üniversitede hangi bölümde okudum biliyor musun?” Bir kaşımı kaldırdım. “Psikoloji. Ailem şimdiye lisansüstü eğitim alıyor olacağını düşünüyordu. Belki bir gün yapabilirim ama şimdi değil. Kahretsin, kız kardeşime bak. Delilah daha sadece on dokuz yaşında olduğunu ve ne yapacağına karar vermesini istemelerini açıkça söyledi. Annem ne yaptı biliyor musun?”

“Hıı?”

“Kısa süre sonra üstesinden geldi,” dedi.

“Keşke o kadar kolay olsaydı.”

Paige bir sır paylaşmak istermiş gibi bana doğru eğildi.

“O kadar kolay.”

BÖLÜM ON SEKİZ

Paige'in sözleri bütün gece ve sabah boyunca aklımdan çıkmadı. Annem beni görmeden –kahretsin, bir kere bile aramadan– Honolulu'dan ayrılmıştı. Ben de onunla irtibata geçmek istememiştim. Birkaç gün sonra yeni bir sörf tekniği üzerinde çalışırken Cooper, annemle babamı aramam gerektiğini düşündüğünü söyledi.

“Henüz olmaz,” dedim yarım saat boyunca onunla tartıştıktan sonra. Onun anne ve babası yüzünden konuşma boyunca dikkatli olmaya gayret etmiştim. Cooper, on yılı aşkın bir süre önce, annesiyle birlikte Avustralya'dan ayrıldıklarından beri, çocukken onu dövmüş olan adamla konuşmadığını söyledi ve hemen konuyu benim anne babama çevirdi.

“Çocukça davranıyorsun,” derken dersi bitirmiş kumsaldan evine doğru ilerliyorduk.

“Hayır, kendimi çözmeye çalışıyorum sadece,” dedim ben de. Doğruyu söylüyordum.

Evin kapısını benim için açık tutarken kaşını kaldırdı. “En azından kameralar artık peşinde değil.”

Avukatım mahkeme tarihi hakkındaki aramalarımın hiç dönmediği için, artık magazin gazetelerinin ön sayfalarında olmadığımı görmek beni en mutlu eden şey olmuştu. İlişkimiz haberlere çıktıktan sonra paparazziler günlerce Cooper’ın evinin önünde ya da sahilde belirmiş, Paige ile Eric’in peşine düşmüş ve fotoğraflarımızı çekmişlerdi fakat son birkaç gündür sular durulmuştu.

Çarşamba akşamı filmdeki babamla –orijinal filmde Chad rolünü oynayan adam– birlikte kapalı mekân çekimi yaparken Justin bana magazincilerin aşk hayatıma olan ilgilerinin kesilmesinin nedeninin benden iki kat ünlü, beş kat berbat halde olan bir aktrisin arabasıyla “kazara” bir kame-ramana çarpması olduğunu söyledi.

“Adamın durumu iyi,” dedi hemen, parmaklarını rastalı saçlarına sokarak bütün vücudumun ürpermesine yol açarken. O kafasındaki şeyi ne zaman yıkamıştı acaba? “Ama kadın kafayı bulmuş durumdaymış.”

Rol arkadaşım, dedikodu yapmaya Jessica’dan daha meraklıydı. Gözlerimi devirdim. “Sonunda o aptal şeyi kesmeyi neden reddettiğini anladım.” Uzun saçlarını işaret ettim. Sonra fısıldayarak konuştum. “Saçın sırlarla dolu.”

Kötü Kızlar filminden yaptığım alıntıyı anlamamış olan Justin, aydınlatmayla ilgili sorunu çözmeye çalışsan adama ba-

karak çene çalmaya devam etti. "Sence ne kadarlık ceza yer?"

Omuz silkip sahne koltuğuna oturarak dirseklerimi dizlerime dayadım. Justin de sinirlerimi bozarak peşimden geldi ve benimle aynı şekilde oturdu. Bakışları yüzümün yan tarafını yakarken öfkeyle dişlerimi sıktım. En sonunda ona döndüm. "Ne kadarlık ceza alacağını ben nereden bileyim?"

"Sen yılda bir kez falan tutuklanmıyor musun?"

"Sen ne zaman susacağını bilmiyor musun?" diye cevabı yapıştırdım. Yüzü düştüğünde içimi çektim. "Bilmiyorum, tamam mı?"

Justin arkasına yaslanıp sandaletli ayaklarını kahve sehpasının üstüne koyarak sırttı. "Sen çalışmayı ilgi çekici hale getiriyorsun," dedi göz kırparak.

Kafamı yana eğip ona hastalıklı, tatlı bir gülücük attım. "Seyyar tuvalette seni becermek için bekleyen bir figüran kız falan yok mu ya?"

Uzun kollarını yukarı doğru gerip saçlarını savurarak kafasını iki yana salladı. "Bugün yok. Ayrıca seninle konuşmayı tercih ederim."

Birileri seslenip işe dönme vaktinin geldiğini söylediğinde ayağa kalkıp omzumun üstünden Justin'e baktım. "Makyözlerden biriyle, senin dizideki karakterinin önümüzdeki sezon gümüş kurşun yiyip yemeyeceğiyle ilgili iddiaya girdik," dedim, oynadığı kurt adam dizisini kastederek. "Duyduğuma göre eğer böyle bir şey olursa Sam ve Dean* gibi hayata geri dönme ihtimalin de yokmuş."

*Amerikan yapımı Supernatural dizisinin başkarakterleri. (ç.n.)

Ağzı bir karış açık kaldı. Kahrolası dizisini hiç izleyip izlemediğimi sorarak arkamdan gelirken gülümsememe engel olamadım.

İşten sonra aşırı yorgun hissediyordum ama yine de Miller'dan beni evsizler sığınağına götürmesini istedim. Kalan dört saatlik kamu hizmetimi bugün tamamlamaya kararlıydım çünkü şartlı tahliye sürecim yedi gün sonra bitecekti. Genelde beni gördüğünde sevinen patronum Dave, ofisinin önünden geçtiğimi görünce beni durdurup birkaç gün önce Miller'la gönderdiğim eski kıyafetlerim için teşekkür etti.

“Yaptığın bağış benim için de, burada kalanlar için de çok şey ifade ediyor.” Kafasını hafifçe geriye yatırıp gözlerini kapattı. “Teşekkür ederim, Willow.”

“Daha depoda çok fazla eşyam var,” dedim. “Los Angeles’a döndüğümde buraya gönderirim.” Los Angeles’a geri dönme düşüncesiyle boğazımda oluşan yumruyu görmezden gelmeye çalıştım.

Sahnelerimi istediğimden çok hızlı çekiyorduk, yani burada kalacağım günlerin sonuna geliyor olabilirdim. O zaman eve dönmekten başka çarem olmayacaktı.

Dave birkaç kez daha teşekkür ettikten sonra sonunda ofisinden çıkabildim. Yemekhaneye gidip dolaptan temizlik malzemelerini aldım. Kovayı sıcak suyla doldurup deterjan şişesiyle bir temizlik bezini kenarına astıktan sonra sürükleyerek içeri çektim. Arkamı dönüp de karşımda küçük, tanıdık

bir yüz gördüğümde neredeyse çılgılık atıyordum.

“Altına etmiş gibi görünüyorsun,” dedi Hannah, ben geriye doğru sendelerken bir kaşını kaldırarak.

Toparlanıp ona ters ters baktım. “Öyle konuşmak için biraz küçük değil misin sen?” Ben suyla dolu kovayı odanın ortasına çekerken Hanna gölgem gibi arkamdan geldi. “Ayrıca yanına fark ettirmeden yaklaşan birileriyle karşılaşınca herkes korkar.”

Şişedeki temizlik maddesini masaların üstüne püskürtmeye başladığımda bana sıırttı. “Ben pek bir şey yapamam.”

Duraksadım. “Şaka mı yapıyorsun? Ben kız gibi dövüşürüm,” dedim. “Göğsüme bir kafa atsan anında bayılıveririm.” Parmaklarımı şıklattım. Bir kahkaha atarak karşımdaki sandalyelerden birine çöktü.

Çenesini ellerine dayayıp dudaklarını büktü. “Uzun zamandır ortalıkta yoktun.”

“Çalışıyordum.” Burnumu kırıştırdım. “Sıkıcı film işleri.”

“Bahse varım harikadır.”

Üstüne bulaşmış makarna lekesini çıkartmaya çalıştığım masadan kafamı kaldırıp yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. “Çok yorucu ama oldukça... *ilginç* insanlarla çalışma fırsatım oldu.”

“Kim gibi?”

Hannah’yla muhabbet etmemem gerektiğini biliyordum –Dave, sığınağa binlerce dolar değerinde giysi bağışlamış olmamdan çok memnun olsa da Hannah’yla konuşmama kı-

zardı- ama kızın sorusunu cevapsız bırakmayacaktım. “Justin Davies,” dediğimde Hannah elleriyle ağzını kapattı.

“Şaka yapıyorsun! Muhteşem bir işin var!”

Stresle dolu haftalardan sonra küçük bir kızla konuşmanın kendimi iyi hissetmemi sağlayacağını kim bilebilirdi? Dudaklarım bir gülümsemeyle kalktı. Kafamı iki yana salladım. “Şaka yapmıyorum. Ona senden bahsederim,” dediğimde yüzü ıslıl ıslıl oldu. Bezi tutan elimi gevşettim. Hannah gibi insanlar, işimi neden sevdiğimi bana hatırlatıyordu. Bakışlarımı masaya indirdim.

“Ne oldu biliyor musun?”

Bir kaşımı kaldırdım ama ona bakmadım. “Hı?”

“Annem işe girdi.” Sesi öyle gurur yüklüydü ki kalbimin sıkıştığını hissettim. Onun hikâyesini bilmiyordum ama yine de gözlerimi çamaşır suyu kokulu bezden ayırmadan gülümsedim.

“Çok sevindim,” dedim sonunda kahverengi gözlerine bakarak. “Sizin için dua edeceğim.”

“Annem birkaç ay içinde kendi dairemize taşınabileceğimizi söylüyor. Kendi odam olacak ve onu erkek kardeşimle paylaşmak zorunda kalmayacağım.” Burnunu kırıştırdığında bir kahkaha attım.

“Erkek kardeşin mi var?”

“Berbat bir çocuk.”

“Daha iyi olacaktır,” diye söz verdim. Kafasını şüpheci bir şekilde yana eğdi.

“Senin de mi kardeşin var?”

“Hayır, ben tek çocuğum.” Annemle babam yalnızca bana sahip olmanın yeterli olduğunu söylerdi ama bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim. Hannah sert bir cevap yapıştırmadan önce hemen ekledim, “Ama sayamayacağım kadar çok filmde küçük kardeşi oynadım.”

Şortumun arka cebinde titreşen ceptelefonumu görmezden geldim. Dave bizi bulmadan önce Hannah’yla konuşmayı kesmem gerektiğini söyleyen beynimin içindeki sesi de duymazdan geldim. Hannah yalnızdı, tıpkı benim daha önceleri çoğu zaman olduğum gibi. Onu geçiştirmemek bana elli saat daha fazla kamu hizmetine mal olacaksa da umurumda değildi.

Ondan birkaç adım uzaklıktaki bir sandalyeye çöküp ellerimi masaya koydum. “Odanı nasıl dekore edeceğine karar verdin mi?” diye sorduğumda kahverengi gözleri heyecanla parladı.

Sonraki on beş dakika boyunca Walmart’ta gördüğü Justin Bieber’lı nevresimi ve annesinin Noel’de ona bunu hediye edeceğini anlattı. Kahverengi saçları ve koyu renk gözleri olan uzun boylu, sıska bir çocuk kafasını yemekhane kapısından uzatıp ona seslendiğinde Hannah gözlerini abartılı bir şekilde devirdi. Çocuk onun erkek kardeşi olmalıydı.

Ben de kameralar karşısında aynı hareketi pek çok kez yapmıştım.

“Gitmem lazım. Okul için fotoğraf çekimi var,” dedi yüzünü buruşturarak. “Yarın gelecek misin?”

Kalan birkaç saatimi düşündüm ve ona yalan söylemek

istemediğim için kafamı iki yana salladım. Bir anlığına yüzü düştü, sonra bir parmağını kaldırdı. “Biraz bekle.”

Spor ayakkabılarını ıslak zeminde kaydırarak kapı eşiğinde bekleyen çocuğa doğru koşup onunla bir dakika kadar tartıştı. Sonra minik, siyah bir not defteri ve siyah mürekkepli kalemle geri döndü. Hannah defterin arka tarafındaki boş sayfayı açarken dudağımı ısırarak onu izledim.

Ümitli bir gülümsemeye defteri bana uzattı. “Lütfen?”

Onun hemen gitmesini istemediğim için sayfaya imzamı yavaşça attım. “Beladan uzak dur,” dedim, sonunda defteri elimden çektiğinde.

Gözlerini devirdi. “Bu yüzden hiç bela okunuyor mu?” Bana tatlı bir tebessüm attığında zorlukla yutkundum.

Bu gülümsemeyi on yıl önceki filmlerimin tanıtım görüntülerinde pek çok defa görmüştüm.

“Ay, buna cevap bile vermeyeceğim,” dedim, midemdeki acıya karşın gülerek. “Onu öldürmemeye çalış, tamam mı?” Kafamla kapıdaki sıska çocuğu işaret ettiğimde başparmağını kaldırdı. Hannah kardeşiyle birlikte, imza için onun defterini kullanması konusunda tartışarak koridorda uzaklaşırken omuzlarım çöktü ve nefesimi düzenlemek için biraz oturmam gerekti.

Telefonum tekrar titreyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Çıkarıp ekranına baktığımda Jessica’nın sarhoşken çekilmiş fotoğrafıyla karşılaştım. Homurdanarak parmağımı kapatma tuşuna doğru götürdüm ama sonra iç geçirdim.

Ne olacaktı ki, değil mi?

“Alo?” dediğimde Jessica uzun bir nefes verdi.

“Willow, seni çok özledim!”

Masadan kalkıp duvarla arasındaki boşlukta volta atmaya başladım. “Arayamadığım için üzgünüm.”

Ama üzgün değildim.

Alaycı bir nefes verdi. “Ahh, ben de o çocukla çıkıyor ol-
saydım kimseyi arayamazdım.” Yan tarafımdaki elimi yumruk
yapıp daha hızlı yürümeye başladım. Jessica’yla ben, geçmişte
hiçbir şeyi umursamadığımız için birbirimizin erkek arkadaş-
larıyla çıkmıştık. Ama Cooper onlardan biri olamazdı. Asla.
Onun Cooper konusunu tekrar açmamasını umarak dudağımı
çimdikledim.

“Yeni dizinin çekimleri nasıl gidiyor?” diye sordum ger-
gin bir sesle.

Sorumu duymazdan geldi. Arkadan bir gıcırdama sesi
duyuldu. Yatağının sesiydi herhalde. “Seni görmeye can atı-
yorum, kadın. Bu hafta sonu ne yapıyorsun?”

“Haftaya çekeceğim bir sahne için çalışmam gerek. Ku-
sura bakma bebeğim, seni görmek için Los Angeles’a gele-
mem,” dedim. Bu bir bakıma doğru sayılırdı.

Jessica burnunu çekti. “Aslında bir yerdeki konuk oyun-
cu çekimlerimi bitirdim ve en iyi arkadaşımı görmek için
biraz mola vermeye karar verdim. Küçüklüğümden beri Ha-
waii’ye gitmemiştim.”

Olduğum yerde donakaldım. Jessica beni görmek için bu-
raya gelmek istiyordu. On üç yaşından beri en iyi arkadaşım
olan kızı göreceğim için heyecanlanmam gerekiyordu, ama

bunun yerine omurgamdan bir ürperti geçtiğini hissettim.

“Önümüzdeki ay falan geri döneceğim, o zaman görüşebiliriz,” diye öneride bulundum ama Jessica hemen reddetti.

“Seni hemen görmek istiyorum. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim.”

Evet, kabul etmeyeceğinden emindim ama yine de tekrar tekrar hayır dedim. Onunla buluşmamak için bir sürü bahane sundum. Sonunda gırtlığından kalın bir ses yükseldi. “Sen beni görmek istemiyor musun?”

“Konu o değil,” dedim.

“Ne o zaman?”

“Ben...”

Gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. “O zaman hafta sonu görüşürüz. Uçağımın ne zaman ineceğini haber vermek için yarın ararım. Seni seviyorum!” Sonra bir cıyıklamayla gözlerimin arasındaki bölgeye bir sancı girmesine neden oldu ve cevap vermeme fırsat bırakmadan telefonu kapattı.

Beş saat sonra Cooper’la birlikte benim evde bir Andy Samberg ve Adam Sandler filmi izlerken içten içe hâlâ öfkeden kuduruyordum. Paige, Eric ve diğer arkadaşlarımdan birkaçıyla birlikte (Miranda da dahil) yemeğe gitme fikri ortaya atılmıştı ama ben başımın ağrıdığını söylemişim. Şimdiyse kafamı kucağına koymuş uzanırken uzun kargo şortunun uçlarını sıkıyordum. Cooper da parmak uçlarını tenimde gezdiriyordu.

“Giysilerimi yırtmak istiyorsan sorman yeterli, Wills,” dedi alaycı bir şekilde, yeşil gözlerime bakarak.

Homurdanarak kalkıp uzun saçlarımı bileğime taktığım lastik tokayla topladım. Bileğimde tokenın bıraktığı derin izi ovalarken yanağımın içini ısırdım.

Cooper bana yaklaştı. Sarı kaşları endişeyle çatılmıştı. “Korkunç derecede sessizsin. Ne oluyor?”

“Jessica buraya beni ziyarete gelmek istiyor,” dedim. Ellerini kaldırıp kafasını iki yana sallayarak açıklamamı bekledi. Homurdandım. “Parlak göğüs ucu *kapatıcı* takmış olan kız,” dedim.

Bu dikkatini çekmişti. Vücudunun gerginleştiğini hissettim. Birkaç gün önce bir arkadaşının çokbilmiş arkadaşı bir buçuk yıl önce Jessica’yla bir partide çekilmiş fotoğrafımızı Cooper’ın Facebook duvarına postalamıştı.

Cooper parmak uçlarını dolgun dudaklarına götürdüğünde bacaklarımın arasındaki sızıyı hissederek dudaklarımı yaladım. “Sen ne dedin?” diye sordu.

Bakışlarımı ellerime indirdim. “Onu durduramam.”

Homurdandı ve ona doğru gitmemi işaret etti. Bacaklarımı beline dolarken mavi gözlerinde gördüğüm ihtiyaçla nefesimin kesildiğini hissettim. “Bir sorun olmayacak,” dedi. Bunu bana normalden daha fazla söylemeye başlamıştı, bu yüzden benim değil de kendi yararına mı söylüyor diye düşünüyordum.

Yine de kafamı sallayıp alnımı alnına dayadım. Parmakları elastik külotumun içine girdi. “Çekimleri çok hızlı yapıyoruz,” diye sızlandım, Jessica’yı şimdilik kafamdan atmaya çalışarak. Onun hakkında sonra, Hawaii’ye geldiğinde endi-

şelenebilirdim.

Cooper kürekkemiğine doğru bir şeyler mırıldandı, sonra dilinin ucunu kemiğe değirdi. “Önemli değil.”

“Gitmek istemiyorum,” diye fısıldadım kederli bir sesle. Parmakları içimde dolaşırken gözlerimi kapatıp kafamı öne eğerek saçlarımı omuzlarına düşürdüm.

Bu adam beni nasıl da çözüyordu.

Aklımı kaçıracaktım gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Bırakmak zorunda kalmayacağız,” dedi, dişlerini nazikçe tenime geçirirken.

Bir saniye sonra üstünden kayıp yere, dizlerimin üstüne çöküp şortunu çıkartım ve ellerimi etrafına sardım. Ona baktığımda dudaklarının köşeleri kalktı, mavi gözleri yumuşadı.

Sonra kendimi onda kaybettim.

BÖLÜM ON DOKUZ

Jessica tam da kendisinden bekleneni yaparak son dakikada Hawaii'ye gelme konusunda fikrini değiştirdi ve bir müzik klbinde birisinin sevdiği kıızı oynayacağını söyledi. Ama planlarını tamamen iptal etmemiş, sadece dokuz gün sonraya ertelemişti. Perşembe günü öğleden sonra Miller'la birlikte havaalanına onu karşılamaya gittiğimizde stresten patlamak üzereydim. Dudağımın iç kısmını ısırıp devasa güneş gözlükleri ardındaki gözlerimi yürüyen merdivene diktim. Sonra onu gördüm. Her zamanki Vuitton çantası elindeydi ve aşırı sıkılmış görünüyordu.

Gözleri beni bulduğunda Jessica bir çığlık attı ve boynunu en az 1.80 gösteren on santim topuklu ayakkabılarıyla bana doğru koşup kollarını boynuma sardı. Derin bir nefes aldım. Üstünden çok fazla içki, azıcık da parfüm kokusu yayılıyordu.

“Seni çok özledim,” diye bağırdı, dudaklarımdan birkaç santim ötesini öperek. Miller kızarıp gözlerini yere indirdi.

“Ben de seni özledim.”

“Arabayı kısa süreli otoparka park ettik, bu yüzden acele etmeliyiz,” dedim, Jessica elimi tutarken.

Ağzı bir karış açık kaldı ve bana şaşırılmış gibi baktı. “Liz’in muzin yok mu?”

Güldüm. “Hayır, bir Kia.”

Burnundan alaycı bir nefes verdi ama bagaj teslim yerinden valizlerini alırken hiçbir şey demedi. O, çantalarını Miller’a uzatmaya çalışırken yanağımın içini ısırdım ve valizi almak için uzandım. Bronz yüzünde kararlı bakışlar olan Miller kafasını iki yana salladı.

“Ben hallederim, Willow.” Onun, tablet boyutundaki Samsung telefonuna bir şeyler yazmakta olan Jessica’ya sert bir bakış attığını gördüm.

Miller’ın birkaç adım önünde yürürken Jessica omzunun üstünden bakıp onu onaylayan gözlerle inceledi. “Seni şanslı sürtüğ,” dedi kafasını sağa sola sallayarak. Bir kaşımı kaldırdığımda konuşmaya devam etti. “Sende kahrolası iki muhteşem çocuk var, bense hiç eğlencesi olmayan işlere gömmüşüm haldeyim.”

Donakaldım ve direkt gözlerine baktım. Onun düşünmesini istediğim son şey Miller’la yatıyor olmam ya da daha kötüsü, Cooper ve Miller’la aynı anda yatıyor olmamdı. Bu düşünceyle bedenime bir ürperti yayıldı. “Öyle değil, Jess. Ben...” Mutlu demeden önce duraksadım. Ona bunu itiraf etmek yan-

lış geliyordu. “Ben de çok yoğundum. İş yüzünden.”

Dudaklarını hafifçe aralayıp Miller’a bir kez daha baktı. “Yani, koruman...”

“Onun bir kız arkadaşı var,” dedim hemen.

Waikiki manzaralı beş yıldızlı oteline giderken Jessica uçuşundan ve internette bulduğu Honolulu barlarından bahsetti. “Bu akşam Moose’s’a dansa gidiyoruz,” dediğinde Miller’ın yanağında bir kasın seğirdiğini fark ettim.

Tekrar ağabey rolüne bürünmüştü ama bu sefer bundan memnundum. Jessica’ya bakıp özür diler gibi gülümsedim. “Yarın sabah erkenden çekilecek bir sahnem var,” diye açıkladım. Jessica bal sarısı saçlarını geriye savurup bir kahkaha attı.

Sonra dikiz aynasından Miller’ın bakışlarını yakaladı. “Ciddi mi bu ya?” Mor ojeyle manikür yapılmış ellerinden birini kaldırıp kafasını iki yana salladı. “Olsun, önemli değil. Dansa gitmek için daha çok vaktimiz olacak.”

“Geç kalırsam Dickson derimi yüzer,” dedim. Karavanında Cooper ve beni uyardığı o günden sonra yapımcım benden uzaklaşmıştı. Ne zaman etrafında olsam ince buz üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyordum.

Perişan hale düşüp işe geç kalmam iyi olmazdı.

Jessica’yı oteline bırakıp odasına çıkma teklifini reddettikten sonra Miller, sörf dersi için beni Cooper’ın evine götürdü. Cooper küçük bir on yaş grubuna verdiği dersin ortasında olduğu için Paige’le birlikte kumsalda oturup onu izlemeye başladım. Bütün hareketleri abartılı ve dramatikti. Ço-

cuklar da söylediği bir şeylere gülüyorlardı.

Cooper ona baktığını görüp bir gülücük göndererek göğsümün sıkışmasına neden oldu. Ben de ona gülümsedim.

“Arkadaşını alma işi nasıl gitti?” diye sordu Paige, beni kendime getirerek. Döndüğümde elini gözlerinin üstüne siper etmiş halde beni incelediğini gördüm.

Omuz silktim. “Korumama yazıp yazamayacağını öğrenmek istedi.”

Paige bir kahkaha attı. “Hulk’a mı? Tanrım, korumanın ne dediğini hayal bile edemiyorum.”

Kollarımı dizlerime sarıp, çocuklara tahtanın üstüne nasıl çıkılacağını öğretmekte olan Cooper’a bakarken iki ay önce bu şeyleri onunla yaptığım ilk günü –tamam, ilk birkaç günü– düşünmeden edemedim. İçimi çektim. “Miller hiçbir şey demedi çünkü büyük ihtimalle beni kızdırmak istemiyor,” diye itiraf ettim.

Paige, verandadan ona seslenen Eric’i duymazdan gelip bir kaşını kaldırdı. “Telefon bekleyebilir,” dedi. Birkaç saniyeliğine altdudağını ısırıp kafasını sağa sola salladıktan sonra, “Kızarmıydın?” diye sordu.

Zorlukla yutkundum. “Hayır. Jessica’nın hemen gitmesini istiyor olmam beni boktan bir arkadaş yapıyor, değil mi?”

Paige ayağa kalkıp parlak kırmızı Billabong şortunun üstündeki kumları silkeledi. “Bazen kendimi gerizekâlı gibi hissetmeme neden olan şeylerin aklıma iyi bir sebepten ötürü geldiğini fark ediyorum.”

Böyle psikolojik yorumlar yapmak onun işiydi zaten.

Grup dersi sona erdiğinde Cooper elini kaldırıp gamzesini ortaya çıkartarak gülümsedi ve bir parmağını kıvrarak beni yanına çağırdı. Ona doğru çekildiğimi hissederken kumlar terliklerimin içine doluyordu.

Cooper beni kendisine çekerek omuzlarımı okşadı. “Birilerini boğmaya hazırmış gibi görünüyorsun,” dedi. Sonra aramızdaki mesafeyi kapatmak için parmak uçlarını belime bastırdı.

“Sadece yorgunum,” dedim.

“Dickson’a sana biraz tatil vermesini söyleyeyim mi?” diye sordu alaycı bir şekilde. Kafamı iki yana salladım.

“En sevdiği insan sen değilsin,” dediğimde omuz silkip beni bıraktı.

“Kahrolası hayatım işte.”

Tahtalarımızı beyaz sularda iterken ekim ayında katılacağı sörf yarışmasını konuştuk. Ne zaman Jessica’dan bahsetsem konuyu değiştiriyordu. İşimden, onun işlerinden ve hatta Blue Flame’in tanıtıcı tişörtlerinin bugün geldiğinden bile bahsettik. Birkaç saat sonra dersimiz bittiğinde beni eve götüreceğini söyledi. O zaman bütün sinirim Jessica’dan ona yöneldi.

“Lütfen bana şu korumacı heriflerden birine dönüştüğünü söyleme,” dedim evde yatak odama doğru giderken. Tokamı çıkarıp saçlarımı savurdum ve terliklerimi ayaklarımdan fırlatıp yatağın altına gönderdim.

Yatağın yanındaki radyoyu açan Cooper, odayı bir Ke\$ha şarkısı doldurunca yüzünü buruşturdu. Sadece reklam ya-

yımlayan bir başka kanalı bulana dek düğmeyi çevirdi.

“Zararlı etkisi olan arkadaşları hiç sevmem,” dediğinde gerildiğimi hissettim. Bir nefes alıp dolabımdan bir şortla askılı tişört çıkararak yatağa fırlattım, sonra dönüp ona baktım.

“Cooper, Jessica buraya daha yeni geldi. Onu sevmemene neden olacak bir şey yapmadı henüz.”

Ama bu sözcükleri söylerken kendim de doğru olmadıklarını hissediyordum. Sanki kendimi ikna etmeye çalışıyormuş gibiydim.

Cooper alay eder gibi güldü. “Saçmalama, Wills. Birlikte çekilmiş her fotoğrafınız onun, senin boğazına bir balta saplamak için doğru anı beklediğine inanmama neden oldu.”

“Dramatikleşıyorsun,” dedim. Çıktığım çocuğun yaptığı her şeyi, gittiğim her yeri umursadığı bir ilişkiyi nasıl yürüteceğimi hâlâ bilemiyordum. Yatağın diğer tarafına çöküp kafamı dizlerimin arasına gömdüm. “Bir yanım o burada olduğu için mutlu ama diğer yanım...”

“Ben çocukken annemin arada bir Avustralya’ya gelen bir arkadaşı vardı. Bana, ona Amy Teyze dememi söylediler.”

Cooper annesi hakkında çok az konuşurdu. Bu yüzden yavaşça kafamı kaldırdım, battaniyenin kırışmasına neden olarak ona döndüm ve bağdaş kurarak cümlesini bitirmesini bekledim. “Eee?”

“O zaman annem birkaç günlüğüne ortadan kaybolup beni o adamla bırakırdı.” Titreyip yumuşak battaniyeyi sıktı. “Geri döndüğündeyse kafayı bulmuş olurdu.”

Kalbimdeki yanma hissini geçirmesi umuduyla göğ-

sümü ovdum ama bir işe yaramadı. “Bu yüzden Jessica’nın buraya tatile gelmesiyle benim de yoldan çıkacağımı mı düşünüyorsun?” diye sordum yumuşak bir sesle.

“İkinizin, tişörtlerinizi kaldırıp göğüslerinizdeki küçük yıldızları göstermiş olduğunuz fotoğraflar hâlâ TMZ’de* duyuyor. Bu nedenle birazcık endişelendiğim için kusura bakma.”

Ona, dizlerim bedenine değecek kadar yaklaştım ve elimi yüzüne koyarak gözlerine baktım. “Bana biraz daha güven.”

“Gel buraya,” diye fısıldayıp beni kendine doğru çekti. Kot şortuma geçirdiği parmakları nazikti ama ben onun Polo tişörtünün yakasına yapışırken oldukça çaresizdim.

Düğmelerden biri kopup ahşap zemine düştü, sonra bir tanesi daha. Cooper öpüşürken gülümsedi ve sert olmayı sevdiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Birkaç saniye içinde yarı çıplak haldeydik. Ben sırtüstü yatarken parmaklarını içime gömüyordu.

“Bana yaptığın...” diye konuşmaya başladı ama kollarımı gövdesine sarıp dudaklarına saldırdım ve dilimi her tarafına sürdüm. “Beni mahvediyorsun,” dedi geri çekilerek.

“Bir melek olduğumu hiç söylemedim,” diye fısıldadım ve o komodin çekmecesinde prezervatif ararken gözlerimi kapattım.

Vücudunu yine üstümde hissettiğimde Cooper nane kokulu nefesini köprücük kemiğime doğru üfledi. “Eğil, Wills,” diye buyurdu. Dediğini yaptığım da belimin alt kısmına bir öpücük kondurdu.

* Bir magazin sitesi. (ç.n.)

Bir süre sonra ter içinde yatağa yığıldığımızda, “Haklıydın,” diye fısıldadım. Sertçe yutkunup kaşlarını çatarak bana baktı. Boğazımı temizledim. “İlk dersimizde beni tamamen çıplak görmeye kararlı olduğunu söylemiştin ya.”

Bir kahkaha atıp parmaklarını askılı tişörtümün altına kaydırıldı. Az önce birbirimizi soyarken tişörtün yakasını aşağı çekip göğüslerimi açmıştı. Sanırım onun beni tamamen çıplak görmesini istemememi kabullenmişti çünkü tişörtümü tamamen çıkartmayı reddettiğimde bir şey dememişti.

Uzunca bir süre hareketsiz bir şekilde uzandıktan sonra, “Neden her şeyini görmeme izin vermiyorsun?” diye sordu.

“Her şeyimi gördün.”

Gırtlığından bir ses yükseldi. “Işıklar kapalıyken.”

Omuzlarım gerildi. “Çünkü berbat haldeyim,” diye fısıldadım en sonunda. Gözlerime bakmak için doğrulduğunda alnına düşen terli saç tutamını geri ittim. “Bana öyle bakma.”

“Nasıl bakmayayım?” diye sordu. “Sana mükemmel olduğunu milyonlarca kez söyledim. Bunu ne zamandır yapıyoruz? Bir aydan fazla oldu.”

“Kahrolası bir baskıcı olma,” dedim.

Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. “Pekâlâ, vazgeçiyorum.”

“İyi,” dedim.

Jessica ertesi gün sabahın köründe arayıp Los Angeles saatine takılı kaldığından yakındı. Sonra Honolulu’da görmeyi çok istediği yerleri saymaya başladı. Monoton ses to-

nuna bakılırsa büyük ihtimalle beni aramadan beş dakika önce Google’da bulduğu şeyleri okuyordu.

“Kısa bir süre sonra çekimim var,” dedim.

Heyecanlı bir şekilde nefes aldı. “İzlemeye gelsem James bir şey der mi sence?” diye sorduğunda tereddüt ettim. Dickson sete misafirlerin gelmesini pek hoş karşılamıyordu ama benim *Uykusuz* filmimden birkaç yıl önce Jessica da onunla çalışmıştı.

Ama bir buçuk saat sonra sette karşılaştıklarında Dickson onu gördüğüne hiç mutlu olmadı.

“Harika görünüyorsun,” dedi Jessica’ya, iki ay önce Junction’da bana yaptığı gibi onu da süzerek. Ama bu sefer gözleri, sözlerini yansıtmıyordu.

Ben filmdeki anne babamla duygusal bir sahne çekerken Jessica da Justin’le flörtleşerek eğlendi. Arada bir mavi gözlerinin beni dikkatlice süzdüğünü hissediyordum ama ona baktığımda sırtıp el sallıyordu.

Cooper’ın dün gece bahsettiği baltayı düşünerek elimin birkaç kez boğazıma gittiğini hissettim.

Dickson sahnenin iyi olduğunu ilan eder etmez beni bir kenara çekti. “Her şey yolunda mı, Willow?” diye sordu. Nereye gitsem bu sözcükleri duymaktan artık bıkmıştım ama güçlkle yutkunup nazikçe kafa salladım.

Elimi kolunun alt kısmına koyup ona anlamlı bir şekilde baktım. “Harikayım.”

“Ve Cooper...”

Yapımcım tekrar tuhaflaşmaya başlıyordu. Bu yüzden

yüksek sesle homurdanıp konuşma iyice o yöne dönmeden önce ellerimi kaldırdım. “*Harikayım.*”

Dickson, yardımcı aktrislerden biriyle konuşmakta olan Jessica’ya yan yan baktı. Jessica ve bu kız iki yıl önce çektikleri bir filmde tanışıyorlardı. Jessica kafasını kaldırıp bal sarısı saçlarını omzunun arkasına atıp bize dikkatlice baktı.

“Yarına senin için bir sahne koysam, böylece...” diye başladı Dickson ama sonra kendisini tuttu. Ellerini önünde birleştirip kafasını yavaşça sallayarak, “Dikkatli ol, Willow,” dedi.

Miller’la birlikte kiralık evime döndüğümüzde Jessica hemen emniyet kemerini çıkarıp çenesini koltuğuma dayadı. “Bu gece dışarı çıkacağız, değil mi?” Dilimi yanağımın içinde gezdirip kapı kolunu tuttum.

“Miller bizi akşam yemeğine götürse?” dediğimde Jessica içini çekti.

“Her neyse.”

Eve girdiğimizde Miller’a hazır olunca ona mesaj atacağımı söyledim. Miller kafasını sallayıp, “Bir süreliğine spor salonuna gideceğim ama haberini bekliyorum,” dedi.

Sonra Jessica’yı içeri aldım. Arkadaşım kendisini süet koltuğa bırakıp dümdüz beyaz dişlerinin hepsini göstererek gülümsedi. “Bu ev çok şekermiş.” Jessica’yı, iğrenç bulduğu yerlerden bahsederken şeker kelimesini kullandığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Tekli koltuğun kolundaki giysilerimi toplarken dişlerimi sıktım.

İki gün sonra gitmiş olacak, diye hatırlattım kendime.

Bir saniye sonra masaya vuran bir şeyin sesiyle bede-

nimdeki bütün kaslar gerildi. Yavaşça dönüp masanın köşesindeki dergi yığınının üstünde duran küçük naylon torbaya dehşetle baktım. “Ne o?” diye sordum, kalbim teklerken. *Ne olduğunu* tabii ki de biliyordum. Bu Roxy’lerin ona kaç mal olduğunu bile tahmin edebilirdim.

Hafifçe gülümsedi. “Geçmiş doğum günün kutlu olsun, Willow. Doğum gününü sensiz kutladım ama hiçbir zaman çok geç değildir...”

Parmağımı torbaya bastırıp kafamı iki yana salladım. “Kaldır şunları,” diye hırladım. Jessica’nın gülümsemesi soldu, koyu mavi gözleri iyice kısıldı.

“Aptallaşma.”

Parmağımı kapıya doğrultup gergin bir sesle konuştum. “Jess, sana siktirip gitmeni söylemeye hiç çekinmem. Onları çöpe ya da klozete at, hiç umurumda değil. Ama bana verme.”

Jessica bana uzunca bir süre sert sert baktı, sonra Roxy torbasını çekip alarak Vuitton çantasına tıktı ve sırtını dikleştirip ellerini yanlardan gevşetti. “Pekâlâ Willow.” Dilini dişlerinde gezdirdi. “Şimdi ne yapacağız o zaman?”

“Akşam yemeğine gideceğiz,” diye hatırlattım.

“Ne eğlenceli,” dedi, son sözcüğe vurgu yaparak.

Ben düş almaya gitmek için ondan izin isterken Jessica’nın hareketleri sarsaklaşmıştı. Sıcak suyun altında durup destek için duvara dayandım. Hapları getirdiği için Jessica’dan ne kadar nefret ediyorsam, o şeylere gösterdiğim tepki nedeniyle –kısacık bir anlığına kullanmak istediğim için– de kendimden nefret ediyordum.

Duştan sonra yatağımın kenarına oturup geçen hafta Cooper’la birlikte izlediğimiz Andy Samberg filminin seslerini ve Jessica’nın kahkahalarını dinledim.

“Bunu yapabilirim,” diye fısıldadım. Saate bakmak için komodinimdeki telefonumu kaldırıncı Cooper’dan mesaj geldiğini gördüm.

18.18: Bu akşam Göğüs Ucu Kapatıcı’yla yemeğe gidiyor musunuz?

İçimi çekip ona cevap yazarak giyecek bir şeyler bulmak için yataktan kalkıp.

18.29: Evet. Yemekten sonra Miller’dan beni senin eve bırakmasını isteyeyim mi?

İ amaşırlarımı karıştırırken cevabı geldi.

18.29: İstersen şimdi bile bırakabilir.
Ya da ben gelip seni alabilirim. Ya da...

Omuzlarıma yüklenen stresi hissederek altdudağımı ısır-dım.

Arkalarında yatan anlamlar yüzünden
üç noktalardan nefret ettiğimi biliyorsun,
değil mi?

Külotumla sutyenimi üstüme geçirdikten sonra giysilerime bakındım ve dar bir kot, beyaz askılı tişört ve mavi-kırmızı flanel gömlek giydim. Kotumun düğmesini iliklerken telefonum çaldı. Spor ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdikten sonra yatağın üstünde dönüp Cooper'ın aradığını düşünerek telefonu aldım.

Ama arayan annemle babamdı. Telefonu sıkıp ekranda dönüp duran neon isme baktım. Doğum günümünden bir hafta sonra annemle yaptığımız tartışmadan beri ailem beni aramamıştı ve dürüst olmak gerekirse onlarla konuşmaya hazır değildim. En sonunda susan telefonu yatağa fırlatıp giyinmeye devam ettim. Sonra uzun saçlarımı tarayıp atkuyruğu yaptım, dudaklarıma parlatıcı sürdüm ve telefonumla kredi kartımı arka cebime koydum.

Jessica beni gördüğünde burnunu kırıstırdı. "Sen çok..." Duraksayıp kafasını yana eğerek beni baştan ayağa süzdü. Bir şeyler söylemesini beklerken gerildiğini hissettim. Sonra yalandan iğrenmiş gibi baktı. "Ayy, ben de sörfe başlamalıyım. Çok seksi görünüyorsun."

Rahatlayarak sıırttım. "Çok fena bir şey."

Kayıtsız bir şekilde dudaklarını yaladı. "Fena şeylerden bahsetmişken... Buradayken Sörfçü Çocuk'la tanışabilecek miyim?"

Dikkatimi telefonumu cebimden çıkartmaya vererek yalan söyledim. "Bir yarışma için idman yapıyor, bu yüzden ben bile bu hafta onu göremeyeceğim."

Homurdandı. "Bu çok kötü."

Telefonumu sıkıp ona fırlatma isteğime karşı geldim. “Öyle,” dedim tatlı bir edayla.

Miller’a mesaj atıp spordan ne zaman dönerse bizi alabileceğini söyledim. Gönder tuşuna bastığım anda telefonum tekrar çalmaya başladı. Annem arıyordu. Homurdanarak Jessica’ya bir bakış attım. “Hemen dönerim. Cevap verene kadar annem durmaz yoksa.”

Ön kapıdan çıkıp verandada volta atarak telefona cevap verdim. “Selam, az önce aradığında açamadığım için kusura bakma. Ben...”

“Willow, kötü haberlerim var.”

Yüreğim ağzıma geldi. “Babam mı?” dedim nefesim kesilmiş halde.

Annem boğuluyormuş gibi bir ses çıkarttığında evin ahşap kirişlerinden birine yaslandım. Babama bir şey olduysa ne yapardık? Ya o...

“Willow, az önce Clay aradı.”

Boğazıma yerleşmiş olan kalbim sanki bedenimden tamamen ayrılmıştı.

Çünkü annemin dudaklarından avukatımın adını duyduğum anda –*büro, temyiz süresi* ve *önümüzdeki yıla ertelenen mahkeme* gibi şeyler söylemeden önce bile– artık bu işin sona erdiğini biliyordum.

BÖLÜM YİRMİ

O gece içtiğim ilk içki boğazımı kavurup boğulacakmış gibi olmama ve gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Gözyaşlarının nedeni mavi SKYY votka şişesi miydi, yoksa Miller bizi evden almaya geldiğinden ve ona akşam için planlarımın değiştiğini, Jessica'nın oteline gitmek istediğimi söylediğimden beri tutmaya çalıştığım hıçkırıklar mıydı bilmiyordum.

Nedenin ne olduğuna karar veremediğim için içkiden bir yudum daha aldım. Emin olmak için bir yudum daha...

Yanımda uzanmış tepemizdeki kırmızı ışığa bakan Jessica'nın mavi gözleri parlıyordu. "Bunu istemediğinden emin misin?" diye fısıldadı bir saat önce yarısını yuttuğu mavi hapa işaret ederek.

Tabii ki de istiyordum ama kafamı iki yana salladım. Arka cebimdeki telefonum tekrar titredi, muhtemelen yine

Cooper arıyordu. Aramayı görmezden geldim.

Jessica dilini dudaklarına sürüp odasının kapısına bakmak için doğruldu. Beni beklemesini istediğim Miller kapının diğer tarafındaydı. “Ona bizi kulübe götürmesini hâlâ söyleyebiliriz,” dedi, kendini geriye bırakıp hafifçe gülümseyerek. Kalçalarını döşekte hareket ettirip aramızdaki mesafeyi kapattı. “Eğlenceli olacak.”

“Ben burada iyiyim,” diye karşı geldim. Ama iyi değildim. Başım dönüyordu, akşam yemeğime dokunmadığım için midem deli gibi sancıyordu ve yavaş yavaş batmakta olduğumu hissediyordum.

Ama yine de doğrulup bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak şat bardağıma tekrar votka doldurdum.

Çünkü kaybolmuştum.

Çünkü her şeyden kaçmak istiyordum.

Jessica sessizce bir şeyler mırıldandığında hafifçe döndüm ve gözlerini kapatmış olduğunu gördüm. “Dizim iş yapmayacak,” dedi en sonunda, yazın başlarında pilot bölümünü çektiği diziyi kastederek.

Kaybetmiştim. Onu bir daha asla göremeyecektim. Kaybetmiştim.

Şakaklarıma masaj yaparak bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalıştım. Bunu yarın ya da sonraki gün düşünürdüm. Düşünmenin canımı bu kadar acıtmadığı bir zaman düşünürdüm. Dikkatimi Jessica’ya verdim. “Bunu bilemezsin,” dediğinde gözlerini açıp bana dönerek soğuk gözlerle baktı.

“Senin için açıklayayım, kovuldum. Hiçbir yere ulaş-

mayacağım,” dedi. Dudaklarımı bastırdım ve kollarımı sıkıca göğsümde kavuşturup ona sırtımı döndüm. Jessica devam etti. “Sen şanslısın.”

Midemin bulanmasına neden olan bir nefes alarak ellerimle yatak örtülerini sıktım. “Değilim.”

Burnundan alaycı bir nefes verdi ve öksürdü. Gözümün ucuyla onun dirseklerine yaslanarak kalktığını gördüm. Bana duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı. “Tabii ki de şanslısın. İyi bir rolün var ve...” Duraksadı. Yüzüstü dönerken bedeni bir kahkahayla sarsıldı. Yanağını yumuşak yatak örtüsüne yaslayıp elini uzatarak parmağını kemer halkalarımın birine geçirdi. “Senden daha çok baba problemi olan bir erkek arkadaşın var.”

Cooper’dan bahsettiği anda irkildim ve gözlerine bakmak için döndüm. “Onun hakkında öyle konuşma, Jess.” Benim hakkımda ne isterse söyleyebilirdi ama bu akşam Cooper’dan bahsetmesini istemiyordum. Ben bu haldeyken olmazdı.

Ama Jessica susmadı. “Ah hadi ama, işe sen ve James Dickson da karışınca çocuğun evindeki pazar yemeği felakete dönüşmüş olmalı.” Gözlerini yine tavandaki lambaya dikerek bir şey söylememi bekledi.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Yarı kahkaha yarı hıçkırık arası isterik bir ses çıkardı. “Görmüyor musun?”

Jessica çok dolambaçlı konuşuyordu, benim kafam ve bedenim de votkadan etkilenmeye başlamıştı. Görebildiğim tek şey bir an önce karanlığa dönmesini istediğim ışıklardı.

Ben cevap vermeyince gözlerini devirdi. “James Dickson onun babası.”

Yataktan fırlayıp Jessica’nın yerdeki ayakkabılarından birine takıldım. Ahşap direklerden birine tutunup kendimi toplamaya çalışırken nefes almam zorlaştı. “Salaklaşma, Jess. Sen onunla tanışmadın bile.” Ve benim elimde olduğu sürece de asla tanışmayacaktı.

Jessica yatağın ortasında oturup kollarını dizlerine doladı. Elini saçlarından geçirirken her hareketini zorla yapıyormuş gibiydi. “*Leah Dishes*’ta ikisinin birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı.” Dişlerimi gıcırdatarak ona sertçe baktığımda ekledi, “Dur tahmin edeyim, Willow’un problemlerine öylesine gömülmüştün ki aralarındaki benzerliği fark edemedin bile.”

Sırtımı ona döndüm. “Tuvalete gitmem lazım.”

Banyo kapısını arkamdan çarparak kapattığım anda telefonumu çıkartıp Cooper’la annemden gelen okunmamış mesajlardan çıktım. Devasa banyonun ortasında durup daha önce hiç girmedığım boktan dedikodu sitesini açıp aradığımı buldum ve büyük küvetin kenarına oturarak sayfaya baktım.

Fotoğraf, ben Cooper’ın annesinin kim olduğunu öğrendikten sonra gittiğimiz tanışma yemeğinde çekilmişti. Yan yana duran Cooper ve Dickson gülümsüyorlardı. Fotoğrafın altında şu başlık vardı:

*Medcezir Yapımcısı (James Dickson) ve
Sörfçü İmajının Ardındaki Adam (Cooper Taylor)*

Jessica'nın söylediklerini dikkate almayıp telefonumu kapatabilirdim, tabii fotoğrafa yakından bakmayıp vücutlarının ne kadar gergin olduğunu...

Ve Dickson'ın sol yanağındaki gamzeyi fark etmeseydim.

Telefonu porselen küvetin kenarında itip kendimden uzaklaştırdım, çünkü kaldırıp duvara fırlatmam an meselesiydi. Cooper bana yalan söylemişti. Kahrolası yalan söylemişti ve...

Sonra sırtındaki yara izini hatırladım. Çocukken babasının onu döverek bıraktığını söylediği uzun, tırtıklı yara izi...

Telefonumu alıp ona mesaj atarken ellerim titriyordu.

23.23: Sana geliyorum. Evde misin?

Cooper hemen cevap gönderdi.

23.23: Evdeyim. Sen iyi misin?

Cevap vermedim. Telefonumu dar pantolonumun arka cebine sokup kafamı temizlemek için derin bir nefes aldım ve banyodan çıktım. Jessica bir yastık yığınının yaslanarak bağdaş kurmuş, saatler önce soğumuş olan patates kızartmalarını yiyordu.

“Eve gitmem lazım,” dedim.

Hafifçe gülümsedi ama kıpırdamadı. Bana bakmadı

bile. “Seni bir daha görmeyeceğim, değil mi?”

Kapıya uzandım. “Evet, görmeyeceksin,” derken ona bakmak için dönmedim.

Miller bana Cooper’ın ön kapısına kadar eşlik etti ama hiç gözlerime bakmadı. Jessica’nın otelinden buraya gelene kadar hiç konuşmasa da ikide bir ağzını açıp kapayıp durmuştu. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. Kahretsin, kendimi de hayal kırıklığına uğratmıştım. Ve çok öfkeliydim.

Cooper’a, Dickson’a ve kendime öfkeliydim.

Kapıyı açan Eric’in üstünde sadece *boxeri* vardı. Elinde kumanda tutuyor, bir yandan da sakalını kaşıyordu. İnce uzun bedenini kapı çerçevesine yaslayıp her zamanki yorumlarından birini yapmaya yeltendi ama Miller kafasını iki yana salladı. O zaman Eric birazcık öne eğilip havayı kokladı.

Yüzündeki rahat ifade kaybolup yerini daha önce yüzlerce kez gördüğüm endişeye bıraktı. Gözlerini yere indirip içeri geçmem için kenara çekildi. “Cooper yukarıda duşta.”

Midemi tutarak Miller’a döndüm. “Arabada beni bekle.” Titrek sesim nedeniyle emrim çok sert çıkmıştı ama Miller çenesini kaldırarak onayladı.

Eric bir şey daha söyleyemeden hemen yanından geçip sendeleyerek basamakları tırmandım ve Cooper’ın, banyodan gelen buharlarla dolmuş odasına girdim. Beline bir havlu sarmış banyodan çıkarken ona doğru atılıp avuçlarımla göğsünden ittim ama bundan hiç etkilenmedi. Tekrar üstüne git-

tiğimde havlusunun yere düşmesini umursamayarak bileklerini tuttu.

“Kahretsin, Wills, sakın ol. Sakın ol ve...” Bedeni dondu ve karşı çıkmama rağmen beni kendisine doğru çekti. “Sarhoşsun sen. Lanet olsun, sarhoşsun.”

İnkâr etmedim. “Bana yalan söyledin.”

Beni bırakıp havlusunu yerden aldı, sonra tekrar bana dönüp şifonyere yaslanarak alnını ovuşturdu. “Bu sarhoş halinle beni yalan söylemekle mi suçluyorsun?”

Şifonyerin yanındaki duvara sırtımı dayayıp yere çöktüm. “James Dickson senin baban mı?” diye sordum. Gözleri sertleşip boynundaki kaslar gerildiğinde gömleğimi sıktım. “O seni öldüresiye kadar dövdü ama sen onunla çalışıyorsun öyle mi? Sana yaptıklarından sonra onun iyi bir adam olduğuna inanmama izin verdin.”

Öfkeyle homurdanarak ahşap şifonyerden uzaklaştı ve önümde diz çöküp yüzüme dokundu. İrkildim. “Bana vuran o değildi, Wills.” Sonra ellerini ıslak saçlarından geçirip derin bir nefes aldı. “Annem bana hamile kaldığında Colin Taylor’la evliydi, Wills. James Dickson... onun karısı hep aynı kişiydi.”

Bir şey demeden yanağımın içini ısıtırken devam etmesi için gözlerine baktım.

“Annem yıllarca onun oğlu olduğumu söylese de Colin gerçeği biliyordu. Başından beri biliyordu ve bu yüzden bana işkence ediyordu.”

Ciğerlerim daralarak nefes almamı zorlaştırdı. “Dickson

biliyor muydu?” diye sordum boğuk bir sesle. Hemen cevap vermediğinden daha yüksek ve çaresiz bir sesle konuştum. “Biliyor muydu?”

Cooper kafasını iki yana sallayıp yanıma oturdu. “Olt a meselesine kadar bilmiyordu. Zaten ondan sonra da on yedi yaşıma kadar Dickson’la tanışmadım. Annemin cenazesinde karşılaştık.” Dizlerinden birini kaldırıp gözlerini karşımadaki duvara dikti. “Ona bir tane çakmak istedim. O gün onu gebertmek istedim.”

Ona acı dolu gözlerle baktım. “Cooper...”

“Annem onu sevmişt i. Ama onun tek yaptığı anneme binlerce bahane sunmaktı.”

Birden günler, haftalar önce annesinin kendisini ve temsil ettiğ i şeyleri sevdiğ ini söylerken ne demek istediğ ini daha iyi anladım.

“Çok üzgünüm,” diye geveledim.

Cooper elini kaldırıp kafasını iki yana salladı. “Üzölme. Dickson ve ben yıllardır bu baba-oğ ul saçmalığını çözmeye çalışıyoruz. Muhtemelen başaramayacağız. Dickson ne kadar bencil bir pislik olsa da annem onu gerçekten sevmişt i.”

Sonra uzanıp yüzümü nemli avcuyla tuttu. Gözlerimiz buluştuğ unda aniden duvarlar üstümüze geliyormuş gibi hissett i. “Wills, neden içtin?” Ayağ a kalkmaya yeltendiğ imde parmaklarını nazikçe bileğ ime sardı. “Benden sırlarımı dö külmemi istedin, ben de yaptım. Bu yüzden sakladığ ın şeyi söylemeden bu odadan çıkmana hayatta izin vermeyeceğ im.”

İçimden onunla mücadele etmek, kaçıp gitmek gelse de

tekrar oturdum ve bütün vücudum tamamen hissizleşirken monoton bir sesle, “Bebeğimi kaybettim,” dedim.

Kocaman açılan mavi gözleri karnıma doğru indi. “Ne?”

“Tyler ve benim bir bebeğimiz oldu. Ve onu kaybettim.”

Cooper uzun bir süre sessiz kaldı. Çenesindeki bir kas seğiriyordu. “Yani seni hamile bıraktı, sen de düşük mü yaptın?” Kafamı sağa sola salladığımda devam etti. “Bebeği aldırdın mı?” Son sözcüğü fısıltıyla söylemişti.

İnkâr etmedim. Doğrulamadım da. Sadece derin bir nefes alıp verdim. “Annemle babama söylediğimde çılgına döndüler. Daha on altı yaşımıdaydım...” hatıraların etkisiyle kollarımı karnıma sardım “... Washington’daki küçük bir kliniğe gittik. Orada ultrason çekilirken korkudan aklımı kaçırarak halde uzanmış yatarken görevli anneme bakıp, ‘Bebeğiniz dört aya doğacak,’ dedi.”

“Wills...”

“Meseleyi onlardan çok uzun süre sakladığımı için bebeği aldıramayacaktık. Bu yüzden annem beni, bebek doğana kadar Oregon’daki üvey annesiyle yaşamaya gönderdi.”

Cooper dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. “Onu evlatlık mı verdin?”

Kafa salladım. “Tyler’in umurunda değildi. O benim iyi olup olmadığımın çok reşit olmayan biriyle ilişkiye girdiği için alacağı cezayı düşünüyordu. Anne babam ve Kevin kararı benim vereceğimi, beni hiçbir şeye zorlamadıklarını söylüyorlardı ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Bebeğim doğduğunda evrakları imzaladım. Evlatlık verme anlaşma-

mız gizliydi ve ben, onu bir daha asla göremeyeceğimi fark edemeyecek kahrolası aptalın tekiydim.”

Cooper yaklaşıp beni kendisine çekmek istedi ama onu itip sendeleyerek ayağa kalktım. Kotumu kalçalarımın kadar indirip askılı tişörtümün eteğini kaldırdığımda elektrik mavisini gözleri kısıldı.

Kalbim paramparça oldu. Bütün bedenim titriyordu ama kıyafetlerimi düzeltmeye kalkmadım. Bir manası yoktu. “İşte. Beni becerirken ışıkları açmanı istemememin nedeni bu.”

Uzanıp kalçalarımı sertçe tutarak beni kendisine çekip ıslak kafasını çıplak tenime bastırdı. “Öyle söyleme,” dedi kısık bir homurtuyla.

“Neden?”

“Çünkü seni becerdiğimi düşünmedim hiç. Ben seni seviyorum, Wills.”

Onunla birlikte tekrar yere kayıp çıplak göğsüne yaslanarak ağlamaya başladım. “Bu akşam evlatlık verme bürosuna açtığım davayı kaybettiğimi öğrenince kendimi kaybettim. Tek istediğim bilincimi kaybedip her şeyi unutmaktı. Kendimi de bebeği de unutmak...”

“Çok üzgünüm, Wills,” diye fısıldadı saçlarıma doğru. Daha fazla hıçkırmaya başladım. İçimde hiçbir şey kalmayınca birden buram buram alkol koktuğumu fark edip geri çekildim. Hayatım boyunca kendimden hiç bu kadar utanmamıştım. “Harap haldeyim,” dedim.

“Her şeyi düzeltiriz.”

Cooper bunu ne zaman söylese göğsümde derin bir sancı duyuyordum. “Kendi sorunların varken beni düzeltmekten nasıl bahsedebiliyorsun?” diye sordum kıpkırmızı gözlerimi kaldırıp ona bakarak.

Bir saniyeliğine gözlerini kapattı. “Annem öldüğünde fark ettim ki insan sevdiği biri olmadan da yaşayabilirmiş.” Ne demek istediğini sorduğumda beni kollarının arasına aldı. “Seni seviyorum Willow, ama sensiz yaşayabilirim. Sadece sensizliği reddediyorum.”

Yerde sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca öylece uzandık. Sonunda Eric çekingen bir şekilde kapıyı tıklatıp Miller’ın aşağıda olduğunu, iyi olduğumu görmeden de hiçbir yere gitmeyeceğini söyledi. Ellerimin arkalarıyla göz yaşlarımı silip ayağa kalkmaya yeltendim ama Cooper beni tekrar tuttu.

“Burada kal,” dedi. “Berbat halde olmanı ya da Jessica’yla kafayı çekmiş olmanı umursamıyorum. Yanımda olmana ihtiyacım var.”

Kafamı sallayıp elimi nazikçe elinden çekerek ayağa kalktım. Dönüp merdivenlerden inmeden önce bana bakan Eric’in yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Miller basamakların sonunda beni karşılayıp derin bir nefes aldı. “Ben iyiyim,” dedim.

Dilini ön dişlerinin arasındaki küçük boşluğa soktu. “Ağlıyorsun,” dedi.

“Söylenmesi gereken bazı şeyler vardı.”

“Şimdi gidiyor musun?” diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp omzumun üstünden, kapısından ışık sızan yatak odasına baktım. “Hayır, kalıyorum.”

BÖLÜM YİRMİ BİR

Rüyasız geçen bir gecenin ardından sabah, karnımdaki yara izinin üstüne konan tüy kadar hafif öpücükle uyandım. Gözlerim kocaman açıldığında Cooper'ın karmakarışık sarı saçlarını tuttum ve kafamı deli gibi sağa sola sallayarak, “Yapma,” diye fısıldadım.

Geri çekilmedi. Ellerini göbek deliğimin iki yanına koyup parmak uçlarını tenime batırdığında inledim. “Başına gelenler için çok üzgünüm, Wills.”

Acı bir kahkaha attım. “Üzgün olan ben olmalıyım. Ben çok bencildim. Oysa sen de en az benim kadar acı çekmişsin.”

Kafasını kaldırıp kaşlarını çattı. “Ben iyiyim. Belki sonunda Dickson’la her şeyi çözeriz, belki de çözemeyiz. Ama mesele şu ki ben bununla başa çıkmayı öğrendim.”

İçimi çekerek gözlerimi kapadım ve Cooper kalça ke-

miğime, yara izime, göğüslerime öpücükler kondururken belimi yay gibi gerdim. Cooper bacaklarımın arasına yerleşmişti ki dün gece yerde bıraktığım kotumun cebindeki telefonum titreyince homurdandı. İlk başta aramayı duymazdan gelip dudaklarını kendime doğru çektim ama telefon çalmaya devam ettiği için ondan ayrıldım.

“Willow’u rahat bırakın,” dedi Cooper sırtarak. Sonra kendini yastıklara bırakıp telefonumu pantolonumdan çıkartırken beni izledi.

Annemden ve Kevin’dan birkaç arama vardı. Jessica da gizemli bir mesaj göndermişti.

11.16: Bunu açıklarken eğlenirsin umarım.

Bugün gidiyorum. Beni bir daha asla arama.

Daha mesajdan çıkamadan annemle babam aradı. Telefonu açtığımda babamın sesiyle karşılaştım. “Bu sabah *Leah Dishes*’ta, arkadaşlarından biriyle yaptığın on beş dakikalık bir konuşma yayımlandı,” dedi babam donuk bir sesle.

Vücudumdaki havanın yavaşça boşalmaya başladığını hissettim. “Ne?”

“Her şey açıklanmış evlat. Bebek, Tyler Leonard ve erkek arkadaşının sırrı hakkındaki her şey,” dedi. “Ne halt ettiğini sanıyordun...”

Babam başka bir şey diyemeden telefonu kapatıp deli gibi arama kayıtlarımı araştırmaya başladım. Nefesim yavaş ve kesik kesik çıkarken Cooper yatakta doğrulup endişeyle

kaşlarını çattı. Kürekkemiğime koyduğu elini ittim. En sonunda son aramayı buldum. Gece 12.18 ve 12.41 arasında Jessica'yı aramıştım.

Dün gece Cooper'ın evine vardıktan sonra.

Cooper elini tekrar omzuma koyup beni sarsınca irkil-dim. "Willow, sorun ne?"

"Sıçtım ben."

Cooper'ın sonraki sorularını duymazdan gelip titreyen parmaklarla Leah'nın blogunu açtım. Haber telefonumun ekranında belirdiğinde boş boş öğürdüm. Sayfanın başında, Tyler'la ikimizin, birkaç hafta önce bir başka sitede yayımlanmış fotoğrafımızın altında şu başlık vardı:

AVERY, LEONARD'DAN OLAN ÇOCUĞUYLA İLGİLİ
TÜM SIRLARI DÖKÜLDÜ

Yapmamam gerektiğini bilsem de ses klibinin üstündeki üçgen şekilli oynatma tuşuna bastım ve Cooper'a bağırان sesi duyduğumda çığlığı bastım.

Cooper'ın yüzü donakaldı. "Bu da ne?"

"Gece tartıştığımız sırada yanlışlıkla Jessica'yı aramışım."

Tek bir kelime etmeden ses kaydını —başka hiç kimseye anlatmadığımız sırlarımızı— uzun bir süre boyunca dinledik. Kaydın on ikinci dakikasında alt kattan gelen gürültülerle ayağa fırladık. Kıpırdıyamayacak kadar hissizleşmiştim. Cooper altına bir şort geçirip odadan çıkarken ben yarı ses kaydını, yarı aşağıdan gelen sesleri dinleyerek öylece oturdum. Cooper'ın bağırıldığını, Paige'in bir şeyler dediğini duydum. Birkaç dakika sonra geri geldiğinde Cooper'ın yüzü asıktı.

“Kumsalda haberciler dolu,” dedi. “Kahrolası evimin önündeler. Tanrım, Wills, ben...” Suratımın düştüğünü görünce kendisini tuttu ve ellerini kaldırdı. “Her şey yoluna girecek. Biz...”

Yüzümü ellerime gömdüm ama Cooper ellerimi tutup çekti. “Miller’ı aramam lazım...”

“O burada zaten.”

Yarım saat sonra üstüme dün geceki kotum ve Cooper’ın tişörtlerinden birini geçirerek alt kata indiğimde etrafımı çeviren yüzlere bakmaya cesaret edemedim. Cooper odalardan birinde birisiyle –konuşmalara bakılırsa Dickson’la– tartışırken Paige, Eric ve Miller’la birlikte devasa oturma odasında oturup bekledik.

“Evie iyi olacak, tamam mı? Ben...” Cooper öfkeliydi. Dickson’ın karısının adını duyduğumda omuzlarım iyice düştü. Cooper bir an durup konuşmaya devam etti. “Olur mu bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum.”

“Eve gitmek istiyorum,” dedim.

Paige tereddütlü bir şekilde öne doğru atılıp diz çökerek ela gözleriyle beni inceledi. “Bence burada kalmalısın, Wil-low,” dedi rahatlatıcı bir sesle.

“Miller, lütfen beni eve götür.”

Çıktığımda Cooper hâlâ diğer odada Dickson’la konuşuyordu. Gittiğimi haber vermek için konuşmasını bölmedim. Cooper’ın evinden çıkarken de kendi evime vardığımızda da ifadesiz bir yüz takınıp, Miller’ın önde giderek beni fotoğrafçıların arasından geçirmesine izin verdim.

Fakat evin kapısını arkamdan kilitlediğim anda tekrar gözyaşlarına boğuldum. Ellerimi saçlarımdan geçirip dışarıdaki paparazziler çığlıklarımı duymasın diye yüzümü süet koltuğa gömdüm.

Durduğum yerde sağa sola sallanırken bu kadar aptal olduğum için kendime, böyle ayrıntılı bir konuşmayı kaydettiği ve küçük mavi torbayı kahve sehpaında bıraktığı için Jessica'ya bağırdım. Koltuğun köşesinde tortop olup gözlerimi torbaya dikerken dudağımı öyle sert ısırıştım ki kanamaya başladı.

Birkaç dakika sonra Kevin aradığında dikkatimi dağıtacak olmasına sevinerek telefonu açtım. "Cooper ve Dickson'ı incittim ve ben..."

Kevin beni susturup, daha önce benimle konuşurken yalnızca birkaç kez kullandığı nazik ses tonuyla konuştu. "Stüdyonun, senin halka ilişkiler görevlinin ve Tyler'ın..."

Kafamı iki yana sallayıp kollarımı gövdeme daha sıkı sardım. "Bu meselede hasar kontrolü olmaz."

Derin bir nefes alıp verdi. "Her zaman hasar kontrol şansı vardır."

"Ben artık yapamayacağım."

"Yapmak zorundasın."

"Değilim," dedim. "Bırak konuşsunlar. Ne derlerse desinler. Hepsi doğru çünkü."

Kevin biraz duraksadıktan sonra homurdandı. "Öyle bir şey yapmana izin veremem, Willow."

"Seçim hakkın yok. Seni sonra ararım," diye söz verdim telefonu kapatmadan önce.

Sonra Jessica'nın sehpa da bıraktığı torbayı alıp cebime koydum ve odama gittim. Yatağın kenarına oturup MacBook'u mu öyle sert çektim ki neredeyse kırıyordum. Leah'nın sitesini açıp iletişim linkine tıklarken parmaklarım titriyordu. Leah'nın sırtı tan karikatürü karşıma çıktığında resme dik dik bakarak mesajımı yazmaya başladım.

17 Ağustos

Benim adım Willow Avery.

Evet, o Willow Avery, o aktris.

Üç yıl önce balatayı sıyıran, bu sabah bütün gazetelerde boy boy fotoğrafları yer alan aktris. Bende görünenden fazlası olup olmadığını, gözden düşmemin altında ne sebepler yattığını hiç kimse umursamıyor. Bu sebepleri anne babam ve menajerim dışında kimse bilmiyor. En azından birkaç saat öncesine kadar bilmiyorlardı...

Ve mesele şu ki, öyle görünmese bile ben insanların hakkımda ne düşündüklerini *her zaman önemi siyorum*. Birileri tarafından onaylanma arzum beni ne kadar incitse de yine de bundan vazgeçemeyen hastalıklı bir yanı m var. Bu yanı m beğenilmeye hasret. Ama şu anda insanların hakkımdaki gerçeği bilmelerinin umurumda olup olmadığından

emin değilim. Artık hayatımda bir adam var.
Her şeyi batırmamı dört gözle beklemeyen
biri. Daha önce yaptıklarımı hiç *umursamayan*
biri...

Gözlerim hiçbir şey görmez olana kadar bir şeyler yazıp
gönderdikten sonra laptopumu kenara ittim. Ardından ban-
yoya koşup önceki gece içtiğim votkanın kalanlarını kustum.

Cooper beni bir saat sonra bulduğunda gözlerimi kapat-
mış duruyordum. Kurumuş gözyaşlarım gözlerimin kenarlar-
rını yakıyordu, yüzümün yan tarafları çatlayıp milyonlarca
parçaya ayrılmış gibiydi.

Tıpkı benim gibi, diye düşündüm.

Cooper'ın sendeleyerek içeri girdiğini ve yanıma, soğuk
mermere oturduğunu duydum. Arka arkaya, "Wills. Willow.
Wills," derken kalbi ağzında atıyordu sanki.

"Kafayı bulmadım," diye fısıldadım, ağlamaktan sert-
leşmiş sesimle. Cooper içini çekti ve sırtını bir şeye yasladı.
Yapış yapış olmuş gözlerimi açıp kısarak ona baktım. Küvete
yaslanmıştı, parmaklarıyla şakaklarını ovalarken yüzü ger-
gindi. "Ama istedim," dedim.

"Ama yapmadın," dedi yüzümü ellerinin arasına alarak.
Beni sertçe ve umutsuzca öptü. "İyisin."

Bir haykırış kopardığımda geri çekildi. "Cooper, mah-
voldum ben."

“Jessica sana yamuk yaptı. Sırf istediğin...”

Onu itip duvara yaslandım ve kollarımı dizlerime sardım. Uzun bir süre için banyodaki tek ses nefes alış verişlerimiz oldu. “Wills?” diye fısıldadı sonunda Cooper çekingençe.

Elimi cebime sokarak Roxy torbasını çıkartıp ona attım. “Doğum günü hediyem.”

Cooper torbaya, sanki dokunursa elini çürütecekmış gibi baktı, sonra ellerini yüzüne sürdü. “Rick’ten mi?”

Eric’in uyuşturucu satıcısı babasından bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. “O adamla hiç tanışmadım. Jessica geçen akşam geçmiş doğum günü hediyesi olarak getirmişti. Giderken burada bırakmış.”

Elleri, yüz hatları gerildi ama Jessica hakkında bir şey sormadı. Sadece, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“Az önce Leah’nın bloguna bir mail gönderdim.” Homurdanıp bir şeyler söylemek istedi ama kafamı şiddetle iki yana sallayıp onu engelledim. “Beni incitecek her şeyi ortaya çıkarmışlar zaten. Seni ve ba... Dickson’ı incitecek şeyleri de. Artık yazım hatalarımla dalga geçmekten başka ne yapabilirler?”

“Wills...”

Sözünü tekrar kestim ve sorumu sorarken yüzüne bakmamak için başımı çevirdim. “Eğer gidersem –düzelebilmek için gidersem– sen hâlâ burada olur musun?”

Uzunca bir süre sessiz kaldı. O zaman her şeyin bittiğini anladım. O da Tyler gibi beni paramparça edecek, kurtarıla-

bilecek hiçbir tarafımı bırakmayacaktı. Ağlamayacaktım. Şimdiye dek o kadar çok ağlamıştım ki Cooper def olup gitmemi söylese bile bir daha gözyaşı dökebileceğimi sanmıyordum. Ağlamayacaktım. Yapamazdım.

Ama birden Cooper bana doğru gelip bana sarıldı, yüzünü saçlarıma gömdü.

“Benden bir daha asla şüphe etme, Willow. Buraya geldiğinden beri sana söylemekten bıktığım iki şey var, sana göz kulak olacağım ve karakersiz biri değilim. İyileşmek için bir yerlere gitsen de senin için hissettiğim hiçbir şey değişmeyecek. Seni sevmekten vazgeçmeyeceğim.”

Yanılmıştım. Hâlâ akıtacak gözyaşım vardı.

Dickson bir arabayla ekstra bir koruma daha gönderdi ve yarım saat sonra bir arkadaşına ait olduğunu söylediği gözlerden uzak bir sahil evinde onunla buluştuk. Bundan sonra neler yapacağımızı konuşurken üçümüz de gergindik. Yapımcım, filmin çıkması için yeterince çekimim olduğunu söylediğinde kafamı şaşkınlıkla kaldırdım.

“Seni yüzüstü bırakmayacağım, Dickson,” dedim. Adam kafasını sağa sola sallayıp elini omzuma koydu.

“Biliyorum. Zorunda kalırsak Justin’e birkaç ekstra sahne veririz, o çocuk buna bayılacaktır. Benim senden istediğim gidip yardım alman, Willow.” Kendi ismi de lekelenmiş olmasına rağmen Dickson bana hiç öfkeli gözlerle bakmamıştı. “Los Angeles’ta iyi bir yer biliyorum. Faturayı da memnuniyetle öderim,” dediğinde Cooper’ın onaylar gibi başını salladığını fark ettim.

O gece Cooper yatağa girdikten ve dışarıdaki kameralar sonunda gittikten sonra annemle babamı arayabilmek için koridorda sessizce ilerleyip verandaya çıktım. Los Angeles'ta saat sabahın ikisiydi ama annem neredeyse daha telefon çalmadan cevap verdi. Sesi endişe doluydu.

“Bütün gün neredeydin? Delirdik meraktan. Babanla ben Hawaii'ye gelmek için sabaha uçakta yer ayırttık ve...”

“Gelmeyin,” dedim, çıplak ayaklarımla soğuk zeminde volta atmaya başlayarak.

“Gelmeyelim mi? Lütfen artık bizi uzaklaştırma...” Duraksadı. Babamın ona bir şeyler dediğini duydum. Annemin eli ahizeye sürtündü ve bir saniye sonra yerini babam aldı.

“Willow, bu kadar zor olma,” dedi babam.

Zor olma. Kahrolası. Zor. Biri. Olma.

Yanağımın içini ısırdım ve, “Leah'nın bloguna bir mesaj yazdım,” dedim.

Babam hızla nefes alıp verdi. “Biliyorum.” Durup kafamı inanamaz şekilde iki yana salladım. Mesajı gönderir göndermez anında sitede yayımlanacağına dair bir şüphem yoktu zaten.

“Rehabilitasyona geri döneceğim, baba. Dickson filmi çıkartmak için benim yeterince şey yaptığımı söylüyor.”

“Willow...”

“Beni bir dinle!” dedim sertçe. Ardından hattın diğer ucunda çıt bile çıkmadı. “Cooper ya yarın ya da ertesi gün – kahretsin, ne zaman emin değilim– beni eve getirecek ama mesele şu ki geri dönme nedenim sekiz ay önce yapamadı-

ğım şeyi yapmak. Umarım bir sonraki görüşmemizde iyi olurum. Ben... iyi olacağım.”

Babam, anneme bir şeyler mırıldandığında onun boğulmuş gibi ses çıkardığını duydum. “Kariyerin ne olacak? Oyunculuk ne olacak?”

“Hollywood ben yokken de hayatta kaldı. Ben olmazsam endüstri yıkılacak değil ya.”

“Senin paraya...”

“Paraya ihtiyacım yok,” dedim ve çamaşır odasının önündeki boş zemine oturup ona Dickson’ın benim için bir rehabilitasyon merkezi bulduğunu, parasını da ödeyeceğini anlattım. “Sizi ararım. Ya da yazarım. Ve baba?”

“Efendim evlat?” diye sordu duygu yüklü bir sesle.

“Bir kereliğine de olsa çıktığımda benim için bir şeyler planlamamış olursanız iyi olur. İzin verin de normal hayatta biraz rahatlayayım. Bana saygı duyarsanız...”

Telefonu kapattığımda koridorun sonundan gelen bir sesle irkildim ve kafamı kaldırıncı Cooper’ın duvara yaslanmış durduğunu gördüm. Birkaç ay önce kiralık evimde beni öptüğü o ilk gece görüldüğü gibi görünüyordu.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken hüzünlü bir şekilde gülümsedim. Vücutlarımız yapıştı ve Cooper parmaklarını şakaklarımdaki saçların arasına soktu.

Sonra beni tekrar öptü. Bir veda öpücüğü verir gibi...

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Önümüzdeki altmış gün kalacağım yeni evimin adı Seaside'di*. Gerçi yakınlarında hiç deniz bulunmuyordu. Dickson'ın ücretini ödediği bu rehabilitasyon merkezi, ilk gittiğim merkez kadar lüks değildi ama Serenity Hills kadar da gösterişsiz değildi. Tyler'la aramızda geçenlerin ve Cooper'la Dickson'ın hikâyesinin *Leah Dishes Hollywood*'da yayımlanmasından sonraki pazartesi günü Cooper, Seaside'a kayıt yaptırmak için geldiğimde bana eşlik etmişti. Ben en az beş santim kadar kalın olan evrakları doldurmayı bitirdikten sonra resepsiyonun önünde durduk, çünkü Cooper'ın daha öteye geçmesine izin yoktu.

"Birkaç ay önce bunu söyleyeceğimi hiç tahmin etmedim," dedi Cooper kısık sesle, parmaklarının uçlarıyla yanaklarıma dokunurken. "Ama seni gerçekten özleyeceğim, Wills." Sırıttıyor olsa da bu gözlerine ulaşmıyordu. Sadece

* (İng.) Deniz kıyısı. (ç.n.)

beni gülümsetmeye çalıştığını biliyordum.

Bu çok zor olacaktı.

Ama bunu ona söylemeyi reddettim. Bu nedenle dudaklarımı zorlayıp gülümsedim ve yere yığılmamak için dişlerimin arasından derin bir nefes aldım. Burada olmak istemiyordum. İki ay önce bir daha asla rehabilitasyona gitmeyeceğime dair kendi kendime yemin etmişim ama yine gelip kayıt yaptırmıştım. Tek bildiğim yardıma ihtiyacım olduğuydu, ne zaman kendim hakkında yazılanları okusam veya kötü bir rüya görsem teselliye kafayı bulmakta aramak istemiyordum artık. Bunu yapabilirdim. Hem sadece altmış gün kalacaktım burada.

Bundan daha uzun süre ayrı kalan insanlar vardı.

Dudaklarını kendiminkilere doğru çekerken umutsuzca nefes alıp verdim. Öpücük çok kısa sürdü ve ayrıldığımızda bedenime bir ürperti yayıldığını hissettim. Görevlilerden biri bana seslenince Cooper adama sertçe bakıp parmaklarımı daha sıkı tuttu.

“Ben şey gibi hissediyorum...” diye başladı, sonra boştaki elini sarı saçlarından geçirdi.

“Ne gibi?”

Dudaklarının köşeleri acıyla kıvrıldı. “Seni yüzüstü bırakmışım gibi, Wills.”

Bırakmamıştı, bunun tam tersini yapmıştı. Kafamı sağa sola salladım. “Buna degecek,” dedim. Sonra isteksizce ondan ayrılıp bana seslenen adama yöneldim.

“Bunu yapabilirim,” dedim sessizce. “İyi olacağım.”

Seaside’da bir ünlü olarak görülmeyeceğimi hemen an-

ladım. Görevliler bana bir tanrıymış ya da hâkimin biri tarafından gönderilmiş bir gerizekâlıymış gibi değil, sadece bir hastaymışım gibi yaklaşıyorlardı. Odamda bir pencere vardı ve oda arkadaşım Nora ünlü biri değildi, varlıklı büyükannesi ve büyükbabası tarafından rehabilitasyon ücreti ödenen bir kuafördü. Kendimi tanıttığımda bir kaşını kaldırmış ve elimi sıkamak için uzanmadan önce altdudağını ısırmıştı.

“Oda arkadaşım olmayacağını umuyordum,” demişti sonra.

“Kusura bakma. İstersen ben yokmuşum gibi davranabilirsin,” demiştim ben de gülümseyerek. Göz kırıp hafifçe gülümsedikten sonra dudağını dişlemeye geri dönmüştü.

“Ben de öyle düşünüyordum zaten.”

Merkeze yerleşmemden iki hafta sonra telefon hakkı kazandığımda Cooper’ı arayıp Seaside’in diğer rehabilitasyonların yanında bebek ayıcık gibi olduğunu söyledim.

“Anlamadım, Wills,” dedi ama onun gülümsediğini hissedebiliyordum.

Boş ortak salondaki çiçek desenli koltuklardan birine oturdum. “Avustralya’da fabl yok mu ya?” diye dalga geçtim, onun nefes alış verişlerini dinlerken gözlerimi sıkıca kapatarak. Cooper bana her gün mektup göndermişti ama aylar boyunca her gün duyduğum sestten ayrı kalmak çok zordu.

Cooper boğazını temizledi. “Ayıcıklı hikâyenin bir perimasalı olduğundan emindim ben.”

“Hepsi aynı zaten,” dedim sesim tikanırken.

Cooper’ın sesi ciddileşti. “Nasıl gidiyor?”

Olanları ona anlatmaya başladım, tabii on beş dakikalık

konuşma süresi ne kadarına yeterse. Nora'yı anlattım. Ama 16 yıldır –18 yaşından beri– rehabilitasyona girip çıktığından veya ona hiç yazmayan bir ailesi olduğundan bahsetmedim. Bir hafta önce annemle babam bana mektup göndermeye başlamışlardı. Nora'nın acı çektiğini görmemek için mektuplarımı yastığımın altına saklıyordum.

“Sana iyi davranıyor mu?”

“Hayatımda tanıştığım en tatlı insanlardan biri o,” dedim dürüstçe.

Arkadan sesler geldi, sonra ahizeden Paige'in sesini duydum. “Seni özledim, Avery!”

Zorla yutkunarak konuştum. “Ben de seni özledim. Eric'i de. Boktan Grand Caravan'ın hâlâ hayatta mı?”

Gülmeyle tıslama arası bir ses çıkarttı. “O pis ağzını kapat bakayım.” Sonra ekledi, “Cooper telefonu almak için beni patkılıyor, şaka yapmıyorum. Seni seviyoruz, Willow. Ben de, Eric de, hindistancevizi kokulu şampuan kullanan çocuk da.”

Arkadaşlarımın sarhoş olmadıkları halde beni sevdiklerini söylemelerine alışkın değildim, bu yüzden aynı şey ona söylediğimde sesim bir tuhaf çıktı. “Ben de seni seviyorum, Paige.”

Ama gerçeği söylüyordum ya, önemli olan da buydu.

Cooper'ın sesini tekrar duyduğumda üç dakikam kalmıştı. Bu süreyi ekimde yapılacak sörf yarışması hakkında konuşarak geçirdik. Bana yazın başlarında bahsettiği yarışmaydı bu. Tarihi söylediğinde midemde bir sancı oluştu.

Cooper, ayın on yedisinden yirmi üçüne kadar Kanarya Adaları'nda olacaktı. Bense Seaside'dan 19 Ekim'de çıkacaktım.

“Neden bu kadar sessizleştin?” diye fısıldadı.

Göğsümü ovaladım. “Çünkü seni özledim,” dedim. Sonra konuşmayı yumuşatmaya çalıştım, çünkü duygusal olarak çökmek için tek yapabileceğim buydu. “Ve sesini öyle kıstığında aksanının çok seksi olduğunu düşünüyorum.”

Kulağımın dibinde bir vızıltı duydum. Görevlilerden birinin, konuşma sürem dolduğunu haber vermek için yumuşak bir sesle adımı –gerçek ilk adımı– söylediğini fark etmem uzun zaman aldı. Eğer her şey yolunda giderse haftaya bir daha telefon hakkı kazanacaktım.

“Kapatmam lazım,” dedim. “Mektup yazacağım, tamam mı?”

“HmMMM.” Tam telefonu kapatacaktım ki Cooper tekrar sesini kısarak, “Wills, seni seviyorum,” dedi.

Gırtlığımdaki yumruyu yok etmeye çalışarak, “Ben de seni,” dedim.

Aramayı sonlandırmak için yuvarlak düğmeye bastım ve kablosuz telefonu, onu almak için gülümseyerek bekleyen kadına verdim. “On dakika içinde Doktor Nelson’la görüşmen var. Sen kendin gide...”

“Evet,” diye cevap verdim, az önce telefonda konuştuğum adamı düşünerek. Bana en az onun kadar çok mektup gönderen arkadaşlarını ve bir aktris olduğumdan beri sahip olduğum tüm arkadaşlarımdan daha yakın olduğum korumamı da düşündüm. Sonra Doktor Nelson’la yaptığımız son görüşmede bebekten, mahkemelerden ve ailemden bahsederken nasıl gözyaşlarına boğulduğumu hatırladım.

Cooper hakkında da konuşmuştuk tabii.

Son birkaç gündür okumakta olduğum milyonlarca sayfalık kitabı kadına gösterdim. “Bunu odama koyduktan sonra Doktor Nelson’la görüşmeye giderim,” dedim. Bu, son kaldığım rehabilitasyon merkezinde kızların arasında elden ele dolaşan kitaptı.

Ve filmin senaryosundan kat kat iyiydi.

Eylülün sonuna doğru fark ettim ki artık acımı unutmak için Roxy ya da başka herhangi bir şey istemiyordum. Sabahın altısında bir kâbusla uyandığımda ne rüyayı, ne de bebeği unutmak istemediğimi hissettim. Tek istediğim güne başlamak için bir duş alıp kahvaltıya gitmekti.

Haftanın sonundaki seansımızda bunu Doktor Nelson’la söylediğimde adamın yüzü parladı. Kaleminin arkasını masasının köşesine vurarak bana imalı bir bakış attı. “Bu, buradan erken ayrılacağın anlamına mı geliyor?”

Dirseklerimi masaya, alnımı da yumruk yaptığım elle rime dayadım. Tanrım, eğer sekiz ay önce olsaydı doktor bunu söyler söylemez çıkmak istediğimi belirtirdim, özellikle de bir yerlerde bir palmiyenin altında ya da bir sörf taktasında beni bekleyen Cooper’ı düşününce.

Ama bunun yerine kafamı iki yana salladım. “Altmış günü tamamlayacağım.”

Doktor Nelson kel kafasını dikkatlice sallarken yüz ifadesi hiç değişmedi. “Buradan çıkınca ne yapacağını biliyor musun?”

Bir ay kadar önce Seaside’a geldiğimden beri bu soruyu

ilk duyuşum değildi bu. Özellikle de annemle babam mektuplarında soruyorlardı. *Oyunculuğa dönecek misin? Baban ve benimle yaşamak için bize gelecek misin? Yoksa Medcezir'den alacağın ödemeyle kendi evini mi alacaksın?*

Onlara yazdığım hiçbir mektupta sorularına cevap vermemiştim çünkü oyunculuk yapmak istemiyordum. Ve Tanrı biliyordu ki annem ve babamla yaşamak dünyada istediğim son şeydi. Ayrıca dürüst olmam gerekirse filminden kazandığım parayla ne yapacağım onları hiç ilgilendirmezdi.

“Belki üniversiteye giderim,” dedim doktora. Bunu söylediğim anda kalp atışlarım hızlandı. Hayalimdeki rolü kaptığım ya da müthiş bir eleştiri aldığım zamanlarda hissettiğim heyecanı hissettim. Belki gerçekten de okula giderdim. Dört ya da beşinci sınıftan beri aldığım ilk normal eğitim olurdu bu.

Doktor Nelson bir kaşını kaldırıp öne eğildi. “Şaşkın görünüyorsun.”

“Öyleyim. Yani, bunu yapmak istediğimin farkında değilim.”

“Hangi bölümde okumak isterdin?”

Omuzlarımı kaldırdım. “Hiçbir fikrim yok. Hayatım boyunca tek yaptığım şey oyunculuktu.” Sonra Paige’in, kız kardeşi hakkında anlattıklarını hatırladım. Delilah, daha on dokuz yaşında olduğunu ve ne istediğinden emin olmasını beklememelerini söylemişti ailesine.

Doktor Nelson’ın hafifçe gülümsedi. “Erkek arkadaşına bundan bahsettin mi?”

Kafamı iki yana sallayıp boğazımdaki yumruyu yok et-

meye çalıştım. İlk konuşmamızdan sonra Cooper'ı iki kez daha arayabilmıştım. Son aradığımda Dickson ve onun eşiyle akşam yemeğindeydi. Benimle konuşmayı tercih edeceğinde ısrar etmiş olsa da on dakika geçtikten sonra ona süremin dolduğu yalanını söylemiştim.

Benim kendimi düzeltmem gerektiği kadar onun da babasıyla ilişkisini düzeltmesi gerekiyordu.

“Çıktığımda ona anlatırım.”

“Seni almaya gelecek mi? İlk seansımızda, ailenin tedavilerinin sonunda senin yanında olmamasıyla ilgili öfken-den bahsetmiştin...”

Kollarımı masadan çekip yana düşürerek gözlerimi kucağıma diktim. Annem geçen hafta yazdığı mektupta, babamla ikisinin yürüyerek gelmek zorunda kalsalar bile 19 Ekim'de burada olacaklarına yemin etmişti. Bu annemin tipik dramatik konuşmalarından biriydi ama ona inanıyordum. Dilimi kuru dudaklarımda gezdirip, “Hayır, beni almaya annemle babam gelecekler,” dedim.

Cooper'a bunu söylemeyi düşünmüyordum, çünkü benimle yarışma arasında seçim yapmasını isteyecek kadar bencil olmayacaktım.

Onu görmek için bir hafta daha bekleyebilirdim.

Ve terapistimin karşısında oturup birkaç haftaya buradan çıktıktan sonra magazincilerle nasıl başa çıkacağımı konuşurken, içten içe biliyordum ki üç yıl önce olanlar sürekli “şöyle olsaydı nasıl olurdu” diye düşünmemeye neden olacak olsa –ve muhtemelen kâbuslar sona ermeseyse ya da kalbimdeki yara hiç iyileşmese– bile yaşamayı sürdürecektim.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

19 Ekim

Seaside'dan ayrılacağım günün sabahı sekizi birkaç dakika geçe gülümseyerek uyandım.

Annemle babamın bir hafta önce gönderdiği yeni giysileri giyerken Nora'yı uyandırmamak için ses çıkarmamaya çalıştım ama kız yine de uyanıp çift kişilik yatağının üstündeki lambayı açtı. “Korkuyor musun?” diye sordu.

Önceki gece geç saatlere kadar oturup onun çocuklarından –en büyüğü benden birkaç yaş küçüktü–, filmlerden ve sörften konuşmuştuk. Son iki aydır ona sörfü çok övdüğüm için Nora da bir ay sonra Seaside'dan çıkınca bir deneyeceğini söylemişti.

Uzun deri çizmelerimden birini ayağıma geçirirken kafamı iki yana salladım. “Bu sefer korkmuyorum.”

“Heyecan var mı?”

Kafamı kaldırıp gülümsedim. “Hem de çok.”

Nora oturma pozisyonuna geçip kollarını zayıf göğsünde birleştirdi. “Çıktığını erkek arkadaşına söylemeliydin,” dediğinde ona bir bakış attım. Nora geçen hafta boyunca başımın etini yemiş olsa da Cooper’la konuştuğumda ona rehabilitasyondan ayrılacağım tarihi söylememiştim.

“Çok da önemli bir şey değil,” dedim boğazımda oluşan yumruya rağmen. “Onu görmek için haftaya Hawaii’ye gideceğim.”

Nora kafasını iki yana sallasa da bana arzu dolu gözlerle baktı. “Sürprizlerden nefret ederim.” Oda arkadaşım kitapların sonlarını ilk önce okuyan, bir filmi mahvetmeden izleyemeyen biriydi. Bu yüzden gözlerimi devirdim.

“Bunu aklımda tutarım,” dedim, dudaklarım kıvrılırken. Kalkıp dar pantolonumun düğmesini ilikledim, şifonyerin üstündeki çantamı aldım ve odanın karşısına geçip Nora’nın yatağının köşesine oturdum.

“Kişisel alan,” diye hatırlatma yaptı ama gülüyordu.

“Seni özleyeceğim,” dedim.

Homurdanarak, “Karşımda ağlayıp sızlanmayacaksın, değil mi?” dedi.

Ama ona sarıldığımda o da kollarını bana sıkıca sardı ve çıkmak için kapıya gittiğimde, “Bana yazacaksın değil mi?” diye sordu.

Boğazım kupkuru oldu. Nora’nın ailesi ona hâlâ yazma-

mıştı; arkadaşım, bu sefer onların kendisine bir ders vermeye çalıştıklarını söylüyordu. İçimdeki sıkıntıyı bir kenara atıp hafifçe dönerek ona baktım.

“İstersen her gün yazarım.”

Alaycı bir nefes verip açık kahverengi gözlerini devirdi. “Bu kadar banal olma. Kendine iyi bak Fare Kulak,” dedi, ona hiçbir Disney filminde oynamamış olduğumu binlerce kez söylememiş olmama rağmen.

“Bakarım. Seksi danışmanına eziyet etmemeye çalış, olur mu?”

Bir cevap vermedi ama ben serin koridora çıkınca, “Tabii, muhtemelen etmem,” dedi.

Resepsiyona doğru ilerlerken kollarımı gövdeme sardım. Köşeyi döndüğümde Kevin’la karşılaşmayı, menajerimin elini sallayıp annemle babamın gelemediğini söylemesini bekliyordum ama sonra annemi gördüm. Altdudağını ısırarak linolyum zeminde volta atarken topukları yerde tak tak sesler çıkarıyordu.

Onun geleceği gerçeğini kabul etmiş olsam da, “Anne,” diye seslendiğimde yine de sesim çatallanmıştı.

Annem durup bana döndüğünde botokslu yüzünde bir gülümseme oluştu. Hızla bana doğru koşup resepsiyonun hemen diğer tarafında beni karşıladı ve sıkıca kucakladı. “Seni son gördüğümünden beri yıllar geçmiş gibi!” diye bağırdı sonunda beni bıraktığında.

Küçük bir kahkaha attım. “Evet, bana da öyle geliyor.”

Kaşlarımı çatarak omzunun ötesine baktım. “Babam nerede?”

Annem birkaç adım geri çekilip röfleli saçlarını düzeltti. “Boston’a bir geziye gitmişti ama eve dönerken onu da alacağız.” Saatine baktığında yüzünü buruşturdu. “Aslında hemen yola çıkmalıyız.”

“Ben çıkışımı yapmalıyım ve...”

Çantamı alıp omzuna asarken kafa salladı. “Sen o işi hallet ben de babanı arayıp çok geçmeden orada olacağımızı söyleyeyim.”

Seaside’dan çıkışımı yaparken aptal gibi sırtıyordum. Kayıt masasındaki danışman ceptelefonumu geri verdi, birkaç form imzaladım ve görevliler bana şans dilediler. Bütün hepsi sadece on beş dakika sürmüştü. Annemle, kırmızı Cadillac CTS-V’sinin durduğu park alanında buluştuk. Yolcu koltuğuna oturdum ve annem motoru çalıştırır çalıştırmaz radyoyu açtım.

Bir Jason Mraz şarkısı bulduğumda detone sesimle sözlerle eşlik ettim. Benim sesim de annemin doğum günümde arayıp şarkı söylediği zamanki sesi kadar kötüydü. Annem arabayı trafiğe sokarken bana bir bakış attı.

“Tanrım, sabahın dokuzunda seni böyle gördüğümü hiç hatırlamıyorum,” dedi.

“Güzel bir his,” diye itiraf ettim, kafamı başlığa dayayıp camdan dışarı, birkaç şerit ötedeki turuncu metrobüse bakarken. Bunu görmek, haziran ayında rehabilitasyondan çıkışımı aklıma getirmişti. Cooper’ı arayabilmeyi dileyerek tele-

fonu bir o elime bir bu elime almaya başladım.

Radyoda bir Paramore şarkısı çıktıığında annem de benimle birlikte şarkıya eşlik etmeye başlayınca neredeyse boğuluyordum. Gözlerimiz buluştuğunda, daha gidecek çok yolumuz olduğunu bilsem de bunun bir başlangıç olduğunu anladım. Şarkı sona erdiğinde annem avukatımın dava sürecinin neresinde olduğundan bahsetmeye başladı. Clay pek şansımız olmadığını anneme açıkça söylemişti ama denemeye devam edecekti.

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra başımı salladım. “Devam etmesine sevindim.”

Yirmi dakika sonra Los Angeles havaalanına vardığımızda annem bana özür diler gibi gülümsedi. “Ben arabayı park edeceğim.” Telefonuna bakıp mesajların arasında dolaştıktan sonra American Airlines uçuş numaramızı söyledi ve ekledi, “Baban burada. Sen girip...”

Ortadaki konsoldan bir güneş gözlüğü alıp arabadan çıktım. “Tamamdır.”

Yıllardan beri ilk kez bu havaalanına tepemde bir koluma olmadan girecektim. Kapıya doğru ilerlerken omuzlarımdan binlerce kiloluk bir ağırlığın kalktığını hissettim. Unutulmuş olamazdım –bir dedikodu sitesinde ne zaman rezil hale düşeceğimle ilgili bir oylama yapılacağından yüzde yüz emindim– ama bugün normal biri olacaktım.

Annemin verdiği uçuş numarasının bagaj alımına varıp dijital tabelada kayan yazıyı gördüğümde nefesim kesildi.

Uçak Boston'dan değil, Honolulu'dan geliyordu.

“Ne? *Lei* yok mu?” dedi Avustralya aksanlı biri arkamdan. Yavaşça döndüğümde karşımda Cooper'ı gördüm. Üstünde kot pantolon, Converse ayakkabılar, gözlerini iyice ortaya çıkaran mavi bir tişört vardı. Onu görür görmez ağzım kupkuru olmuştu.

“Sen burada ne arıyorsun?” dedim fısıltıyla.

Hafifçe gülümsedi. “Müşterilerimi araştırmayı sevdiğimi sana söylemiştim, hatırlıyor musun?” dediğinde çenemi hafifçe kaldırdım. Bunu tam da bu havaalanında söylemişti. “Gelmeyeceğimi düşündün mü gerçekten?”

“Bencilce davranmak istemedim,” dedim dürüstçe.

Dört uzun adımla yanıma gelip beni kendine çekti. Yakındaki bagaj alım noktasından çantasını almakta olan orta yaşlı bir kadın bizi bayağı inceledi ama Cooper bunu fark etmemiş gibiydi. “Tanrım, Wills, bana istediğin kadar bencilce davranabilirsin.”

Dudaklarımız buluştuğunda içime bir ürperti yayıldı ve bedenim ona tepki göstererek daha da yakınlaştı. Kollarımı omuzlarına sardım. Bunu çok özlemiştim. Onu o kadar çok özlemiştim ki şimdi karşımda olması canımı yakıyordu.

Homurdanarak geri çekildiğinde başparmaklarıyla ensemi ovalamaya başladı. “Annenle bir şeyleri ayarlamak ne kadar zordu biliyor musun? Tanıştığım en korkunç insan o.”

Kafamı sallarken kahkaham hıçkırıklara karıştı. “Bana babamı alacağımızı söylemişti.”

Başını iki yana sallayarak kıkırdadı. “Yok, baban bir

yerlerdeki lüks bir restoranda bizi bekliyor. Kahrolası uçağım bir saatlik rötar yapmamış olsaydı seni almaya ben gelecektim.”

Derin bir nefes aldım. “Ya yarışman?”

Alnımın ortasına bir öpücük kondurup saçlarımı geri çekti. “Ne olmuş yarışmaya?”

“Benim için yarışmayı kaçırmama gerek yoktu ve...”

Üç parmağını ağzıma bastırarak nefes verdi. “Çok konuşuyorsun, Wills. Ben olmam gereken yerdeyim, tamam mı? Ve birkaç ay önce sorduğun sorunun cevabı otuz dört. Şimdiye dek otuz dört şampiyonluk aldım.”

Geri çekilip dilimi dişlerimde gezdirdim. “Üstün başarılarla sahibiz, öyle mi?”

Gülerek kolunu omzuma atıp beni çıkışa yönlendirdi. “Seni seviyorum, Willow.”

“Ben de seni seviyorum.”

Otomatik kapıların birkaç santimetre ötesinde durdu. “Unutmadan...” Silindir valizini açıp çiçekleri ezilmiş bir kolye çıkardı, “Sana bir *lei* borcum vardı.”

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçarken kolyeyi takması için kafamı eğdim. “Filmlerde tam da bunu yaparlar, biliyor-sun değil mi?”

Kolları beni tekrar sardığında başımı tişörtüne gömüp nefes alarak güneş koruyucusu ve hindistancevizi kokusunu içime çektim. “Sanırım artık film endüstrisinden o kadar da nefret etmediğimi söyleyebilirim.”

SON SÖZ

İki Yıl Sonra

Cooper’la ilişkimiz mükemmel değildi. Nerede yaşayacağımıza karar vermek altı ayımızı almıştı ve Kaliforniya ve Hawaii arasında dönüşümlü olarak yaşamaya karar verdiğimizde bile kariyerlerimiz için en iyi çözüm bu değildi.

Ama her nasılsa sorun olmuyordu.

Cooper tanışmamızdan bir yıl sonra, *Medcezir*’in vizyona girdiği zaman bana ilk evlenme teklifini etmişti. İkinci teklifini ise altı ay sonrasında, Paige ile Eric’in düğününde yapmıştı. Ona hâlâ düşündüğümü söylediğimde gamzesini çıkararak gülümsemiş ve birkaç ay daha bekleyeceğini söylemişti.

Bunun üstünden üç ay geçtiğinde onun bir daha teklif etmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.

“Üşümüş gibi görünüyorsun,” dedi, Central Park’ta yürüyüş yaptığımız bir gün. Çıkmaya başlamamızın ikinci yıldönümü için New York’a gitmemizde ısrar ettiğinde iki hafta sonra vizelerim olsa da kabul etmiştim.

Montumu üstüme daha sıkı sarıp sııttım. “Burası kesinlikle Honolulu *değil*.”

Beni küçük bir piknik masasına yönlendirdi. Karşılıklı oturup el ele tutuştuk. “Sana bir sürprizim var ama gözlerini kapatmanı istiyorum,” dedi. Kafamı salladım ve onun etrafta gezinmesini dinlerken yanağımın içini ısırdım.

Birkaç dakika sonra Cooper’ı arkamda hissettim, nefesi kulağıma vuruyordu. “Gözlerini aç, Wills.”

Gözlerimi açtığımda değişen bir şey fark edemedim. Omzunun üstünden bakıp bir kaşımı kaldırdım. “Tamam, salağın tekiyim herhalde. Sürpriz ne?”

Eliyle kafamı döndürdü, ta ki bakışlarım üç ayı heykelinin yanında duran bir çiftle küçük bir çocukta durana dek. “Bunu ayarlamak için çok fazla rüşvet vermiş olabilirim ama orada muhtemelen tanışmak isteyeceğin biri var.”

Tüm bedenim hissizleşti. “Bir dakika... ne?” derken sesim bana ait değilmiş gibiydi.

Cooper burun kemerini sıkıp güldü. “Şu şekilde söyleyeyim, bir evlat edinme şirketi için çalışan bir bayan vardı...”

“Hayır, onu anladım ama... Sen ciddi misin ya?”

Ellerini koltuk altlarına geçirip beni kaldırdı ve öne itti. Her adımda kalbim göğsüme daha sert çarpıyordu. Çiftin yanına vardığımızda Cooper beni dirsekledi. “Wills, bunlar McKay ailesi ve...” aylardan birinin üstünden sarkan küçük oğlana işaret etti, “bu da Parker.”

Parker.

Oğlumun adı Parker’dı.

Cooper onu bulmuştu.

“Bu annenin bir arkadaşı, hani sana bahsetmiştik ya,” dedi Bay McKay, Parker’ın montunun kolunu hafifçe çekerken. Parker oynamayı bırakıp yeşil gözleriyle beni süzdü.

O anda ağlamaya başladım. Çünkü Cooper bunu benim için

yapmıştı. Çünkü Parker bana koşup küçük elleriyle tişörtümün eteğini çekiştirmeye başlamıştı. Oğlumun üstünde çikolata ve çocukların yemeyi sevdiği, zehirli madde barındırmayan hamur kokusu vardı. Ağlıyordum çünkü Parker karşımdaydı, nokta.

“Selam,” dedi Parker.

Parmak uçlarımı gözkapaklarıma bastırıp ona bakmak için çömeldim. “Selam,” dedim. Parker iki dişinin yerindeki boşluğu göstererek bana sırtıırken sesimi dengeli tutmak çok zordu.

“Sen Kaylee’nin filmlerindeki kızsın.”

Bir açıklama için kafamı kaldırıp aileye bakamadan önce Bayan McKay boğazını temizleyip konuştu. “Kaylee bizim on dört yaşındaki kızımız, o... senin filmlerinin bir hayranı. Ve Parker ablasını çok sever.”

Kafamı sallarken gözlerimi Parker’ın gözlerinden hiç ayırmadım. “Evet, ben o kızım,” dedim.

Parker kafasını yana eğdi. “Sen ağlıyorsun.”

“Evet,” dedim. “Çünkü bugün... güzel bir gün. Hayatımdaki en güzel gün aslında.”

Parker bir şey almak için elini montunun cebine soktu ve çıkardığında avcunda, Cooper’ın daha önce iki kez bana vermeye çalıştığı yüzük kutusu vardı. Parker, Cooper’a kocaman sırtıarak baktı. “Sana kaybetmeyeceğimi söylemiştim.”

Kutuyu ondan alırken parmak uçlarım eldivenli eline değdiğinde nefesimi tuttum.

Arkamdaki Cooper boğazını temizledi. “Yarın ya da bir yıl sonra olsa bile fark etmez, Wills. Sadece kabul...”

Omzumun üstünden mavi gözlerine bakıp kafamı hızla salladım. Tamamen şüphesiz olarak.

“Evet,” dedim.

Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

TEŞEKKÜRLER

Muhteşem menajerim Rebecca Friedman ve asistanı Abby Schulman; desteğiniz, rehberliğiniz ve gönderdiğim milyonlarca e-postaya katlandığınız için teşekkür ederim!

Naughty Mafia'daki harika bayanlar Katie Ashley, Ava Black, Kelli Maine, Kristen Proby ve Michelle Valentine'a muhteşem destekleri için çok teşekkür ediyorum. Böyle yetenekli bir grubun bir parçası olmaktan dolayı çok şanslıyım ve arkadaşlığınıza için minnettarım!

Tanya Keetch; metindeki harika düzenlemelerin ve çabuk mesajların için çok teşekkür ederim. Yüzüme her gün kocaman bir gülümseme oturtmayı çok iyi biliyorsun!

Lisa Pantano Kane, Kim Box Person, Lisa Rutledge, Crystal Spears ve Marilyn Medina: Sizler süpersiniz! Kitabımı ilk okuyanlar olduğunuz ve harika geri bildirimleriniz için sağ olun. Sizi seviyorum!

Kitaplarımın tanıtımını yapan şahane blog yazarları: TEŞEKKÜR EDERİM! Sizler sayesinde bu deneyim benim için muhteşem ötesi oldu.

Yazmamı destekleyen ve bana inanan aileme çok teşekkür ediyorum. Angela'm, en iyi arkadaşım, yazdığım bölümleri tekrar tekrar okuduğun için teşekkürler.

Ve okuyucularım... Sizler hayallerimin gerçekleşmesini sağladınız. Kitaplarımı okuyup bana büyük sevgi ve destek gösterdiğiniz için teşekkür ederim, teşekkür ederim, TEŞEKKÜR EDERİM. Sizleri seviyorum!

Emily Snow medcezir

Sister's Planet

Seni seviyorum

Ama sen olmadan da yaşayabilirim

Sadece sensizliği reddediyorum

Willow Avery, çocukluğundan beri oyunculuk yapan ve peri masalı gibi bir hayat süren, çok yetenekli bir Hollywood yıldızıdır. Ta ki kötü alışkanlıklar edinip her köşe başında küçük suçlar işlemeye başlayana ve dibi boylayana kadar.

Yatırıldığı rehabilitasyon merkezinden çıktığında Willow'un etrafında kimse kalmamış, ümitleri yıkılmıştır. Kendini yepyeni bir film projesinin içinde bulduğundaysa karşısına sarışın, yakışıklı ve seksi sörf hocası Cooper'ın çıkacağını ve tüm hayatını değiştireceğini henüz bilmiyordur. Tüm dünyanın gözü yine onun üzerine çevrilmişken ve gelecek ona yeni başlangıçlar vaat ederken Willow, kendini dalgaların akışına bırakır ama geçmişindeki sırlar derisindeki yara izi kadar yakınındadır.

